

АЛИС БЕЙЛИ

**ПОСЛАНИЯТА
НА
ТИБЕТЕЦА
част 2**

96. ОБРАЗОВАНИЕ

(1) В света на образованието разбирането на истинската природа на човека ще доведе до коренна промяна на използваните методи за образование. Ще се набляга върху обучението на хората относно *истината* за Егото^[1] на собственото му поле, за природата на лунните тела и методите за настройване на нисшите тела, така че Егото да може да се свързва директно с физическия мозък и по този начин да контролира по-нисшата природа и да постигне целите си. Хората ще бъдат обучавани на начини посредством концентрация и медитация, по които ще могат да придобият знание за себе си, да развият интуицията си и по този начин да черпят от ресурсите на Егото. Тогава те ще бъдат обучавани да *мислят* и да поемат контрола над менталното тяло и по този начин да развият скритите си способности. (3—814)

(2) Следователно истинското образование е науката за свързване на интегралните части на човека, а също и за свързването му с неговата непосредствена околна среда и впоследствие с по-голямата цялост, в която той трябва да изиграе своята роля. Всеки аспект, считан като по-нисш, може да се разглежда като проява на намиращия се над него. С това аз изразих една основна истина, която включва в себе си не само целта, но посочва и проблема, стоящ пред всички, интересувачи се от образованието. Проблемът се състои в това да се оцени правилно мястото на съсредоточаване на човешкото внимание и да се отбележи къде преди всичко е насочено съзнанието. След това хората трябва да се обучат по такъв начин, че да стане възможно пренасочването на фокуса към по-висш носител. Тази идея можем да изразим също и по друг начин, като кажем, че носителят, който изглежда от първостепенна важност, може и трябва да заеме второстепенна роля, тъй като той става просто инструмент на онова, което е по-висше от него. (12-6)

(3) Цялото образование трябва да е насочено към следната цел: да откликва на Мислещия, на душата. Когато това стане реалност, човек навлиза в своето царство. Горестоящото и намиращото се под него стават едно. Обективният и субективният свят се съчетават. Душата и нейният механизъм функционират като едно цяло. (12-12)

(4) Обитателите на Атлантида не са имали образователна система. Управляващите и жреците усещали интуитивно, а масите изпълнявали. (12-40)

(5) Самият свят е един голям връщ казан, от който се появява Едното човечество. Това изисква драстична промяна на методите, чрез които представяме историята и географията. Науката винаги са била всеобща. Великото изкуство и литература винаги са принадлежали на света. Върху тези факти трябва да се изгради образованието, с което ще бъдат обучавани децата по света - върху нашите прилики, творческите ни постижения, духовния ни идеализъм и допирните ни точки. Ако това не се осъществи, никога няма да се излекуват раните на нациите и никога няма да бъдат премахнати бариерите, съществуващи от векове. (12-46)

(6) Две важни идеи трябва да се преподават на децата във всяка страна. Те са: *стойността на индивида и истината за Единното човечество*. (12-47)

(7) За да се цивилизова детето, първото усилие на образованието ще бъде да се обучат и правилно да се насочат неговите инстинкти.

Второто задължение на възпитателите е да се достигне истинската му култура, посредством правилно обучение на неговия интелект.

Третото ще е да се пробуди и да се развие интуицията.

Когато тези три неща се развият и функционират, ще имате пред себе си цивилизовано, културно, духовно пробудено човешко същество. Човекът тогава ще бъде инстинктивно точен, интелектуално стабилен и интуитивно осъзнат. Неговата душа, неговият ум и мозъкът

му ще функционират както трябва и в правилно отношение един към друг, като по този начин ще има координация и вярна настройка. (12-50)

(8) Една от непосредствените цели на образованието трябва да бъде премахването на духа на конкуренция и замяната му със съзнанието за съдействие. (12-74)

(9) Към какво... трябва да бъдат насочени усилията на родителите и възпитателите?

Първо и преди всичко останало трябва да се положат усилия, за да се осигури атмосфера, в която определени качества да могат да процъфтят и да излязат наяве.

1. *Атмосфера на любов*, в която страхът се премахва и детето разбира, че няма причина за плахост, срамежливост и нерешителност. Другите се отнасят любезно към него и се очаква и то също да бъде вежливо в замяна... Любовта винаги поражда най-доброто в детето и в човека.

2. *Атмосфера на търпение*, в която детето по един естествен и нормален начин може да се превърне в търсач на светлината на познанието; в която то е уверено, че на запитванията му винаги ще се откликне своевременно и ще последва внимателен отговор на всичките му въпроси и в която никога няма да има чувство за бързане и припряност... Това нетърпение от страна на онези, от които те така трогателно са зависими, посява в тях *семената на раздразнителността* и тази раздразнителност съсипва повече животи, отколкото могат да бъдат преброени.

3. *Атмосфера на подредена дейност*, в която детето може да се научи на основните принципи на отговорността. Децата, които се възплъщават в това време и които могат да извлекат полза от новия тип образование, са непременно на самия праг на съзнаването на душата. Един от първите показатели на тази връзка с душата е бързо развиващото се чувство за отговорност. Това трябва внимателно да се помни, тъй като поемането на дребни задължения и споделянето на отговорностите (които винаги се отнасят до някаква форма на отношение в група) е влиятелен фактор при определянето на характера и бъдещата професия на детето.

4. *Атмосфера на разбиране*, в която детето винаги е уверено, че *причините и* мотивите за неговите действия ще бъдат оценени и че онези, които са по-възрастни от него, винаги ще разбират естеството на мотивиращите го импулси, макар че може те да не одобряват винаги неговите действия или направеното от него...

По-възрастното поколение е това, което възпитава в детето едно ранно и съвсем ненужно чувство на вина, на грях и на провинение. Толкова много се набляга на дреболии, които всъщност не са погрешни, но дразнят родителя или учителя, че истинското чувство за лоша постъпка (която е разбирането на неуспеха да се съхранят правилните отношения в групата) се задушава и не се оценява истински. Многото малки и дребни грехове, натрапени на децата чрез постоянното повтаряне на „не“ или посредством думата „лошо“ и основаващи се до голяма степен на неуспеха от страна на родителите да разберат и да се занимават с детето, не са от съществено значение. Ако тези аспекти от живота на детето се третираат правилно, тогава наистина погрешните неща - нарушението на правата на другите... нараняването или навреждането на другите, за да се извлече някаква лична печалба, ще се очертаят във вярната перспектива и в точния момент. (12-75/8)

(10) В бъдеще образованието ще използва много по-широко психологията, отколкото досега. (12-84)

(11) По тази причина трябва да се разработи една по-добра образователна система, която ще представи възможностите на човешкия живот по такъв начин, че ще унищожи бариерите, ще премахне предразсъдъците и ще обучи развиващото се дете по такъв начин, че да му позволи, когато порасне, да живее в хармония и в добра воля с другите хора. Това може да бъде постигнато, ако се разгърнат търпението и разбирането и ако възпитателите

осъзнаят, че „там, където няма виждане, хората загиват". (12-87)

97. ОБУЧЕНИЕ

(1) Посветените получават инструкции пряко от Учителите или от някои от великите деви или ангелите. Това обучение обикновено се предава през нощта на малки групи или индивидуално (ако случаят дава основание за това) в личния кабинет на Учителя. Горното се отнася за посветени, които са въплътени или се намират на вътрешните полета. Ако са на каузалните нива, те получават инструкции по всяко време, което е сметнато за уместно, пряко от Учителя към Егото на каузалните нива.

Последователите се обучават на групи през нощта в Ашрама (аудиторията) на Учителя, ако са въплътени. Освен тези редовни събирания, за да бъде обучен непосредствено от Учителя, последователят може да бъде повикан (по някаква определена причина) в кабинета на Учителя за лична среща. Това става, когато Учителят желае да види последователя, за да го похвали, да го предупреди или за да реши дали е целесъобразно посвещение. Основната част от обучението на последователя се оставя в ръцете на някой посветен или на някой по-напреднал последовател, който наблюдава по-младия си събрат и е отговорен пред Учителя за неговия напредък, докладвайки редовно за това. До голяма степен кармата е арбитър в това взаимоотношение. (1-69)

(2) Всички учители, които се заемат с ученици за обучение и които желаят да ги използват за служене на света, прилагат метода, при който се съобщава някой факт (често пъти завоалиран от думи и скрит от символи) и след това ученикът се оставя да следва собствените си умозаклучения. По този начин се развива разграничаването, а то е основното средство, с което Духът постига освобождение от оковите на материята и различава между илюзията и скритото от нея. (3-173)

(3) Учителите, намиращи се на вътрешните полета, имат тежка задача поради бавността на умствените процеси на учениците във физически тела... Аспириращите за тази трудна работа трябва да наблюдават себе си с безкрайно внимание и да поддържат вътрешното спокойствие и мир и гъвкавостта на ума си, които ще им позволят да бъдат от някаква полза за опазването и насочването на човечеството. (4-65)

(4) Липсата на спокойствие във всекидневния живот не позволява на учителите на егоичните нива да достигнат до вас. По тази причина трябва да се стремите да оставате в покой при протичането на живота -работете, полагайте усилия, старайте се, стремете се и задържайте вътрешния мир. Редовно се оттегляйте към вътрешна работа и по този начин култивирайте връзка с по-висшите полета. Учителите търсят свършена непоклатимост на вътрешното равновесие в онези, които Те се стремят да използват. (4-66)

(5) Групата Учители, с които могат да се свържат на ментално поле обикновените аспиранти и условните последователи, са хора с подобни страсти, но с по-дълъг опит по пътеката и по-разумен контрол върху Себе си. Те не работят с аспирантите, защото лично ги харесват, а защото необходимостта е голяма и Те търсят онези, които могат да обучат. Господстващото в ума отношение, което те търсят, е способността за усвояване, за регистриране и за въздържане от задаване на въпроси, докато не се научи повече. Тогава аспирантът се насърчава да пита за всичко. (4-182)

(6) Когато един урок е научен по този начин, се подготвя следващият и когато ученикът е научил определена поредица от уроци, той завършва това обучение и преминава посвещение. Цялата група, на която той преподава, има полза от неговата крачка напред, защото всеки последовател носи онези, които обучава, заедно със себе си по един любопитен неопределен начин. Ползата за единицата въздейства върху цялото. Учителят носи Своите ученици нагоре заедно със Себе си по подобен начин. (4-352)

(7) В светлината на собствената ви интуиция и просветлен ум (развит и придобил полезност

посредством медитацията) приемете онзи аспект на учението, който ви съответства и ви помага, и го интерпретирайте в светлината на собствените ви нужди и развитие.

Дните на контакт с *личността*, на внимание за *личността* и на лични послания свършиха и това е така от доста време, с изключение на долината на илюзиите на астрално поле. Това е трудно за приемане, но никой истински последовател няма да го разбере погрешно. От преживения опит и усилия той знае, че това е така. Групата на Учителите, Йерархията като цяло, е от значение, а също и нейното взаимодействие с човечеството. (14-112/3)

(8) Много ще се провъзгласят за езотерични школи, а няма да предават нищо от наистина езотерично естество. Те ще привличат към себе си лековерните и неразумните. Днес съществуват много, които функционират по този начин. Други може да се въздържат от всякакво външно изтъкване на езотерично и окултно обучение, а ще дават необходимата подготовка...

Науката за Медитацията и съзнателното изграждане на антахкарана ще бъдат първите два етапа в езотеричната учебна програма. Истинското обучение на медитация и строежът на моста от светлина, свързващ Триадата и личността, са най-напредничавото обучение, което се предава някъде днес.

Човечеството обаче е готово за извънредно бързо развитие и тази готовност ще се прояви все повече в следвоенния период. Последователите по света трябва да се подготвят за това. Два фактора ще предизвикат това: първият е огромният стимул, който дадоха на човешкото съзнание войната, нейните изисквания и последствията ѝ, а вторият е прииждането на много напреднали души от 1925 г. насам. Тези души ще бъдат готови да предадат необходимото обучение и инструкции, когато времето за това е подходящо, защото са го донесли тук с тях при възплъщението си и нормално и естествено знаят какво се старая да проумее и да разбере съвременният езотеричен ученик. (18-121/2)

(9) Цялото езотерично обучение трябва да бъде приложено на практика. Това е вярно в еднаква степен и за Христос, и за най-скромния аспирант. (8-99)

(10) Истинският учител трябва да бъде правдив и искрен с всички търсещи. Неговото време (доколкото и той е подвластен на същото уравнение за времето на физическото поле) е прекалено скъпо, за да го губи със светска изисканост или с въздържане от критична бележка там, където има добра причина за това. Той трябва да разчита напълно на искреността на онези, на които преподава. Въпреки това критиката и изтъкването на недостатъци и грешки не винаги се оказва полезно. Те могат да засилят отговорността, да предизвикат антагонизъм или неверие или да причинят депресия - три от най-нежелателните резултати на използването на критиката...

Онези, които са на лъча на обучението, ще се научат да преподават, преподавайки. Няма сигурен метод, при условие че е придружен от дълбока любов - лична, но същевременно безпристрастна - насочена към обучаваните. Повече от всичко останало изисквам от вас внедряването на груповия дух, защото това е първото проявление на истинската любов. (12-13)

(11) Информацията относно Йерархията трябва да се дава в следния дух:

1. Трябва да се наблегне на еволюцията на човечеството, като се обръща специално внимание на нейната цел - съвършенството. Това не е идеализираното съвършенство на замечания мистик, а контрол над инструмента, възплътения човек, от страна на надзираващата душа. Все повече трябва да се преподава устройството на човека.

2. Трябва да се преподава отношението на индивидуалната душа към всички души и заедно с това разбирането, че дългоочакваното Божие царство е просто появата във всекидневния живот на земята на хора, контролирани от душата, намиращи се на всички етапи на този контрол.

3. От признаването на това взаимоотношение може да се стигне до извода за съществуването на духовната Йерархия и да се подчертае *естествеността* на нейното съществуване. Ще се очертае истината, че Царството винаги е присъствало, но не е било познато поради относително малкия брой хора досега, които отразяват необходимото качество.

4. Когато това разбиране стане общоприето, тази идея (вече постоянно присъстваща в човешкото съзнание навсякъде) и здравият разум също ще свидетелстват за истината за присъствието на Онези, Които са постигнали целта. Тяхната проява на божествеността ще се смята за нещо нормално, представляващо една всемирна цел и гаранция за бъдещите постижения на човечеството. После могат да бъдат посочени степените на божествената изява - нивото на условния последовател, след това нивото на последователите, на Онези, Които са достигнали съвършенство и накрая до и включително самия Христос.

5. Така постепенно идеята или представата за присъствието на Учителите в тяло ще бъде внедрена и неизменно приета, ще бъде разгърнато ново отношение към Христос, което ще обхваща всичко най-добро, дадено ни от миналото, и освен това ще обедини хората в един по-разумен и приемлив подход към целия проблем.

6. Ще настъпи времето, когато ще бъде приета истината за присъствието в тяло на земята на Христос като Ръководител на Йерархията и Управляващ Царството Божие. Хората ще осъзнаят също и истината на настоящото революционно изявление, че Той никога не е напуснал земята.

7. Все повече ще се подчертава разгръщащият се План и хората ще го приемат посредством изучаването на еволюцията на човешкото семейство, чрез внимателно разглеждане на историческите процеси и сравнителен анализ на древните и съвременните цивилизации и култури. Ще бъде отбелязана и проследена век след век нишката на проявяващата се цел, нишката, която не само интегрира историята, за да се получи един цялостен разказ за разкриването на божествените качества посредством човечеството, а съчетава с нея и в нея всички световни философии, централната тема на творческото изкуство, символизма на архитектурата и заключенията на науката. (13-588/9)

(12) Човечеството никога в действителност не се е показало достойно за ученията, които са му давани. Духовното влияние, независимо дали е изразено от Христос, от Кришна или от Буда (и предавано на масите от техните последователи), все още не е изявено, както е било очаквано. Хората не живеят съобразно с онова, което вече знаят. Те не успяват да осъществят на практика информацията, с която разполагат. Те дават на късо съединение светлината. Не се подлагат на дисциплина. Ръководят ги алчни желания и незаконосъобразни амбиции, а не вътрешното познание. (6-48)

98. ОГРАНИЧЕНОСТТА НА ДУМИТЕ

(1) В следващия век, когато човешките дарби ще са по-добре развити и когато ще има по-вярно разбиране на груповата активност, ще бъде възможно да се предаде повече информация, но времето за това още не е настъпило. Това, което ми остава, е да се мъча да намеря онези немощни думи, които ще изразят някак мисълта. Изразявайки я, те я ограничават и аз съм виновен за това, че причинявам появата на нови затворници, които в края на краищата трябва да се освободят. Всички книги са затвори на идеите и едва когато речта и писаното слово се заменят от телепатичната връзка и интуитивното взаимодействие, Планът и начинът за неговото постигане ще бъдат схванати по по-ясен начин. Сега говоря символично; манипулирам с думите, за да създам по-ясно впечатление; конструирам мисъл-форма, която, когато е достатъчно динамична, може да повлияе на мозъка на приемащия посредник като вас. Но правейки това, добре зная колко много трябва да се остави неизказано и колко рядко е възможно да се направи повече от посочването на една космология, макроскопична или микроскопична, която ще бъде достатъчна, за да предаде само една

временна картина на божествената реалност, (4-523)

(2) Но как е възможно цялото да бъде обхванато от частта? Как може целият план да се долови от една душа, която засега вижда само една малка частица от структурата? Неизменно имайте това предвид, когато изучавате тези Инструкции и когато размишлявате върху тях, и помнете, че в светлината на бъдещите знания на човечеството, всичко, което се съобщава тук, е като една от читанките в основното училище в сравнение с учебниците, използвани от професор в колеж. То ще послужи обаче да пренесе аспиранта от Залата на Учението в Залата на Мъдростта, ако той използва дадената информация. (4-524)

(3) Научете се да бъдете телепатични и интуитивни. Тогава тези форми на думите и тези идеи, изразени чрез форми, няма да са необходими. Тогава можете да срещнете лице с лице неподправената истина и да живеете и работите в областта на *идеите*, а не в света на *формите*. (4-524)

(4) Помислете как може (определено изявление) да е пълната истина, когато вземем предвид ограничеността на способностите ви да разбирате? За мен е невъзможно да ви предам истината, защото липсва съответната терминология и подходящата основа от ваша страна. Това усложнява моята задача. (17-33)

(5) Бих искал, като четете моите думи, да се оттеглите в себе си и/да се постараете да мислите, чувствате и възприемате на най-високото си ниво на съзнание. Усилието да сторите това ще даде добър резултат и ще ви донесе щедро възнаграждение. Вие няма да схванете пълния смисъл на тези думи, но чувството ви на осъзнаване ще започне да реагира на влиянието на Триадата. Не зная как да изкажа това по друг начин, след като съм ограничен от необходимостта от език. Може да не забележите нищо съзнателно, тъй като мозъкът на обикновения последовател все още не е чувствителен за вибрациите на монадата. Дори и последователят да е способен на някакъв отклик, ще липсват нужните думи, с които да изкаже усетената идея или да изрази представата. По тази причина е невъзможно да се поставят божествените идеи в тяхната идеална форма, след това да се сведат в света на значението и оттам в света на символите. Следователно това, което казвам, ще бъде от по-голямо значение към края на този век, когато хората ще са се възстановили от хаоса и ужаса на войната и когато системно ще бъдат предоставяни новите и по-висши духовни влияния. Пиша, братя мои, за бъдещето. (18-287)

99. ОГРАНИЧИТЕЛЕН ОБРЪЧ

Ограничителният обръч е онази ограждаща бариера, която действа като разделител или преграда между една система и онова, което е външно за тази система... Ограничителният обръч действа като пречка за онова, което е с малки достижения в еволюцията, но не представлява бариера за по-напредналите. (3-110/1)

100. ОКУЛТИСТИ И МИСТИЦИ

(1) Пътят на познанието е пътят на окултиста и на мъдреца, а пътят на любовта - на мистика и на светеца. Подходът на ума или подходът на сърцето не зависят от лъча, тъй като и двата пътя трябва да се познават; мистикът трябва да стане окултист; белият окултист е бил свят мистик. Истинското познание е разумна любов, защото е съчетание на интелекта и на предаността. Единството се усеща в сърцето; разумното му приложение в живота трябва да се осъществи чрез знанието. (4-120)

(2) Миналото е било свидетел на голямо приложение на пътя на сърцето... а в това възплъщение от първостепенно значение е разгръщането на ума. (4-121)

(3) Мистикът не е непременно окултист, но окултистът обхваща мистика. Мистицизмът е просто една крачка по пътя на окултизма.

Намирайки Божието царство в себе си и изучавайки законите на собственото си същество, мистикът овладява законите, управляващи вселената, от която той е част. Окултистът

разпознава Божието царство в природата или в системата и смята себе си за малка част от това по-голямо цяло и следователно за подвластен на същите закони.

... За да бъде по-просто за всеобщо схващане: след посвещението мистикът се превръща в окултист, тъй като е започнал да изучава окултните закони. Той трябва да работи с материята, с нейното направляване и използване, и трябва да овладее и да контролира всички по-нисши форми на проява и да научи правилата, въз основа на които работят изграждащите деви. Преди посвещението пътеката на мистика може да се изрази чрез термина Пътека на Изпитанията. Преди окултистът да може да направлява разумно материята в слънчевата система, той трябва да е овладял законите, управляващи микрокосмоса, и въпреки че той поначало е на окултната пътека, той все пак ще трябва да намери Бога в собственото си същество, преди да може безопасно да поеме по пътеката на окултните закони.

Мистикът се стреми да работи от емоционалното към интуитивното и оттам към Монадата, или Духа. Окултистът работи от физическото към менталното и оттам към атра, или Духа. Единият работи по линията на любовта, а другият - по линията на волята. Мистикът не ще успее да постигне целта на своето съществуване - любовта, проявена чрез действия - ако не координира всичко чрез употребата на разумната воля. Следователно той трябва да стане окултист.

По подобен начин и окултистът няма да успее и ще се превърне само в себичен изразител на сила, работещ посредством разума, ако не открие цел за тази воля и това знание посредством вдъхващата живот любов, която ще му даде достатъчна мотивировка за всичко, което той предприема. (2-147/9)

(4) (Мистикът) се съсредоточава върху абстракции, повече върху характерните качества, отколкото върху външността, и в по-голяма степен върху живота, отколкото върху конкретното. Той се стреми, той гори, хармонизира, обича и работи посредством предаността. Той медитира, като се опитва изцяло да отстрани конкретния ум и се стреми да скочи от полето на емоциите на полето на интуицията.

Той притежава недостатъците на своя тип -замечатан, утопист, непрактичен, емоционален и лишен от онова качество на ума, което наричаме разграничаване. Той е интуитивен, склонен към мъченичество и саможертва. (2-150)

(5) В процеса на откриването на Себето мистикът отстранява *ума* или се стареа да се издигне над него. Окултистът чрез своя разумен интерес към формите, които прикриват Себето, и посредством употребата на *принципа на ума*, на двете му нива, достига същата точка. Той разпознава обвивките, които прикриват. Задълбочава се върху изучаването на законите, управляващи проявената слънчева система. Съсредоточава се върху обективното и в началните години може понякога да пренебрегне значението на субективното.

Достига в края на краищата до живота в центъра, като отстранява чрез съзнателно знание и контрол обвивка след обвивка. Той медитира върху форма, докато я изгуби от погледа си и творецът на формата изпълни всичко. (2-151)

(6) Основните принципи на окултния живот са били (и с право) принципите на знанието, на умствения подход към проблема за божественото, разпознаването на божествената иманентност и на истината, че „както е Той, така сме и ние“. Няма обаче усещане за двойственост. Целта е постигането на такава утвърдена и оценена тъждественост, че човек се превръща в онова, което той е - Бог, и в края на краищата един проявен Бог. Това не е същото като мистичното единение.

И все пак цялата тема е мистична и естествено субективна. Трябва да настъпи моментът, когато мистикът ще оцени и ще последва пътя на ума, а не само пътя на сърцето. Той ще се научи да съзнава, че ще трябва да загуби чувството си за съществуването на Любимия заради знанието, че той и любимият са едно и че видението трябва и ще изчезне, когато той се

издигне над него (обърнете внимание на тази фраза) при най-великите процеси на *отъждествяване посредством посвещение*.

Окултистът от своя страна трябва да се научи да включва мистичното преживяване в напълно разбиращото съзнание като резюмиращо упражнение, преди да може да се издигне над него и да премине към синтез и инклузивност, за които мистичният подход е просто началото. Мистикът не осъзнава това.

Мистикът е прекалено склонен да чувства, че окултистът надценява пътя на знанието, и повтаря лекомислено, че умът е убиец на истината и че разумът не може да му даде нищо. Окултистът е също така готов да отрече пътя на мистика и да счита мистичния метод за „живеещ далеч зад него“. Но и двамата трябва да се научат да вървят по пътеката на мъдростта. Мистикът трябва и неизбежно ще стане окултист, независимо дали харесва това. В края на краищата той не може да го избегне, а и окултистът няма да е истински, докато не *възстанови* мистичното преживяване и не го изтълкува с езика на синтеза. Забележете структурата на думите, които съм използвал в последния абзац, защото тя ще послужи да се изясни темата. По тази причина използвам думите „мистик“ и „мистичен“ в този раздел на трактата, за да опиша разумния, силно мисловен човек, и неговото развитие по Пътеката на Последователите. (15-543/4)

(7) Сега се търсят окултни ученици, а не мистици; призовават се ясно мислещи мъже и жени, а не фанатици или хора, които не виждат друго освен идеала и които са неспособни да работят сполучливо със ситуацията и с *нещата такива*, каквито те са, и които по тази причина не могат да приложат необходимия и неизбежен компромис. (13-654)

(8) Първото посвещение трябва да се счита за целта и наградата на *мистичното преживяване*, в основата си то не е окултно преживяване в истинския смисъл на този термин, тъй като то рядко е точно схванато и не е имало съзнателна подготовка за него, какъвто е случаят със следващите посвещения, и ето защо първите две посвещения не се смятат за големи... Мистичният Път води до първото посвещение. След като е постигната целта му, той се изоставя и тогава се следва „осветеният Път“ на окултизма, водещ до осветените области на по-висшите състояния на съзнание.

По този начин се вижда, че и двата пътя са от съществено значение. В наше време мистичният път е за мнозинството и все по-голям брой мистици ще се появят от съвременното човечество. Успоредно на това окултният път привлича все повече интелигенцията на света. Нейните опитности не са религиозни по начина, по който правоверният църковен деятел разбира тази дума. Научният път е също толкова нужен, колкото и пътят на религията, защото „Бог“ се намира еднакво и по двата пътя. Научният път води аспиранта в света на енергии и сили, който е истинският свят на окултните усилия, разкриващ Всемирния Ум и действията на онзи велик Разум, който е сътворил проявената вселена. „Новият човек“, който се ражда при първото посвещение, трябва да следва пътя на окултния, на научния подход и ще стори това и този път неизбежно ще го изведе от света на мистицизма към научното и увереното възприемане на Бог като живот и енергия. (18-666)

101. ОКУЛТНА СЛЕПОТА

(1) Слепотата е прелюдия към посвещението, независимо от коя степен е то. Едва при последното и най-висше посвещение „склонността към слепота“ приключва напълно. В ранните етапи на еволюцията слепотата е естествена, присъща, неизбежна и неразбираема. Векове наред човек върви в мрак. Тогава идва етапът^ в който тази нормална слепота е защита, но същевременно е настъпила и фазата, в която тя може да бъде преодоляна. Но слепотата, която имах предвид, е нещо друго. От момента, в който човек бегло съзира за пръв път „нещо друго“ и вижда себе си съпоставен с тази смътно усетена, далечна реалност, слепотата, за която стана дума, се *налага от душата* на устремения аспирант, така че уроците на съзнателните преживявания, на пътеката на последователите и след това на

посвещението да могат да се усвоят правилно и да се проявят. С нейна помощ бързачият търсач се защитава от прекалено рязък и повърхностен напредък. Вътрешният Наставник, а след това и Учителят, търсят проникателност и дълбока „вкорененост“ (ако може да използвам този израз), а „окултната слепота“, необходимостта от нея, благоразумното ѝ използване и окончателното ѝ отстраняване са част от учебната програма, наложена на кандидата. (18-197)

(2) Окултната слепота е духовно предизвикана и „затъмнява“ блясъка и обещаното постижение и възнаграждение. Последователят е ограничен от самия себе си. Той може да вижда единствено собствения си проблем, малката си област на преживявания и своите - от негова гледна точка - немощни и ограничени дадености... Красотата на непосредственото, великолепието на настоящата възможност и необходимостта да се съсредоточи върху задачата и-служенето в дадения момент са възнагражденията за придвижването напред в привидно непроницаемия мрак. (18-198)

(3) По този начин булото изпълнява своята задача. Слепотата възпитава и закриля, при условие че е присъща и естествена, наложена от душата или предизвикана духовно. Ако тя е преднамерено самоналожена, осигурява алиби за усвоеното знание или допуснатата, за да се избегне отговорност, тогава навлиза грехът и следват затруднения. Дано всички сте предпазени от това. (18-200)

(4) Придвижването на напредващия последовател в нови области или сфери на осъзнаване не е като постоянното напредване от едно поле към друго. Това, което трябва да се проумее е, че *всичко, което СЪЩЕСТВУВА, е винаги налице*. Това, което ни засяга нас, е постоянното пробуждане за онова, което вечно СЪЩЕСТВУВА и което присъства винаги около нас, но субектът не осъзнава поради своето късогледство... Божието Царство присъства на Земята днес и винаги е било тук, но малцина, относително казано, осъзнават неговите признаци и прояви. (11-53)

102. ОКУЛТНИ ШКОЛИ

(1) Някои школи, занимаващи се с окултизъм и теософски търсения, твърдят, че единствено на тях са поверени ученията на техните Учители и единствено чрез тях се проявяват усилията Им, като по този начин ограничават стореното от Тях и формулират предварителни условия, които времето и обстоятелствата не ще потвърдят. Без съмнение Те работят чрез такива групи мислители и насочват голяма част от енергията си към дейността на подобни организации, но въпреки това Те имат Свои последователи и съмишленици навсякъде и действат чрез много тела и много аспекти на учение. Понастоящем последователи на тези Учители са се въплътили из целия свят с единствената цел да участват в дейността, заниманията и разпространението на истината, извършвано от различните вероизповедания, науки и философии, и по този начин да пораздат¹ вътре в самата организация едно разгръщане, разширение и разпадане (там, където това е необходимо), което иначе би било невъзможно. Може би е разумно учещите окултизъм навсякъде да разберат тази истина и да развият в себе си способността да разпознават вибрацията на Йерархията, когато тя се проявява посредством последователи на най-невероятни места и групи.

Едно нещо трябва да се посочи тук във връзка с работата, извършвана от Учителите чрез Техните ученици, и то е: Различните школи на мислене, подпомагани от енергията на Ложата (това се отнася за всички такива школи), са основани от един или няколко последователи и върху тях, а не върху Учителите, лежи отговорността за резултатите и за последващата карма. Начинът на действие до известна степен е следният: Учителят разкрива на някой последовател предвидената цел за непосредствен малък цикъл и му подсказва, че е желателно еди-каквр си развитие. Работа на последователя е да установи най-добрия метод за предизвикване на желаните резултати и да състави плановете, чрез които е възможна определена степен на успех. След това той привежда в действие своя проект, основава своето дружество или организация и разпространява нужното учение. Негова е отговорността за

избор на подходящи съмишленици, за предаване на работата на най-компетентните и за представяне на учението по подходящ начин. А това, което Учителят прави, е да наблюдава с интерес и разбирателство полаганите усилия, стига те да са в съзвучие с първоначалния идеал и да напредват напълно алтруистично. Учителят не бива да се вини, ако последователят не прояви необходимото разграничаване при избора на съмишленици или прояви неспособност да представи истината. Ако той се справи добре и работата напредва по предвидения начин, то Учителят ще продължава да влива благословията си към дейността. Ако той се провали или приемниците му се отклонят от първоначалния импулс, разпространявайки по този начин заблуди, поради Своята любов и Своето разбиране

Учителят ще оттегли тази благословия, ще задържи енергията Си и по този начин ще престане да насърчава онова, което е по-добре да приключи. Формите идват и си отиват, интересите на Учителя и Неговата благословия се вливат в един или в друг канал, работата може да протича чрез едно или друго средство, но жизнената сила остава, разчупвайки формата там, където тя е неподходяща, или използвайки я, ако тя е удовлетворителна за непосредствената цел. (1-52/3)

(2) Понастоящем голямата пречка за работата на повечето езотерични школи е тяхното чувство за самостоятелност и тяхната нетърпимост към другите школи и методи. Водачите на тези школи трябва да усвоят следната истина - всички школи, признаващи влиянието на транс-хималайската Ложа и чиито работници са свързани, съзнателно или несъзнателно, с такива Учители на Мъдрост като Учителя Мория или Учителя К. Х., представляват една школа и са част от една „дисциплина“. Следователно не съществува противоречие в интересите, а от вътрешната страна, ако по някакъв начин те действително работят, различните школи и начини на представяне се считат за единство. (13-15)

(3) Те трябва да разберат, че всички ученици в подобни школи, работещи със същите духовни импулси, са членове на *единствената школа* и са свързани заедно в едно основно субективно единство... Тогава ще престанат сегашните опити да се попречи на работата на другите, като се съпоставят методите и техниките, като се критикува и клевети, като се отправят предупреждения и се подхранва култът/към страха и като се настоява за изключителност. Тези нагласи и методи понастоящем възпрепятстват навлизането на чистата светлина на истината. (13-16/7)

103. ОТКАЗ

(1) Душата трябва да се откаже от личността. От цяла вечност душата отъждествява себе си с низшето лично себе и посредством него е придобила опит и много знания. Дойде времето това средство да не е вече свидно на душата и относителните им положения да бъдат разменени. Душата вече не се отъждествява с личността, а личността се отъждествява с душата и губи обособената си позиция и характерни черти. Всичко, придобито чрез дълговечна борба и съперничество, чрез болка и страдание, чрез бедствия и задоволени желаниа и всичко онова, което колелото на живота посредством непрестанното си въртене е дало на душата, *Всичко* трябва да се изостави. За последователя животът се превръща в поредица от процеси на оттегляне, продължаващ, докато не научи урока на отречението...

Душата трябва също... съвсем определено да се откаже от връзките си с други лични себета. Необходимо е тя да се научи да познава и да посреща другите хора само на полето на душата. За повечето последователи това е труден урок. Те може да не полагат много грижи за себе си и може да са усвоили в голяма степен личната непривързаност. Възможно е да не ценят високо съприкосновението с по-низшето лично себе. Те се учат да се издигат над всичко това и може да са се издигнали до голяма степен, но любовта им към техните деца, към семейството им, към приятелите и близките за тях е от първостепенна важност и тази любов ги държи в плен в по-нисшите светове. Те не се спират, за да оценят, че любовта им е предимно любов към личностите, а едва на втори план – към душите. Много последователи са разкъсвани върху тази скала в продължение на редица животи, докато не дойде времето,

когато посредством болка, страдание и постоянни загуби на онова, което те ценят така много, любовта им навлиза в нова, по-висша и по-истинска фаза. Те се издигат над личното и наново откриват, след изпитаната загуба и страдание, онези, които те обичат вече като души. Тогава съзнават, че е изживяна печалба, а не загуба, и е изчезнало само илюзорното, мимолетното и недействителното. Истинският Човек е спечелен и вече никога не може да бъде загубен.

Това е най-често повтарящият се проблем на родителите, които се намират на Пътеката на Последователите. Урокът се научава посредством техните деца и той може да ги освободи и подготви за посвещение. Те задържат своите деца при себе си, а това, бидейки противно на природния закон, има катастрофални последствия. Това е връхът на себичността. И все пак, ако знаеха и виждаха вярно, те щяха да съзнаят, че за да задържи, човек трябва да е безпристрастен, и за да запази, трябва да освободи. Такъв е законът.

Душата трябва също да научи да се отказва от плодовете и печалбите от служенето и да се научи да служи без привързаност към резултати, средства, личности или похвали.

Душата трябва да се откаже и от чувството за отговорност за онова, което вършат другите последователи... Отношението между последователите е егично, а не лично. Връзката е между души, а не между умове. Всяка личност следва своя собствен път, трябва да поеме свои отговорности, да отработи собствената си дхарма, да изпълни своята карма и да отговаря за себе си пред своя Повелител и Учител, Душата. А отговор ще има...

Възможно е установяването на вътрешен контакт и връзка (с други служители), основана на съзнатото единство на целта и на любовта на душата, и към това трябва да се стремят и да полагат усилия всички последователи. На външното поле, поради сепаративния ум през тази епоха и време, пълното съгласие относно подробностите, метода и тълкуването на принципите е невъзможно. Но вътрешната връзка и сътрудничество *Трябва* да се осъществи и да се развие, въпреки външното несъвпадение на мненията. Когато вътрешната връзка се поддържа с любов и когато последователите се откажат от чувството за превъзходство един над друг и от отговорността за действията на другите, а същевременно стоят рамо до рамо в Общата Работа, тогава различията, отклоненията и моментите на несъгласие автоматично ще бъдат преодоляни. Ето трите правила, които са важни за последователите в този момент...

1. Отказ или пожертвование на отколешната склонност да се критикува и поправя работата на другия, като по този начин се запази целостта на вътрешната група. От критиката са били съсипани повече планове за служене и са били затруднени повече работници, отколкото от който и да е друг фактор.

2. Отказ или пожертвование на чувството за отговорност за действията на другите и особено на последователите. Погрижете се собствените ви действия да не изостават от техните и в радостта от усилията и по пътя на служенето различията ще изчезнат и всеобщото добро ще бъде постигнато.

3. Отказ от гордостта на ума, който смята своя път и своите интерпретации за правилни и верни, а тези на другите - за неправилни и погрешни. Това е пътят на разделението. Придържайте се към пътя на обединението, който е свързан с душата, а не с ума.

Това са трудни правила, но те са принципите, съобразно които Учителите от вътрешната страна насочват Своите действия и Своите мисли, когато работят съвместно един с друг и с последователите си. Вътрешната цялостност е доказан факт за Тях. Но не и за последователя. Но за вътрешните Учители външните различия са отблъскващи. Те се оставят един друг на свобода, за да служат на Плана. Обучават Своите последователи (независимо от развитието им) да служат на Плана свободно, защото чрез свободата, чрез чувството на радост и чрез силата на вътрешната сътрудническа любов се извършва най-добрата работа. Те желаят искреност. Готовността да се пожертва по-низшето, когато се усети по-висшето, е търсена от Тях. Спонтанният отказ от отдавнашни идеали, когато се очертае по-голям и по-инклузивен,

Ги ръководи. Пожертвването на гордостта и на личността, когато се осъзнае необятността на работата, Ги привежда в действие. От съществено значение е последователите да се научат да пожертват несъщественото, за да може да върви напред работата. Макар че е трудно за разбиране, многото техники, методи и пътища са второстепенни спрямо основната нужда на света. Съществуват много начини и много гледни точки, много експерименти и много усилия (несполучливи или успешни), които идват и си отиват. Но човечеството остава. Всички те свидетелстват за многообразието на умове и преживявания, но целта остава. Различията винаги са свързани с личността. Когато този Закон за Саможертвата управлява ума, той неминуемо ще накара последователя да се откаже от личното в полза на всеобщото и на душата, която не познава разделеност и разлика. Тогава нито гордостта, нито късогледата перспектива, нито любовта към вмешателство (толкова скъпа на мнозина), нито погрешното разбиране на мотивите няма да пречат на взаимното им сътрудничество като последователи и на служенето им на света. (15-104/9)

(2) Великото Отречение става възможно едва когато приложението на малките отречения направлява живота на последователя и на групата. Отричането на амбицията, на всички връзки на личността и на всичко, възпрепятстващо напредъка, както го вижда окоето на душата, полага здрави основи за последния велик преход, основан на отричането на онова, което в продължение на цяла вечност е означавало красота, истина и доброта и което е изглеждало като окончателната цел за всички стремежи и усилия. Стремежът да се види онова, което стои пред и отвъд привидната окончателност на претопяването на душата, обхваща някои последователи в този момент, а сред тях са и някои от вас. Моята искрена надежда е всички вие да можете да проникнете отвъд воала, прикриващ душата, и рано или късно да видите тази преграда „разкъсана от горе до долу“ и по този начин да можете да кажете заедно с другите от подобен ранг: „Приключи.“ Тогава за вас, както и за други, ще се разкрие Пътят на По-Висшата Еволюция и величието на Повелителя ще се види в нова светлина - светлината, която ще накара да избледнеят и ще постави в сянка всички предишни цели и виждания. (18-224)

104. ОТКРОВЕНИЕ

(1) През по-късните периоди на цикъла на възплъщение, в които човек жонглира с двойките противоположности и посредством разграничаването осъзнава действителното и недействителното, в ума му назрява едно разбиране, че самият той е безсмъртно Съществуване, вечен Бог и частица от Безкрайността. Дори връзката между човека на физическото поле и вътрешния му Водач става по-ясна, докато се осъществи великото откровение. Тогава настъпва момент в неговото съществуване, когато човек е изправен съзнателно лице срещу лице с истинското си Себе и действително, а не само на теория, знае, че е това Себе. Той осъзнава Бога в себе си не посредством слуха или чрез насочване на вниманието към вътрешния глас, който направлява и контролира, наречен „глас на съвестта“. Този път разпознаването е чрез *зрение и пряко виждане*. Той сега откликва не само на онова, което чува, но и на онова, което вижда. (1-113)

(2) От времето на Христос досега много от истинските откровения са дошли в света по линията на науката... Откровенията на науката, когато са основни и фундаментални, са също толкова божествени, както и тези, идващи от религията, но и двете са покварени, за да Задоволят човешките изисквания. Наближава епохата, когато науката ще насочи всички усилия, за да излекува раните на човечеството и да изгради един по-добър и по-щастлив свят.

Откровенията на науката, макар че често са съсредоточени чрез един мъж или жена, са по-скоро резултат на групови усилия и на обучена групов дейност, отколкото откровенията на религията. Следователно откровенията се осъществяват по два начина:

1. Посредством усилията, стремежите и постиженията на един човек, който се намира тъй близо до Йерархията и така е проникнат от съзнателна божественост, че може да получи посланието пряко от централния божествен Източник. Той се е присъединил към редиците

на Великите Интуитиви и работи свободно в света на божествените Идеи. Той ясно знае мисията Си; внимателно избира Своята сфера на дейност и отделя истината или истините, които смята за уместни според нуждите на момента. Той идва като Вестител на Най-Висшия, води удивителен и смайващ живот на служене и символизира със събитията в Своя живот определени основни истини, които вече са разбулени, но които Той образно пресъздава...

2. Посредством усилията на група търсещи като учените-изследователи във всяка страна, които *съвместно* се стремят да осветлят проблемите на проявлението или по някакъв начин да облекчат човешките страдания, се появява откровение. Усилието на такава група често издига на крилете на своите нереализирани стремежи някой човек, който тогава прониква в света на божествените Идеи и там открива бленувания лек или ключ и по този начин интуитивно намира дълго търсената тайна. Откритието, когато е от първи порядък, е до такава степен откровение, колкото и истините, представени от Световните Учители. Кой може да каже, че изявлението „Бог е Любов“ е с по-голяма стойност, отколкото „Всичко е Енергия“?

Пътят, по който след това върви откровението, е един и същ и в двата случая и илюзията застига и двете форми, но (върху този момент бих ви помолил да разсъдите) малко по-малко илюзия се събира около откровенията, които човечеството нарича по-определени духовни истини. Една от причините се крие във факта, че последното голямо духовно откровение, дадено от Христос, е поднесено преди две хиляди години, а развитието на човешкия ум и откликването на истината са се развили в голяма степен оттогава. А откровенията на науката са до голяма степен резултат на групово напрежение, фокусирано накрая към един интуитивен получател, като по този начин откровението бива съхранено. (10-187/9)

(3) Премаваме от светлина към светлина, от откровение към откровение, докато излезем от сферата на светлината и навлезем в сферата на живота, който засега за нас е все още чиста тъмнина.

За вас е ясно, че тази увеличаваща се светлина носи със себе си една непрестанно разгръщаща се поредица от откровения, която, както всичко останало в света на човешките опитности, разкрива пред очите първо света на формите, после света на идеалите, след това природата на душата, на идеите и на божествеността. Избирам малко на брой думи, които дават представа за откровението и олицетворяват неговия характер. Но всички тези откровения представляват едно велико обединено откровение, което бавно се разгръща пред очите на човечеството. Светлината на личностното низше себе на личността разкрива на човека света на формите, на материята, на инстинктите, на желанията и на ума; светлината на душата разкрива природата на връзката на тези форми на живот със света на безформеното и естеството на конфликта между реалното и нереалното. Светлината на интуицията разкрива пред виждането на *душата, намираща се в личността*, същността на Бог и единството на Цялото. Неукротимостта на материалното желание, стремящо се към удовлетворение в трите свята, в края на краищата отстъпва място на стремежа към връзка с душата и към живота на душата. От своя страна това се оценява като стъпка към онези велики фундаментални преживявания, на които даваме имената на петте главни посвещения. Те разкриват на човека неосъзнатата дотогава истина за неговата неизолираност и за връзката на неговата индивидуална воля с божествената воля. (10-205/6)

(4) Мистерията на Вековете е пред прага на разбулване и посредством откровението на душата загадката, която тя затуля, ще бъде разкрита. Знаем, че свещените книги на света винаги са предсказвали, че в края на епохата ще видим разкриването на онова, което е тайна, и излизането в светлината на деня на онова, което дотогава е било скрито и завоалирано. Настоящият цикъл е краят на епохата и през следващите двеста години ще се премахне смъртта, както сега разбираме този голям преход, и ще се установи съществуването на душата. Ще е известно, че душата е реално съществуваща, мотивиращ импулс и духовен център, поддържащ проявените форми. (14-96)

(5) Цялата система на окултно или езотерично откровение е основана на тази прекрасна доктрина на взаимната зависимост, на планирано и подредено съзнателно свързване и на предаването на енергия от един аспект на божествената изява към друг; навсякъде и чрез всичко присъства обращение, предаване и различни методи на преход на енергия от една форма към друга и това винаги се извършва чрез подходящ процес. (17-615)

(6) *Целта, в основата на откровението...* Може да се намери една съществена цел, скрита зад всички редуващи се откровения на божествеността през вековете. Всички те са (това ще бъде доказано) аспекти на Великото Откровение. Чрез процесите на откровението божествеността постепенно изгрява в човешкото съзнание. (18-241)

(7) Целта на еволюционния процес, на който всички животи на тази планета са подчинени, е да се развие тази чувствителност, която ще направи възможно откровението, и може да се каже, че (от една определена гледна точка) целта на всички преживявания е откровението, като всяко откровение „води посветения по-близо до Сърцето на Слънцето, където всички неща са познати и усетени и чрез което всички форми, всички същества и всички неща могат да се облеят с любов". Размислете върху тези думи, тъй като микрокосмичното съответствие на макрокосмичната истина е изпълнено с учебна стойност. Погрижете се „всеки урок, усвоен всеки ден, всяко възприето и разбрано откровение да изпълва с любов сърцето ви и да ви позволи да обичате ближните си с гореща, пламенна любов." (18-727/8)

(8) През вековете е имало много откровения на божествената цел, всяко от които по един своеобразен начин е изменило гледната точка и начина на живот на хората навсякъде. (13-543)

(9) Веднъж щом посветеният достигне момента, в който откровението става възможно, той автоматично постига необходимото стабилизиране, съсредоточаване, равновесие, поляризация и фокусиране, които ще му позволят да преведе разкритото нему чрез символи и по този начин ще предаде смисъла на интелигенцията, с която предимно работят посветените. (6-312)

(10) Откровението рядко навлиза с цялата си завършена красота в съзнанието на последователя; това е един постепенен и равномерно разгръщащ се процес. (6-321)

(11) Откровението не е привилегия и възнаграждение единствено за *напредващия посветен*; но за Учителите, Които *вече са постигнали*, то все повече възприема нови форми и свежи очертания. (6-351)

(12) КАТЕХИЗИС[2]:

Какво виждаш, о, последователю, вървящ по Пътеката ?

Нищо освен себе си, о, Учителю на моя живот.

Погледни себе си по-отблизо и кажи отново. Какво виждаш ?

Една точка светлина, която се увеличава и която се смаява и прави мрака по-тъмен.

Погледни със силно желание към тъмнината и когато светлината проблесне, възползвай се от възможността. Какво се появява сега?

Ужасна гледка, о, Учителю на моя живот. Не ми харесва, Не е вярна. Аз не съм това или онова. Това злокобно себично нещо, не, не съм аз. Аз *не* съм това.

Пусни светлината с воля, мощ и пламенно желание и тогава разкажи видението, което може да настъпи. Какво виждаш ?

Отвъд тъмнината, разкриваща ми се чрез светлина, съзирам лъчиста форма, която ме зове. Какво е това Същество, изправено благосклонно в мрака и в светлината? Дали е... възможно ли е това да съм аз?

Какво се очертава пред твоето зрение, както стоиш на Пътя, о, изтощен и изнемощял, но тържествуващ в светлината последователю?

Една лъчиста и сияйна форма, която е моето Себе, моята душа. Една тъмна и навъсена фигура, но същевременно тя е възрастна и мъдра, опитна и натъжена. Това е моето себе, понизшето ми себе, древната ми изтощена външност за светските дела. Те двете са застанали една срещу друга, а между тях, горяща земя... Те се придвижват и се сливат... Пътеката свършва. Пътят се простира напред. Постигнато е зрение и в светлината се появява действителността.

Какво не можеш да разкриеш сега, о, Служителю на Пътя ?

Откровението идва чрез мен, о, Повелителю на Живота. Аз не го виждам.

Защо не можеш да го видиш ? Какво пречи на разбирането'?

Нищо не ми пречи. Не се стремя към зрение, тъй като съм видял. Моята задача е откровение. Не се стремя- към нищо за себе си.

Какво идва при теб за разкриване? Какво е твоето откровение ?

Само онова, което съществува от вечността и всякога е било тук. Единството на Присъствието; областта на любовта; живият, изпълнен с любов, мъдър и всеобхватен Един, обгръщащ всичко и представляващ всичко, не оставяйки нищо настрана.

При кого трябва да достигне това откровение, о, Служителю в света на живи неща ?

При всички обгърнати от живото, изпълнено с любов Присъствие; при онези, които, без да знаят, поддържат това Присъствие и ще се запазят вечно - по същия начин, както и това Присъствие.

А кои са онези, които живеят в това Присъствие, но не го знаят ?

Това сме аз и ти, и още те са аз самият и още са всичко, което срещам. Те са онова във всяка форма, което мисли, че тази форма е всичко; което, живеейки по този начин във времето и пространството, не вижда светлината на живота във формата; което се крие вътре, зад завесата, между четирите и петте (четирите природни царства и Царството Божие - А. А. Б.[3]) и не вижда нищо друго. На тях трябва да открие истината.

Как ще осъществиш тази най-тежка задача, о, победоносен последователю ?

Като оставя да се види, че самият аз съм истината; като живея като частица от това Присъствие и виждам всичките му части. По този начин откровението се въвежда в четирите от петото. (18-302/3)

Вж. също: „Учение относно посвещение" (6-241/ 439) и (6-438/9-443).

105. ОТСТРАНЯВАНЕ (СЛЕД СМЪРТТА)

Сега ще разгледаме дейността на вътрешния духовен човек, който е изоставил физическото и етерното тяло, и сега се намира в обвивката на финото тяло -тяло, състоящо се от астрално (чувствително) вещество и ментално вещество. Поради силната поляризация на емоциите и чувствата на обикновения човек се е затвърдила идеята, че след истинската смърт човек се оттегля първо в своето астрално тяло, а след това по-късно - в менталния си носител. Но в действителност това не е така. В основата на тази идея се намира тяло, съставено предимно от астрална материя. Засега малцина са толкова развити, че носителят, в който попадат след смъртта, да е съставен преди всичко от ментално вещество. Само последователи и посветени, които живеят най-вече в умовете си, след смъртта отиват незабавно на менталното поле. Повечето хора откриват себе си на астралното поле, покрити с черупка от астрална материя и осъдени на период на отстраняване вътре в илюзорната област на астралното поле.

Както съм ви казвал по-рано, астралното поле не съществува в действителност, а е илюзорно

творение на човешкия род. Отсега нататък обаче (поради победата над силите на злото и гибелното поражение, претърпяно от Черната Ложа) астралното поле постепенно ще се превърне в умиращ свят и през последния период на човешката история (по времето на седмата коренна раса) то ще престане да съществува. Днес това не е така. Чувствителното вещество, което изгражда астралното поле, все още се натрупва във форми на илюзия и все още представлява бариера по пътеката на душата, търсеща освобождение. То все още „държи в плен“ многото хора, които умират, дотогава, докато основната им реакция към живота е желанието, само-залъгването и емоционалната чувствителност. Те са огромното мнозинство...

Изкуството на отстраняването се дели на три категории:

1. По начина, по който се прилага от онези хора, които са изцяло с астрално качество и устройство. Тях наричаме „камични“ хора.
2. Както се практикува от онези уравновесени хора, които са интегрирани личности и които се наричат „кама-манасични“ индивиди.
3. Както се изпълнява от напредналите хора и последователите от всички нива, които са предимно ментални в своя „жизнен център“. Те се наричат „манасични“ хора.

Едни и същи основни правила контролират всички тях, но ударението е различно във всеки от случаите. Бих искал да имате предвид, че там, където не съществува физически мозък и където умът не е развит, вътрешният човек открива себе си *задушен* на практика в обвивка от астрална материя и дълго време е потопен в онова, което наричаме астрално поле. Кама-манасичният човек има т. нар. „свобода на двойствения живот“ и открива, че владее двойствена форма, която му позволява да се свързва, когато пожелае, с по-висшите нива на астралното поле и по-нисшите нива на менталното поле. Отново ви напомням, че не съществува физически мозък, който да регистрира тези връзки. Осъзнаването на това съприкосновение зависи от естествената дейност на вътрешния човек и специфичното му състояние на долавяне и оценяване. Манасичният човек притежава прозрачен ментален носител с малка плътност, пропорционална на независимостта му от желания и емоции.

Всички от тези три типа хора използват подобен процес на отстраняване, но си служат с различни техники вътре в процеса. За по-голяма яснота може да се каже, че:

1. *Комичният човек* отстранява своето астрално тяло чрез изтриване и го напуска през астралното съответствие на центъра в слънчевия сплит. Това изтриване се осъществява, тъй като всички присъщи желания и вродени емоции на този етап са свързани с животинската природа и физическото тяло, които вече не съществуват.
2. *Кама-манасичният индивид* използва две техники. Това съвсем естествено е така, защото той отстранява първо астралното си тяло, а след това менталния си носител.
 - а. Той елиминира астралното тяло посредством нарастващото желание за умствен живот. Той се оттегля постепенно и неотклонно в менталното тяло и астралното тяло езотерично „пропада“, като накрая изчезва. Това обикновено става несъзнателно и може да изисква доста дълъг период от време. Ако обаче човекът е над средното ниво и се намира пред прага на превръщането в манасична личност, изчезването става мигновено и динамично и човекът е освободен в менталното си тяло. Това се извършва съзнателно и бързо.
 - б. Той разчупва менталното тяло с действие, предизвикано от човешката воля, а също и защото душата бавно започва да осъзнава сянката си. По тази причина вътрешният човек е привлечен към душата, макар че това става все още само по един посредствен начин. Този процес е относително бърз и зависи от степента на манасично влияние.
3. *Манасичният човек*, съсредоточен вече в менталното си тяло, има също две неща, които трябва да извърши:

а. Да разложи и да се освободи от всякакви астрални утайки, които може да помътняват прозрачното му ментално тяло. Тъй нареченото астрално тяло вече на практика не съществува като фактор на изява. Той осъществява това, като призовава повече светлина от душата. Тя на този етап разлага астралното вещество, точно както комбинираната светлина на "душата на човечеството (като цяло) ще разложи накрая (пак тъй нареченото) астрално поле.

б. Да унищожи менталното тяло посредством употребата на определени Думи на Силата. Тези Думи се съобщават на последователя от Ашрама на неговия Учител. Те му носят душевна сила в много засилена степен и впоследствие пораждаат такова разширение на съзнанието в менталното тяло, че то се разчупва и вече не представлява бариера за вътрешния човек. Той сега може да застане, свободен син на ума, в Ашрама на своя Учител и „вече няма да излиза оттам". (17-486/90)

106. ПАЗИТЕЛЯТ НА ПРАГА

(1) Обикновено се смята, че Пазителят на Прага е последното изпитание за човешката смелост и че представлява гигантска мисъл-форма или фактор, който трябва да се премахне, преди да се получи посвещение. Малцина знаят точно каква е тази мисъл-форма, но тяхната дефиниция включва представата за огромна елементална форма, която препречва пътя към свещения портал, или идеята за измислена форма, сътворявана понякога от Учителя на последователя, за да изпита неговата искреност. Някои го смятат за общата сума от грешките на човека, за злата му природа, която му пречи да бъде признат за способен да върви по Пътеката на Светостта. Никое от тези определения обаче не дава вярна представа за истината. (10-21)

(2) Пазителят на Прага е илюзия-заслепение-майа, съзната от физическия мозък и оценена като онова, което трябва да бъде преодоляно. Той е объркващата мисъл-форма, посрещаща последователя, когато той се стреми да проникне през натрупаното от древността заслепение и да открие истинския си дом там, където се намира светлината. (10-22)

(3) Пазителят на Прага присъства винаги, но преминава в действие едва на Пътеката на Последователите, когато аспирантът окултно осъзнае себе си и условията, предизвикани в него от вътрешната му илюзия, от астралното му заслепение и от майата, ограждаща целия му живот. Бидейки сега една интегрирана личност (никой не е последовател, братко мой, ако е само емоционален, но не е и умствен, което отдаденият често забравя), тези три условия (с преобладаващо въздействие в някое от телата) се виждат като едно цяло и за него се прилага терминът „Пазителят на Прага". В действителност това е една оживена мисъл-форма, включваща в себе си умствена сила, астрална сила и жизнена енергия. (10-27)

(4) Пазителят на Прага не се появява от мъглата на илюзията и заслепението, докато последователят не се приближи до Вратите на Живота. Само когато той може да зърне бегло Портала на Посвещението и случайни проблясъци светлина от Ангела на Присъствието, който стои и чака до тази врата, ще може да се справи с принципа на *дуалността*, който за него се олицетворява от Пазителя или от Ангела... Засега думите ми предават символично за вас едно бъдещо обстоятелство и събитие. Със сигурност обаче ще настъпи денят, когато вие ще застанете в пълно съзнание между тези два символа на двойките противоположности -Ангела отдясно и Пазителя отляво. Нека ви бъде дадена сила, за да преминете направо между тези двама противника, които от много векове водят война на полето на вашия живот, и нека по този начин да влезете в Присъствието, където двамата се виждат като един, и не е познато нищо друго освен живота и божеството. (10-39/40)

(5) Пазителят на Прага често е смятан за нещастие, за ужас, който трябва да се избегне, и за последното и върховно зло. Въпреки това тук бих ви напомнил, че Пазителят е „стоящият пред вратите на Бог", който живее в сянката на портала на посвещение и който стои пред Ангела на Присъствието с широко отворени очи, както се казва в древните

Свещени Книги. Пазителят може да се дефинира като общата сума от силите на нисшата природа, както са изразени от личността преди просветлението, вдъхновението и посвещението. На този етап сама по себе си личността е извънредно влиятелна и Пазителят олицетворява всички психични и ментални сили, които през вековете са се разгръщали в човека и са били грижливо отглеждани. На него може да се гледа като на силата на трояката материална форма, преди съзнателното ѝ сътрудничество и посвещаване на живота на душата и на служене на Йерархията, на Бог и на човечеството.

Пазителят на Прага е всичко, което е човекът, отделно от по-висшата духовна същност. Той е третият аспект на божествеността, както тя се проявява във и чрез човешкия механизъм. Този трети аспект трябва в края на краищата да бъде подчинен на втория аспект - душата. (15-312)

(6) Паметта... не е просто способност на ума, както често се допуска, а по своята същност тя е една съзидателна сила. В основата си тя е аспект на мисълта и когато се съчетае с въображението, е творческа сила, тъй като мислите са предмети, както добре знаете. От древните ниши на паметта, от дълбоко вкорененото минало, което определено се повиква обратно, и от расовото и индивидуалното подсъзнание (или откритите и установените мисловни източници и желаниа, наследени и присъщи) излиза наяве онова, породено в минали животи и преживявания, което е общата сума на всички инстинктивни наклонности, на всички наследени заслепения и на всички фази на погрешно умствено отношение; на тях (тъй като те представляват една съчетана цялост) ние даваме името Пазителя на Прага. Този Пазител е общата сума от всички лични характерни черти, които са останали непреодолени и неусмирени и които трябва най-накрая да се превъзмогнат, преди да може да се приеме посвещение. Във всеки живот има някакъв напредък - някои лични слабости се поправят и се постига някакъв истински прогрес. Но непревъзможнатите остатъци и древните предразположения са многобройни и изключително влиятелни и след това, когато се осъществи задоволителна връзка с душата, следва живот, в който високоразвитата и силна личност се превръща, самата тя, в Пазителя на Прага. Тогава Ангелът на Присъствието и Пазителят се изправят един срещу друг и нещо трябва да бъде направено. Рано или късно светлината на личния аз избледнява и губи блясъка си пред сиянието на величието, излъчвано от Ангела. Тогава по-голямото великолепие заличава по-малкото. Това обаче е възможно само когато личността с желание осъществи тази връзка с Ангела, разпознае себе си като Пазителя и като последовател започне битката между двойките противоположности и навлезе в изпитанията на Скорпион. Последователят сам полага началото на тези проверки и изпитания - той се поставя в подходяща и обуславяща среда, в която проверките и дисциплината са неизбежни и неминуеми. Когато умът достигне относително висока степен на развитие, аспектът на паметта се пробужда по нов и *осъзнат начин* и след това вряко спящо предразположение, всеки расов и национален инстинкт, всяка непреодоляна ситуация и всеки господстващ недостатък се издига на повърхността на съзнанието и тогава настава боят. (16-207/8) *Вж. също:* (6-47/8).

107. ПАРИ

(1) „Любовта към парите е в основата на всяко зло". Това ни отвежда назад към основната слабост на човечеството - *желанието*. Негов резултат и символ са парите.

Желанието изисква задоволяване на усетената нужда, на желанието за вещи и притежания, на желанието за материално удобство, за придобиване и натрупване на *неща*, на желанието за власт и надмощие, които само парите могат да осигурят. Това желание контролира и властва над човешкото мислене; то е основният принцип на съвременната ни цивилизация; то също така е октоподът, който бавно задушавя човешкия живот, начинания и благоприличие; то е воденичният камък около врата на човечеството...

Има обаче голям брой хора, чиито живот не се направлява от любовта към парите и които могат да мислят нормално от гледна точка на по-висшите ценности. Те са надеждата на

бъдещето, но те поотделно са затворници на системата, която от духовна перспектива *трябва* да приключи. Макар че те не са влюбени в парите, те се нуждаят от тях и трябва да ги имат; пипалата на света на бизнеса ги заобикалят; и те също трябва да работят и да изкарат прехраната си; работата, която те се стремят да извършат, за да подпомогнат човечеството, не може да се осъществи без необходимите средства. (7-79/80)

(2) Аспирантът оценява правилно окултната стойност на парите за служене. Той не се стреми към нищо за себе си, освен към онова, което може да го подготви за работата, която му предстои. Той гледа на парите и на онова, което те могат да закупят, като на нещо, което ще се използва за другите и като средство за осъществяване на плановете на Учителя, както той усеща тези плановете... Само онзи, който не желае нищо за себе си, може да е получател на финансово изобилие и разпределител на богатствата на вселената. В други случаи, когато богатствата се увеличават, те не носят със себе си нищо освен злочестина и страдание, недо-волство и злоупотреба. (1-79), (3-866)

(3) В новата епоха, която настъпи преди завръщането на Христос, търсенето на финансова подкрепа трябва да бъде за постигане на правилни взаимоотношения между хората и на добра воля, а не за развитието на някоя определена организация. Търсещите помощ организации трябва да работят с минимални разходи за управление и за дълготрайни активи, а работниците - за минимална, но приемлива заплата. (8-179), (13-630)

(4) Помнете, че парите са кондензация на изпълнената с любов жива енергия на божествеността и че колкото по-велика е реализацията и изявата на любовта, толкова по-невъзпрепятстван ще бъде притокът на онова, което е необходимо, за да се придвижи напред работата. Вие работите с енергията на любовта, а не с енергията на желанията, които са отражение или изопачаване на любовта. (13-335)

(5) Точно както в миналото парите са били инструмент на себичността на хората, така сега те трябва да бъдат средство на добрата им воля. (5-166)

Вж. също: (5-271/3), (6-221, -225) и „Медитация за привличане на пари за целите на Йерархията" (6-228/31).

108. ПЕТОТО ЦАРСТВО

(ЦАРСТВОТО НА БОГА)

(1) В петото царство... външният осезаем вид ще се запази, доколкото става дума за формата, въпреки че пречиштането и характерните черти ще са засилят. Царството на Бога се материализира в човечеството и чрез него. Но в сферата на съзнанието състоянието на нещата е съвсем различно.

Учителят на Мъдрост се появява осезаемо като човешко същество. Той притежава физическите качества, функциите, навиците и строежа на четвъртото природно царство, но вътре във формата съзнанието е съвсем променено... В миналото всяко голямо разгръщане на съзнанието е кондензирило нови форми. Вече няма да става така... Според божествения план за тази слънчева система това обособяване на формите има свои ограничения и не може да продължи отвъд определена степен. Тя е достигната в човешкото царство за този световен цикъл. В бъдеще *аспектът на съзнанието на Божеството ще продължи да усъвършенства формите в четвъртото природно царство, посредством онези, чието съзнание се намира в петото царство*. Това е задачата на Йерархията на Учителите. Това е работата, за която е упълномощена Новата Група Световни Служители, която на физическо поле може да стане инструмент на Тяхната воля. Чрез тази група вътрешните божествени качества - добра воля, мир и любов - могат да нараснат и да се проявят посредством хората, действащи във форми в четвъртото царство. (15-252/4)

(2) Целта на всички усилия на тази планета са правилните взаимоотношения между хората, между човека и Бога и между всички прояви на божествения живот, от най-малкия атом до

безкрайността.

От гледна точка на еволюцията на нашата планета не съществува нищо друго освен любов, нищо друго освен добра воля и воля за добро. Това вече съществува и истинската му проява днес е по-близо, отколкото е била в кой и да е друг момент на историята на планетата ни.

От етап на етап, от криза на криза, от позиция на позиция и от център към център животът на Бог напредва, оставяйки след себе си по-голяма красота, придвижвайки се от една форма към друга и от царство в царство. Едно постижение води към друго; човек е произлязъл от понисшите царства и (в резултат на човешките борби) царството Божие също ще се появи. Достигането до това царство е това, което наистина касае човешкия род днес, и всички жизнени процеси на човечеството са насочени към подготовката на всеки индивид да премине в това царство. Знанието, че може и да има по-велики изяви дори от царството на Бог може да е вдъхновяващо, но нищо повече. Проявлението на Божието Царство на Земята, подготовката на идването на неговия велик Основоположник Христос, и създаването на условия за екстернализацията на Йерархията на Земята дават на всички до един пълноценна задача и нещо, за което да живеем и да работим, да мечтаем и да се стремим. (18-737/8)

(У) Божието Царство не е нещо, което ще се спусне на Земята, когато човек стане достатъчно добър! Това е нещо, което действа резултатно днес и изисква признаване. То е организирана структура, която вече поражда разбиране в онези хора, които наистина търсят първо Божието Царство и по този начин откриват, че търсеното от тях Царство е вече тук. Мнозина знаят, че Христос и Неговите ученици физически присъстват на Земята и Царството, което Те управляват, както и неговите закони и методи на действие, са познати на много хора и са били известни през вековете. (8-50)

(4) Жителите на Божието Царство са всички онези, които съзнателно търсят светлината и се опитват (чрез самоналожена дисциплина) да застанат пред Единия Посвещаващ; тази група от целия свят (независимо дали са въплътени или не) приема учението, че „човешкият род е единен“; те знаят, че божественото откровение е непрекъснато и винаги ново и че божественият План се осъществява на Земята. (8-65)

(5) Само когато е отчаян и напълно накрая на силите си, последователят намира пътя за навлизане в това Царство и е готов да се откаже от стария си начин на живот. Това, което е в сила за индивида, би следвало да е вярно и в по-голям мащаб - за човечеството. (8-100)

(6) *Вашата духовна цел е установяването на Царството Божие.* Една от първите крачки към това е умовете на хората да се подготвят да приемат *факта*, че появата на Христос е предстояща. Трябва да кажете на хората навсякъде, че Учителите и Техните групи от последователи работят активно, за да въведат ред в хаоса. Трябва да им съобщите, че ИМА План и че нищо не може да възпре осъществяването на този План. Трябва да им кажете, че Йерархията устоява, устоявала е в продължение на хилядолетия и е проява на натрупаната мъдрост на епохите. Трябва да им посочите, че преди всичко Бог е любов, че Йерархията е любов и че Христос идва, защото Той обича човечеството. Това е посланието, което трябва да предадете сега. И с тази отговорност ви оставям. *Работете*, братя мои. (13-701)

Вж. също: (6-406/7).

109. ПЛАНЕТИТЕ

(1) След като сме изучавали различни съзвездия, за вас ще е ясно, че основната функция на планетите е да бъдат разпределящи фактори за енергиите, излъчвани от зодиака, когато те се съсредоточават към нашата слънчева система и се привличат от планетата ни. Необходимо е учениците да разберат по-задълбочено, че *основата на астрологичната наука е излъчването, предаването и приемането на енергии и превръщането им в сили от възприемащото същество.* Енергиите на различните знаци се привличат от отделните планети според тяхното ниво на развитие и според това, което на езика на езотериката се

нарича „древни взаимоотношения“ между същностите, проливащи планетите и съзвездията. Има такава връзка между съществата и тя се основава на Закона за Сходството. Този закон поражда магнетичното привличане и динамичната реакция между съзвездията и планетите в слънчевата система и между някоя определена планета, формите на живот на друга планета и т. нар. „неизбежни енергии“, получавани от някой значителен източник. Способността да се получават и да се извлича полза от планетарните енергии (които са получени, както са били изпратени от някое съзвездие) зависи от степента на еволюция, която определя възприемчивостта и отзивчивостта на приемащия механизъм. Това представлява един неизменен закон и обяснява силата на някои планети, които досега може да са оставали неоткрити и които по тази причина са оказвали минимално влияние на еволюцията до този момент поради неотзивчивостта на приемащите форми. Планетите, енергиите и силите са съществували през цялото време, но не са оказвали влияние и следователно не са били открити *поради липсата на необходимите инструменти за реакция*. Следователно те няма да оказват въздействие на живота и развитието на индивида и ще могат да влияят и да „информират магнетично“, когато човек е достигнал определен етап на развитие и започва да усеща по-висшите влияния и да се подготвя да поеме по Пътеката. (16-266/7)

(2) Как е станало така, че една дребна несвята планета е сметната за толкова важна, че тези велики Животи са загрижени за разгръщането на ума при човечеството? Отговорът е, че Те не са. Човечеството е това, което, подтикнато от великите прииждащи и изтичащи енергии, се занимава с проблема за умственото развитие. В последна сметка проблемът за реакцията спрямо връзките с обкръжаващата среда и тяхната интерпретация може да се открие на всяка планета и особено на несветите“ планети. (16-493)

110. ПЛАНЪТ

(1) Какъв е този План? Когато говоря за Плана, не става дума за нещо общо като плана на еволюцията или плана за човечеството, който наричаме с някак безсмислената фраза „разгръщане на душата“. Тези два аспекта на схемата за нашата планета се приемат, но те не са нищо друго освен способности, процеси и средства за постигане на определена цел. Планът, както се схваща понастоящем и за който Учителите работят неотклонно, може да се определи по следния начин: Пораждането на субективен синтез при човечеството и на телепатична взаимна връзка са тези, които накрая ще анихилират времето. Това ще постави на разположение на всеки човек всички постижения и познания от миналото, ще му разкрие истинското значение на неговия ум и мозък, ще го направи господар на тези дадености и следователно ще го направи всеприсъстващ и рано или късно ще отвори вратата към всезнанието. Това следващо развитие на Плана ще породи в човека разумно и отзивчиво разбиране за божествената цел, заради която Единият, в Когото живеем, движим се и съществуваме, е намерил за разумно да се подложи на въплъщение. Не мислете, че мога да разкажа за Плана, какъвто той всъщност е. Не е възможно за никой човек, под ранга на посветен от трета степен, да го съзри, а още по-малко да го разбере... Следователно всички могат да се стремят към постигането на непрекъснатост на съзнанието и към събуждане на онази вътрешна светлина, която, видяна и използвана разумно, ще послужи за разкриването на други аспекти на Плана и особено на онзи, на който просветленият знаещ може да откликне и ползотворно да служи. (4-403/4)

(2) Планът, както е усетен от последователя, работещ за света, при опита му да работи за този План и да му сътрудничи, е само възприемане на онази част от него, която касае човешкото съзнание. Ние все още не сме способни да съзрем дори и проблясък от необятността на този всеобщ План относно другите еволюции освен човешката (свръхчовешката и недостигналата все още човешко ниво); нито можем да схванем структурата на Божествения идеал, който лежи в основата на всички процеси на проявление, даже и на нашата малка планета. Това, което знаем, е истината за съществуването на Плана и че той е много добър; че сме обгърнати от него и че сме му подчинени. (15—29)

(3) По очевидни причини виждането на Плана, колкото и неясно да е то, придава чувство за мярка, също и на стабилност. То води до много необходимата пренагласа на ценностите, показващо по този начин, че в основата на всички трудности в ежедневиия живот има *намерение* и *цел*. То разширява и увеличава съзнанието, когато проучваме огромния размер на планетарния ни живот, обхващащ частите и крайния резултат, единицата човек и целокупния живот на планетата, заедно с отношението им към по-голямата Цялост. Това е далеч по-важно от незначителните подробности на способността на отделния човек да схване собственото си непосредствено място в по-голямата представа. Просто и естествено е за човека да набляга на онези аспекти на работата на Йерархията, които касаят него самия. Учителите на Мъдрост, Които са достатъчно напреднали, за да работят в по-големите области на духовния план, често се забавляват поради важността, която последователите и аспирантите в света Им придават, и заради начина, по който Те биват надценявани. Не можем ли да разберем, че има членове на Йерархията, Чието схващане на истината и Чието познаване на божествения План в такава степен са изпреварили познатите нам Учители, колкото Те са изпреварили дивака и неразвения човек? Ще бъде добре да помислим по този въпрос.

Не е обаче безполезна задача последователите и аспирантите да доловят смътните очертания на тази структура, тази цел и това провидение, които ще последват от осъществяването и довеждането докрай на Плана на земята. Това не бива да предизвиква усещане за безсилие, за безкрайни усилия или за почти постоянна борба. Знаейки за ограничеността на човека и на неговия живот, знаейки за огромния размер на космоса и незначителната същност на планетата ни, знаейки за обширността на вселената и съзнавайки, че тя е просто една от безбройните (буквално безбройни) по-малки и по-големи вселени, все пак в човека и на нашата планета съществува един фактор и едно качество, които могат да дадат възможност тези факти да бъдат видяни и осъзнати като части от едно цяло и които позволяват на човека (освобождавайки се, доколкото му е възможно от човешкото съзнание за собственото себе) да разшири чувството си за осъзнаване и отъждествяване, така че формените аспекти на живота да не представляват бариера за всеобхватния му дух. Полезно е също да се напишат тези думи и да се третират тези идеи, тъй като има такива, които сега се въплъщават и които могат да разберат и ще сторят това, когато сегашните читатели са мъртви. И аз, и вие ще преминем към друга работа, но на земята ще има хора, които ще виждат ясно Плана и чието виждане ще е много по-инклузивно и всестранно, отколкото нашето. Виждането е с божествена природа. Разширяването е способност на живота и привилегия на Божеството. По тази причина нека положим усилия да схванем онова, което е възможно на специфичната ни степен на развитие, и да позволим на вечността да разбули скритите си тайни. (15-218/20)

(4) Всеобщата способност да се работи и да се планира е гаранция, че в човека съществува способността рано или късно да откликне, и то групово, на Божествения План, основаващ се на Божественото виждане... Разкриването на моето разбиране за Божествения План не е част от намеренията ми. То естествено е ограничено от моите възможности. Съвсем смътно го усещам и само понякога очертанията на грандиозната цел на Бога се явяват в ума ми.

Този план може да се усети, види и познае в действителност единствено от Йерархията, и то само групово, от онези Учители, Които могат да функционират в пълно монадично съзнание. Само те започват да разбират онова, което е. (15-241)

(5) Първото, което трябва да се схване, е че съществува План за човечеството и че този План е съществувал винаги. Той се е осъществявал чрез еволюционното развитие на отминалите епохи, а също и чрез специалния тласък, който му е даван от време на време от големите интуитиви и учители на човечеството. Днес в света има достатъчен брой подходящо развити мъже и жени, които да установят връзка с него и да работят за него. Това все повече става въпрос за групово откриване, отколкото за интуитивно откровение. Второ, трябва да се отбележи, че на планетата ни има група от мъже и жени, числящи се към всички народи, които определено са на Пътеката на Последователите и поради техния ранг също така

определено те служат на човечеството. Те субективно са сплотени заедно в една структура, която ние сме нарекли Новата Група Световни Служители поради липса на по-уместно име...

Групата е разделена на две части:

1. Вътрешното ядро, съставено от действащите служители, които знаят, че са последователи, съзнателно са в досег с Плана и усилено работят за развитието му,
2. Онези, които са откликнали на виждането, както то им е представено от това вътрешно ядро, и които определено са заели страната на Плана. По тази причина те са мъжете и жените с добра воля.

Свързано с тези две групи е едно постоянно нарастващо множество, което все повече се отзовава на новите идеи. Тези хора са изразили своя интерес и имат силно желание да видят материализацията на Плана в подходяща форма на земята. Различните нужди на всички тези групи трябва да се задоволят и това несъмнено е проблем за всички, които съзнателно сътрудничат на Йерархията.

Не е лесно за всички нас, които работим и се борим на бойното поле на живота, да видим картината на света такава, каквато тя е. Трудно е да се схване неотложността на настоящия момент и правилно да се оцени предлаганата възможност за осъществяването на крайно необходимите промени. Трудно е също'да се определи размерът и мощта на противодействащите сили. Би било безполезно да споменаваме така тези сили, ако не съществуваше вероятност за успех и ако победата не бе възможна. И успехът, и победата са възможни, ако сред нас има единство на идеала и на метода.

Следователно в последна сметка новият План на Великите е просто едно разширение на Плана, какъвто той винаги е бил. Няма промени в основната идея. Успехът на настоящите усилия зависи от наличието на силите, които поддържат прогресивната справедливост, и от способността на последователите в света да действат задружно и по този начин да повлияят на общественото мнение, че може да има промяна в световен мащаб на човешкия начин на мислене, но членовете на Новата Група Световни Служители трябва да се въздържат от разпиляването на усилията си във второстепенни мероприятия. Ще има време за тях, когато се достигне главната цел. Непосредствените цели на Плана могат да се изложат по следния начин:

1. *Да се издигне нивото на човешкото съзнание*, така че разумно мислещите мъже и жени ще бъдат съзнателно в съприкосновение със света на идеите и със сферата на интуитивното възприятие. Това означава, че те ще се ориентират към действителността.

Обикновените мъже и жени ще бъдат категорично склонени тогава да отместят вниманието си от света на емоциите, в който те са живели до този момент, ще започнат да живеят все повече в менталната си природа и ще мислят ясно и мъдро. Като пряк резултат на растящото осъзнаване на двете гореспоменати групи мнозинството хора като цяло определено ще бъдат облагодетелствани. Те ще установят, че условията на живот са така подобрени и разумно подредени, че сегашното състояние на страх и на усилена конкурентна борба за съществуване ще бъдат заменени от истинска стабилност и сигурност. В резултат на това ще е възможен живот с повече свободно време и това ще позволи на хората нормално да разгърнат своите умствени и духовни способности.

Това не е картина на незабавна Утопия. Промяната на сегашното положение, дори и в малка степен, е херкулесова задача и ще изцеди максимално възможностите на Новата Група Световни Служители.

2. Втората цел на Онези, които осъществяват Плана, е *изясняването на международната ситуация*. Всяка нация трябва да разбере две неща: Първо, важността на обръщането на внимание на своите работи и на собствените си вътрешни проблеми, а именно на разкрояването на живота на нацията чрез пораждането на ред, стабилност и преди всичко на

свобода. Необходимо е всеки народ вътрешно да се пригоди за мир. Това трябва да се направи, но не чрез въоръжените сили на някоя мощна групировка, а чрез мъдрото отчитане на нуждите на всички, без изключение на никоя част от живота на нацията.

Второ, първостепенната важност всяка нация да осъзнае отговорността си пред всички други нации и взаимната връзка на всички съставни части на живота в нашия свят. Тази реализация ще породии съответното взаимодействие в областта на икономиката, тъй като това е най-важната област в това време. Практически всички световни проблеми и различия се основават на икономическата ситуация. По тази причина тя е по-важна за разрешаването на настоящите проблеми на света, отколкото политическата надпревара и себичните, индивидуални и национални амбиции.

Осигуряването на подходяща храна, облекло и подслон на немислещите маси навсякъде ще предизвика промяна в психологията на света, която ще бъде конструктивна и благонадеждна и ще доведе силно желаната епоха на мир и охолство. Никой не отрича, че свързаният с това проблем е труден за разрешение, а за това е виновна човешката себичност и алчност. В действителност това е относително просто, ако не се усложнява от прекалени статистически заключения и противостоящата себичност на национални и парични интереси. Изразът „парични интереси“ тук не се използва, за да посочи някоя специфична класа, тъй като преминаването на парите от едни ръце в други не предоставя никакво реално решение. Който и да притежава парите в някой определен момент, притежава власт и това е вярно независимо дали става дума за настоящата капиталистическа класа, за забогателия пролетариат или за някое алчно правителство.

3. Третата цел е *развитието на груповата идея* с последващото истинско наблягане на груповото добро, на груповото разбиране, груповата взаимовръзка и груповата добра воля. Тези четири неща са идеалите на онази субективна група, работеща на физическото поле, която наричаме Новата Група Световни Служители.

Тези цели ще бъдат постигнати не чрез пропаганда, подкрепена от сила, а чрез пример, подкрепен от саможертва и любов. Друга важна цел на Плана, която ще се материализира по-късно, когато условията в света се подобрят, е излизането най-вече за дейност на физическо поле на групата души, на Които Новата Група Световни Служители са външните представители. Това появяване може да се нарече (според християнската терминология) второто идване на Христос заедно с Неговите Ученици, а може да се нарече и проява на планетарната Йерархия или поява на Учителите на Мъдрост, Които ще възстановят на земята древните мистерии и отново ще въведат ордена на Посвещение.

Това е една обща и основна идея за целите на Плана и на неговите Пазители. Всеки етап от него представлява област за активно служене и всички хора на добрата воля навсякъде и членовете на Новата Група Световни Служители откриват своето място в някой от неговите отдели. Членовете на тази група в действителност са една междинна група, намираща се между Пазителите на Плана, както Те изразяват ума и намеренията на Бог, и интелигентните хора. Те представляват „мозъчния тръст“ на планетата, защото несъмнено се борят с проблема на неспокойствието и бедствието в икономическата, политическата и религиозната област. Чрез тях трябва да се осъществи Планът и ако работят с желаната безкористност и мъдрост и ако проявят достатъчно умение в действията, рано или късно те ще постигнат голяма мощ. Това обаче ще бъде мощ, основана на разумната добра воля, на правилното разбиране за братство и на решимостта да се постигне доброто на цялото тяло, а не доброто на определени части на нацията или на някои нации за сметка на другите части и други нации. Оттук и постоянното ми наблягане на нуждата да се мисли от *гледна точка на добра воля за цялото*. Самото усилие да се мисли по този начин е част от изискваната техника необходима за разширение на сегашното човешко съзнание, и с тези думи изразявам основния принцип, стоящ в основата на новата техника за световно разгръщане и интеграция. Развитието на съзнанието за собственото себе и на неповторимия отделен

индивид е била правилната и желана техника на миналото. Развитието на груповото съзнание посредством дейността на Новата Група Световни Служители се предвижда да бъде правилната и желана техника на бъдещето. (15-649/57)

(6) Това, от което има днес нужда човечеството, е разбирането, че ИМА План, който определено се осъществява посредством всички световни събития, и че всичко, станало в историческото минало на човешкия род, и всичко, което се е случило напоследък, несъмнено е в съответствие с този План. Неизбежно е също, че ако такъв План съществува, това предполага съществуването на Онези, Които са отговорни за създаването на този План и за успешното му претворяване в действие. От гледната точка на обикновеното човечество, което мисли съобразно земното щастие, Планът трябва да е нещо радостно и такова, което ще улесни материалния живот. За духовната Йерархия Планът включва такова подреждане на обстоятелствата, което ще издигне и ще разшири съзнанието на човечеството и следователно ще позволи на хората да открият духовните ценности *сами за себе си* и да направят необходимите промени *съобразно собствената си свободна воля*, и по този начин ще се породи изискваното подобрене на околната среда, съвместимо с разгръщащото се духовно разбиране. (13-670)

Вж. също: (6-390,-ббТ).

111. ПОДЧИНЕНИЕ

(1) Не съществува задължение за подчинение. Ние се стремим да подготвим интелигентни служители на човечеството, а това става чрез само наложени усилия, свобода на действията и разграничаване относно методите, а не чрез безропотно подчинение, негативно примирение и сляпо следване. Нека това не се забравя. Ако някога въобще бъде издадена някаква заповед от субективната група учители, скромен член на която съм и аз, нека това бъде да следвате повелята на собствената си душа и подтика на своето по-висше себе. (4-103/4)

(2) При обучението на западния ученик никога не се изисква сляпо невъзразяващо подчинение. Дават се съвети относно метод и техника, оказали се ефективни в продължение на хилядолетия за много последователи. Ще бъдат посочени някои правила, засягащи дишането, някои полезни процеси и практичният начин на живот на физическото поле, но за обучението на новия тип последователи през идващата епоха волята на наблюдаващите Гурута и Ришита е те да имат по-голяма свобода, отколкото е било досега.

Това може да означава малко по-бавно развитие в началото, но надеждата е, че ще доведе до по-бързо разгръщане през следващите етапи по Пътеката на Посвещението.

Следователно учениците се приканват да вървят смело и радостно напред по време на обучението си, съзнавайки, че са членове на група последователи, че не са сами, че силата на групата е и тяхна и че знанието на групата е също тяхно, когато развият способността да го разберат. Те трябва да знаят също, че любовта, мъдростта и разбирането на По-Старшите Братя подкрепят всеки устремен Божии Син, макар привидно (и мъдро) той да е оставен да напредва, борейки се, към светлината със силата на своята собствена всемогъща душа. (4-152/3)

(3) Не съществува окултно подчинение по начина, по който това обикновено се преподава в окултните школи. Някога на Изток Учителят е изисквал от Своя ученик онова абсолютно подчинение, което фактически поставя на Неговите плещи съдбата (кармата) на последователя. Това обстоятелство вече не важи... През идващата Нова Епоха Учителят отговаря за предлагането на възможност и за правилното формулиране на истината, но не и за повече от това. (5-5)

(4) Изискваното подчинение е подчинение на Плана. Не става дума за подчинение на Учителя... Подчинението, което е нужно, е личността да се подчинява на душата, когато знанието, светлината и контролът на душата присъстват все по-силно в ума и в реакциите на мозъка на последователя. (5-686/7)

Вж. също: (6-264, -549).

112. ПОКЛОННИКЪТ

(1) Животът на Поклонника може да се... раздели на три най-съществени периода:

1. Периодът, в който той е подвластен на Лъча на Личността.
2. Този, в който той е подчинен на Лъча на Егото.
3. Този, в който господства Лъчът на Монадата. *Първият период* е далеч най-дългият и обхваща неизмеримите векове, през които се разгръща действеният аспект на троякото себе. Отминават живот след живот, по време на които постепенно се изработва аспектът на манас (ума) и човек все повече става подвластен на своя интелект, действащ посредством физическия му мозък... Нижат се вековете и човекът става все по-действено интелигентен, а сферата на живота му - по-пригодна за навлизането на този втори аспект...

Вторият период, в който господства егоичният лъч, не е толкова продължителен; той... се характеризира с животите, по време на които човекът насочва силите си към страната на еволюцията, дисциплинира живота си, поема по Пътеката на Изпитанията и продължава по нея до третото Посвещение.

Третият период... е далеч най-краткият... Той е свързан с периода на постигането, на освобождението и следователно, макар че погледнат отдолу нагоре е най-къс, това е периодът на сравнителна неизменност, погледнат от полето на Монадата. (3-174/8)

(2) „Върви, о, Поклоннико, с непоклата увереност. Няма свещ или глинена газена лампа. Сиянието се увеличава непрестанно, докато пътеката достигне своя край във величествен блясък и пътникът в нощта се превърне в рожба на слънцето и навлезе през дверите на тази лъчиста сфера.“ (4-121)

(3) СЛУШАЩИЯТ ПОКЛОННИК: Слушай, о, Поклоннико, напяването на Словото от великите Дева Повелители. Накарай всички земни вибрации да затихнат, успокой неукротимите стремежи на по-низшия ум и със съсредоточен слух се заслушай в звуците, издигащи се към трона на Логоса. Само притежаващите чисто сърце могат да чуят, само доброжелателните могат да откликнат.

Размирните звуци на всички земни борби, пронизителната вибрация на водната сфера, грохотът, отбелязващ областта на мисълта, заглушава звука и възпрепятства тона. Онзи, който е безмълвен, мирен и спокоен в себе си, който вижда всичко чрез божествената светлина и не се отклонява поради отразената в трите сфери светлина, е човекът, който скоро ще чуе. От обкръжаващия етер ще се издаде звук към неговото ухо, различен от онези, които звучат в земния свят. Слушай, о, Поклоннико, защото, когато този звук достигне с ярката си вибрация до вътрешното сетиво, знай, че е достигната фаза, отбелязваща голям преход.

Внимавай, о, Поклоннико, за настъпването на този час. С пречистени стремежи изкачи се поблизо до този Звук. Знай, че когато тонът му проникне през мъгливата зора или когато в меката светлина на слънцето той достигне нежно до ухото, скоро вътрешното чуване ще се превърне в разширено чувстване и ще отстъпи място на зрението и на свършено разбиране.

Знай, че когато музиката на сферите достигне до теб нота по нота в замъгленото утро, в слънчевия ден, в прохладата на вечерта или звучаща в дълбоката нощ, то в ритмичните им звуци се крие тайно откровение. (18-763) (4) *Шестте Правила на Пътеката (Пътят)*: I. По Пътя се върви в пълна дневна светлина, идваща към Пътеката от Онези, Които знаят и водят. Нищо не може да бъде укрито тогава и на всеки завой човек трябва да се изправи пред себе

си.

II. По Пътя скритото се разбулва. Всеки вижда и узнава паденията на всеки... И все пак въпреки всички големи разкрития няма връщане назад, няма презрително отхвърляне на другия, и няма колебание по Пътя. Пътят върви напред към деня.

III. Човек не лъкатуши сам по Пътя. Няма притеснение и няма бързане. Но няма и време за губене. Знаейки това, всеки Поклонник продължава своя ход напред и открива, че е заобиколен от своите събратя. Някои вървят пред него и той ги следва. Други изостават и той ги води. Той *не* пътува сам.

IV. Поклонникът трябва да избягва три неща: носенето на качулка, покривалото, което прикрива лицето му от другите; носенето на съд за вода, събиращ достатъчно едва за собствените му нужди; нарамването на тояга, която няма дръжка за захващане.

V. Всеки Поклонник по Пътя трябва да носи със себе си онова, което му е нужно: съд с огън, за да стопли събратята си; лампа, за да освети с лъчите ѝ сърцето си и да покаже на събратята си природата на тайния си живот; кесия със злато, което няма да пропилее по Пътя, а ще сподели с другите; запечатана ваза, в която носи всичките си стремежи, за да ги положи пред нозете на Онзи, Който го чака, за да го срещне на портала - запечатана ваза.

VI. Поклонникът, докато върви по Пътя, трябва да е с чуващо ухо, с раздаваща ръка, с безмълвен език, с непорочно сърце, със златен глас, с бърза крачка и с отворено око, виждащо светлината. Той знае, че не пътува сам. (10-50/1)

113. ПОСВЕЩЕНИЕ

(1) Човекът, който е направил първата крачка в духовното царство, завършил вече с човешкото царство и навлизащ в свръхчовешкото,... е навлязъл в живота на духа и за първи път притежава правото да се нарече „духовен човек“ според буквалното значение на този израз. Той навлиза в петата, последната фаза на настоящата ни еволюция, дележаща се на пет части. (1-10)

(2) Всяко посвещение отбелязва преминаването на ученика в Залата на Мъдростта към погорен клас, бележи ясения проблясък на вътрешния огън и прехода от една точка на поляризация към друга и е свързано с осъзнаването на нарастващата свързаност на всичко живо и единството по същество на себето с всички себета. Това води до един непрестанно разширяващ се кръгзор, докато включи в себе си сферата на творението. Това е увеличена способност да се вижда и чува на всички полета. Това е нараснало съзнаване на Божия план за света и нараснало умение да се навлезе в тези планове и да им се окаже съдействие. Това е класът с отличници в школата на Учителя и той е по силите на онези души, кармата на които позволява това и чиито усилия са достатъчни за постигането на целта.

Посвещението води до върха, откъдето се постига виждане, виждане на вечното Сега, в което минало, настояще и бъдеще съществуват като едно. (1-13)

(3) Посвещението води към потока, който, щом поеме човека, го носи неотклонно напред, докато го отведе до нозете на Повелителя на Света, до нозете на Небесния Отец, до нозете на тройния Логос.

... То води през Залата на Мъдростта и поставя в ръцете на човека ключа за цялата информация - за системата и за космоса - в степенувана последователност. То разкрива скритата мистерия, която се намира в сърцето на слънчевата система. То води от едно състояние на съзнание към друго. При навлизането на всяко от тях кръгзорът се разширява, перспективата се увеличава и разбирането включва все повече, докато това разрастване достигне момента, когато себето обхване всички себета, включително и всичко „подвижно и неподвижно“, както е писано в една древна Свещена книга. (1-14)

(4) Тази церемония по посвещението бележи точка на достижение. Тя не допринася за това

достигане, както често се разбира погрешно. Тя просто показва оценката на наблюдаващите Учители на човечеството за достигането на ученика до определен момент в еволюцията и дава две неща:

1. Разширение на съзнанието, което допуска личността в Мъдростта, постигната от Егото, а при по-висшите посвещения - в съзнанието на Монадата.

2. Кратък период на просветление, в който посветеният вижда онази част от Пътеката, която предстои да бъде извървяна, и в който той съзнателно участва във великия план на еволюцията. (1-15)

(5) Посвещението е напълно личен въпрос с всеобщо приложение. То зависи от вътрешното постижение. Посветеният сам ще разбере, когато то се осъществи, и няма да е необходимо никой да му казва... Съвсем възможно е хора да работят на физическо поле и активно да действат в служба на света и да нямат спомен за преминаване през посвещение, но въпреки това те може да са преминали през първото или второто посвещение в предходния или в по-ранен живот... Възможно е човек да може да отработи по-добре определена карма и да изпълни определена работа за Ложата, ако не е замесен в окултни занимания или мистични самовглъбявания по време на някой земен живот. (1-102)

(6) Той трябва също да подготви умственото си тяло, така че то да бъде пояснител и предавател, а не възпрепятстващ фактор, както е понастоящем. По същия начин той трябва да развие групова дейност и да се научи да работи съвместно с други единици. Това са главните неща, които човек трябва да постигне по пътеката на посвещението, но когато е работил по тях, той ще намери Пътя, който ще му се изясни, и тогава той ще се присъедини към редиците на Знаещите. (1-178)

(7) Посвещението е един голям експеримент, който Логосът на нашата планета извършва по време на този цикъл. В предишни, а може би и в бъдещи цикли, процесът ще следва природния закон... Целият процес е по избор и човек може, ако избере това, да следва нормалните процеси и да отдели цяла вечност за осъществяване на онова, което някои предпочитат да извършат за по-кратък период, посредством самостоятелно избран ускоряващ процес. (3-829)

(8) Частичното покоряване на заслепението и спасяването от абсолютния плен на илюзията са признаци за наблюдаващата Йерархия, че човек е готов за процеса на посвещение. (10-126)

(9) Отличителният знак на посветения е липсата му на интерес към себе си, към собственото му разгръщане и към личната му съдба и всички аспиранти, които станат приети последователи, трябва да овладеят техниката на безкористността. (14-xx1)[\[4\]](#)

(10) Посвещението може да се определи по два начина. Първо, това е навлизането в един нов свят с по-обширни измерения посредством разширяването на съзнанието на човека, така че той да може да обхване и да обгърне онова, което сега той изключва и от което той естествено се отделя при своето мислене и своите действия. Второ, то е навлизането в човека на онези енергии, които характеризират душата и единствено душата - силите на разумната любов и на духовната воля. Това са динамични енергии и те задвижват всички, които са освободени души. (15-12)

(11) Концепцията, която трябва да измести понастоящем съществуващата, е концепцията за груповото посвещение, а не посвещението на отделния аспирант. В миналото, за да внесе идеята за посвещението в умовете на хората, Йерархията е избрала способа (който вече е остарял) на представянето на възможността за посвещение пред искрения последовател. Отрано се наблягало на специфичността на това, на възнаграждаващата му същност, на ритуалите и церемониите и на мястото му в еволюционната стълбица. Тъй като истината за посвещението е схваната от мнозина и постигната от някои, днес вече е възможно да се

разкрие онова, което винаги е било загатвано - че посвещението е групово събитие. Ако ясното мислене бе заело мястото на себичния личен стремеж, истината за груповото посвещение щеше да бъде очевидна поради следните причини, присъщи и загатнати от цялата ситуация:

1. Душата, в собствената ѝ природа, е групово осъзната и няма индивидуални амбиции и интереси и въобще не се интересува от целите на своята личност. Душата е тази, която бива посветена. Посвещението е процес, чрез който духовният човек в личността осъзнава себе си като душата, с душевни сили, душевни взаимоотношения и душевна цел. В момента, в който човек схване това, дори и в малка степен, той осъзнава групата.

2. Само човекът, чието чувство за самоличност започва да се разширява и да става инклузивно, може да „получи посвещение“ (както погрешно се казва). Ако посвещението бе чисто лично постижение, то би върнало човека назад към изолираното съзнание, от което той се стреми да се освободи. Това не би било духовен напредък. Всяка стъпка по Пътеката на Посвещението увеличава груповото разбиране. Посвещението по същество е една разширяваща се последователност от инклузивни разбирания.

3. Посвещението допуска аспиранта към членство в Йерархията. Това включва, казано по езотеричен начин, изоставянето на всички изолиращи личностни реакции чрез поредица от постепенни отречения. Тяхната кулминация е четвъртото посвещение...

На посветения става ясно, когато преминава от едно посвещение към друго, че всеки път, когато се придвижи напред по пътеката или проникне в същността на Мистериите, придружен от онези, които са като него, които споделят с него същото място в еволюционния процес и които работят заедно с него, устремени към същата цел, че той не е сам, че направеното усилие е съвместно. Това всъщност е основният принцип на Ашрама, обуславящ неговото образуване. Той се състои от последователи и посветени на различен етап от разгръщане, които са достигнали до тяхното място на ашрамско съзнание *заедно* и които ще напредват *заедно*, докато достигнат до това цялостно освобождение, което възниква, когато космическото физическо поле отпадне под прага на съзнание (на сетивно осъзнаване) и вече не е от никакъв интерес за посветения. (18-341/2)

(12) Никой не се допуска (посредством процеса на посвещение) до Ашрама на Христос (Йерархията) до момента, в който той не започне да мисли и да живее от гледната точка на груповите взаимоотношения и груповата дейност. Някои добронамерени аспиранти тълкуват груповата идея като инструкция към тях да положат усилия да сформират групи - тяхна собствена група или групи. Това не е идеята, както тя бива представена в Епохата на Водолея, тъй скоро предстояща; това беше подходът в Епохата на Рибите, която вече отмина. Днес цялостният подход е съвсем различен. От никого днес не се очаква да застане в центъра на своя малък свят и да работи, за да стане средоточие на група. Неговата задача сега е да открие групата аспиранти, към които трябва да се присъедини и с които трябва да върви по Пътеката на Посвещението - нещо съвсем различно и много по-трудно. (18-344)

(13) Ашрамът се състои от последователи и посветени на всички етапи от еволюционното развитие и от всякакви степени и рангове. Всички те работят съвместно в свършено единство и все пак - *в пределите* на собствените си разграничени разреди, защото всяка степен е обособена, но едновременно с това обединена с всички други - със собствената им установена хармония, кодирана телепатична взаимна връзка и споделена окултна тайнственост и мълчание, което съхранява тайните и знанията на един ранг от друг и от неподготвените. По същия начин, когато аспирантът, стремящ се да намери на физическо поле онези, които ще споделят с него мистерията на следващата му най-скорошна стъпка или проявено разширение, открие собствената си група, той ще разбере, че в нея има такива, които все още не са достигнали неговия индивидуален стадий на мъдрост, а също и такива, които вече отдавна са го задминали. Той ще бъде привлечен едновременно във вихър от сила и поле на служене. Размислете върху това твърдение. Следователно той ще научи уроците,

необходими за този, който ще работи в Ашрам, и ще знае как да се държи с онези, които все още не знаят като него тайните, които той вече е узнал, и с онези, които са навлезли по-дълбоко в Мистериите, отколкото той. (18-346)

(14) Посвещението така често е представяно като церемония, че чувствам необходимостта да поправам това погрешно мнение. За да можете обаче да схванете това, което имам да казвам, ще трябва да призовете всички възможности за просветлено разбиране, които притежавате.

Посвещението е само церемония дотолкова, доколкото се достига до една кулминационна точка в процесите на посвещение, при която съзнанието на последователя по един драматичен начин осъзнава служителите в Йерархията и своята позиция по отношение на нея. Последователно и в нарастващ мащаб той си представя тази реализация като един голям ритмичен ритуал на развиващо се откровение, на което той като кандидат е в центъра на йерархическата сцена... Не казвам, че ученията, давани в миналото от различни окултни групи и в моята книга „Посвещение, човешко и слънчево“, не са верни или че не предават точно онова, което кандидатът *смята*, че е станало. Това, което искам да подчертая, е, че церемониалният аспект се дължи на способността на последователя да изгражда мисъл-форми. (18-530/1)

(15) Процесът на Посвещение всъщност е резултат от дейността на три енергии:

1. Енергията, породена от последователя, когато той се стреми да служи на човечеството.
2. Енергията, поставена на разположение на последователя, когато той успее да изгради антах-карана.
3. Енергията на йерархическия Ашрам, в който той бива „погълнат“ или приобщен.

В тези три енергии, всяка със собствения си начин на проявление и даваща свои резултати, се осъществява или разработва процесът на посвещение. Те се привличат от самия последовател и нарастващата им сила и способността им за разкриване зависят до голяма степен от решимостта, целта и волята на последователя, от неговата упоритост и духовна цялостност. Посредством неговото разбиране на думата „процес“ последователят открива истинския смисъл на окултното твърдение, че „преди човек да може да тръгне по Пътеката, той самият трябва да стане тази Пътека.“ Все повече той разбира какво означава да стане творещ фактор, използващ градивните способности на ума и съобразяващ се във все по-голяма степен (творейки) с Плана на Сътворителя, Повелителя, на Света. (18-534/5)

(16) Периоди на търсене, периоди на болка, периоди на непривързаност, периоди на откровение, пораждащи моменти на сливане, моменти на напрежение и моменти на проектиране на енергия - това е историята на Пътеката на Посвещението.

Посвещението всъщност е името, дадено на разкриването на ново виждане, което вечно тегли последователя напред към по-силна светлина. То не е нещо, с което той се удостоява или което му се дава. Това е процес на разпознаване на *светлината* и използване на *светлината*, за да се навлезе във все по-ясна светлина. Напредъкът от неясно осветена област на божественото проявление към такава с възвишено величие е историята на Пътеката на Еволюцията. (18-538)

(17) Разпознаването на различните „светлини“ по Осветения Път показва готовността за посвещение. Посветеният навлиза в светлината в един особен смисъл - тя прониква в неговата същност съобразно развитието му в даден момент от времето и пространството, тя му позволява да осъществи връзка и да види дотогава невижданото и на основата на новопридобитото знание да насочва своя ход по-нататък.

Тук не говоря със символи. Всяко посвещение прави така, че дотогава придобитата и използвана светлина да избледнее и след това потопява посветения в по-висша светлина. Всяко посвещение позволява на последователя да възприеме непознатата дотогава област на

божественото съзнание, която обаче става за него нормална област за опитности и дейност, когато той я опознае заедно с неповторимите ѝ явления, характеристики на вибрациите и взаимни връзки. И така (ако мога да се изразя по този начин) „световете на живите форми и на безформените животи стават негови“. Двойствеността отново навлиза в умственото му възприятие, защото той вече осъзнава осветената област, от която достига до точката на напрежението или на посвещението. Посредством процеса на посвещение той открива една нова и по-ярко осветена област, в която вече може да навлезе. Това не означава изпускане на дотогавашната сфера на действие, в която е работил и живял. То просто значи, че пред него се намират нови области на отговорност и на възможност, защото той чрез собствените си усилия е способен да вижда повече светлина, да върви в по-силна светлина и да докаже по-задоволително, отколкото до този момент, способностите си в тази значително разширена област на възможности.

Следователно посвещението е непрестанно сливане на светлини, последователно проникнати, които по този начин позволяват на посветения да вижда по-далеч, по-дълбоко и по-инклузивно. (18-539/40)

(18) Посвещението е нарастване на опитността и постигането по този начин на точка на напрежение. Задържайки това напрежение, посветеният вижда онова, което се намира пред него. *Посвещението позволява последователното навлизане в ума на градивния Логос.* Това последно определение е може би най-важното, което някога съм ви давал. Размислете върху моите думи...

Както енергията е в основата на целия ни проявен свят, така посвещението е състояние на съзнанието, в което напълно готовият последовател използва достъпните му енергии (в момента на посвещението), за да осъществи промени в съзнанието с голямо значение и с природата на откровение. Всяко посвещение поставя посветения в състояние да контролира определени свързани енергии и му позволява във все по-голяма степен да умее да борави с тези енергии. Всяко посвещение му дава разбиране за съответната енергия и за областта ѝ на действие. Всяко посвещение му разкрива качеството и типа на стимула, който трябва да се пробуди, когато се влезе в съприкосновение с енергията на някой определен лъч. Всяко посвещение установява връзка между посветения и замесената енергия на лъч, така че постепенно (независимо кой е лъчът на душата му или лъчът на личността му) той да може да работи с качествата и с градивните аспекти на всички лъчи, въпреки че винаги ще запазва по-голяма способност да работи с лъча на собствената си душа, а по-късно и с лъча на Монадата - един от трите основни Лъча на Аспектите. (18-557/8)

(19) Мнозина четящи тези инструкции и изучаващи книгите, които съм написал, са в процес на подготовка за едно или друго от посвещенията и цялата тази тема би следвало да е от голям интерес за вас. Вие трябва да решите (поне ориентировъчно) кое посвещение ви предстои и тогава можете да откриете всичко възможно за него, за необходимите условия, стремейки се да приложите на практика получената информация. Това, което ви давам, е или истина, или не е. Ако е истина, то е от жизненоважно значение за вашия бъдещ прогрес и трябва да се стараете да постигнете някакво истинско разбиране. (18-669)

(20) Посвещението всъщност не е любопитна смес от самодоволно достижение, от ритуали и от признание от Йерархията, както го описват основните окултни групи. В много по-голяма степен то е един процес на прекалено усилената работа, по време на който посветеният се превръща в това, което е. Това може да е свързано с признание от Йерархията, но не под формата, която обикновено се изобразява. Посветеният открива себе си сред онези, които са го предхождали, и той не е отхвърлен, а е видян и забелязан и след това му е възложена работа.

То също е една степенувана поредица от освобождения, водеща до постигане на увеличена свобода от онова, което е зад гърба му и вече е изживяно. Това носи със себе си разрешението (наложено или дадено от душата) да продължи нататък по ПЪТЯ. Тези

освобождения са резултат от Непривързаност, Безпристрастност и Разграничаване. Същевременно Дисциплината подкрепя и прави възможна усилената работа, необходима, за да се завърши класът. Тези четири техники (те представляват точно това) се предхождат от серия разочарования, които, щом бъдат осъзнати и разбрани, не остават на аспиранта никакъв избор, освен да се придвижи напред към по-ясна светлина.

Бих искал да изучавате посвещението от гледната точка на освобождението, разглеждайки го като процес на постигане на 'свобода с голяма упоритост и усърдие. Този основен аспект на посвещението, когато бъде осъзнат от посветения, поставя опитностите му в здрава връзка с тези на цялото човечество, чиято основна борба е постигането на онази свобода, „чрез която душата и нейните способности могат да се разгърнат и всички хора да бъдат свободни поради лично постигнатото освобождение". (18-685)

(21) Посветеният, в своя малък мащаб, също трябва да се научи да работи зад кулисите, незнаен, непризнат и неприветствен. Той трябва да пожертва самоличността си в самоличността на Ашрама и неговите служители, а по-нататък - в самоличността на работещите последователи в света на ежедневния живот. Той предприема нужните действия и предизвиква изискваните промени, но не получава никакво възнаграждение, с изключение наградата на спасените души, на възобновените животи и на човечеството, водено напред към Пътеката на Завръщането. (6-288)

Вж. също: „Учения за посвещение" (6-243/439).

114. ПОСВЕЩЕНИЕ: КАНДИДАТИ

(1) Съществува голяма разлика между термините „аспирант за Пътеката" и „кандидат за посвещение". Този, който има аспирации и се стреми да стане последовател, в никакво отношение не се е обвързал със същия начин на мислене и със същата дисциплина, както кандидата за посвещение, и може, ако пожелае, да отдели колкото време поиска за извървяването на Пътеката на Изпитанията. Човекът, стремящ се към посвещение, се намира в друго положение - веднъж кандидатствал, той трябва да подчини живота си на други правила и на строг режим, който не е задължителен за последователя. (1-192)

(2) Нагласата на последователя трябва да е такава, че да не се безпокои дали ще бъде посветен или не. Не трябва да има корисни мотиви. Само онези молби, които достигат до Учителя посредством енергията, породена от чисти алтруистични мотиви, се препращат от Него към записващия ангел от Йерархията; само онези последователи, които желаят посвещение заради носената от него допълнителна способност да помагат и да благославят, ще получат отговор на искането си... Тези, които имат силно желание да служат, които са ангажирани с усещането за нуждата на света,... чукат и намират ответ...

Когато по-нисшият живот на физическото поле се обогати, емоционалният се стабилизира, а менталният се излъчи, тогава нищо не може да попречи да се вдигне секретът на вратата и последователят да премине през нея. (1-193/4)

(3) Много хора са считани за посветени, когато всъщност само се стараят да бъдат такива. В действителност обаче те не са истински посветени. Това са онези добронамерени хора, чието умствено разбиране изпреварва способността на тяхната личност да прилага в действие. Това са онези, които са във връзка със сили, които все още не могат да управляват и контролират. Те са извършили голяма част от необходимата работа за вътрешен контакт, но все още не са прищипорили по-нисшата си природа да придобие необходимото състояние. Следователно те са неспособни да изразят онова, което вътрешно разбират и до известна степен съзнават. Това са онези последователи, които говорят прекалено много, прекалено прибързано и прекалено егоцентрично и които представят на света идеала, към който наистина полагат усилия, но засега не могат да осъществят, поради несъответствието на техните дадености. (15-13)

(4) Основната пречка на обикновения посветен е леността, недостигът на скорост. Размишлявайте върху това. (18-156)

115. ПЪРВО ПОСВЕЩЕНИЕ

(Рождество)

(1) При първото посвещение контролът на Егото над физическото тяло трябва да е достигнал до високо ниво. „Греховете на плътта“, както се изразява християнската фразеология, трябва да бъдат овладени; лакомията, пиянството и похотта вече не бива да господстват. Физическият елементал ще открие, че исканията му вече не се изпълняват; контролът трябва да е пълен, а съблазънта - изчезнала. Трябва да е постигната една принципна нагласа за подчинение на Егото, а *готовността* за подчинение трябва да е много силна. Каналът между по-висшето и по-низшето трябва да се разшири, а послушанието от страна на плътта трябва да е практически автоматично. (1-82)

(2) След това (първо) посвещение на посветения се преподават по принцип истините за астралното поле. Той трябва да стабилизира емоционалния си носител и да се научи да работи на астралното поле със същата лекота и сръчност, както прави това на физическото поле. Той е свързан с астралните деви. Научава се да контролира астралните елементи. Трябва да работи умело на по-нисшите подполета и стойността и качеството на работата му на физическото поле придобива по-голяма стойност. При това посвещение той преминава от Залата на Учението в Залата на Мъдростта. В този момент непрекъснато се набляга на астралното му развитие, въпреки че умствените му дарби се развиват постоянно... Може да измине дълъг период от много възплъщения, преди да се усъвършенства контролът на астралното тяло и посветеният да бъде готов за следващата стъпка. (1-84)

(У) Първото посвещение е по силите на много хора, но необходимата съсредоточеност и твърдото убеждение за предстоящата реалност, съчетана с готовността да се жертва всичко, но не и да се върнат назад, възпират мнозина. Ако тази книга не послужи за друго, освен за да подтикне някой към подновени уверени усилия, тя няма да е написана напразно. (1-111)

(4) Първото посвещение представлява просто едно начало. Определена структура за правилен живот, мислене и поведение е постигната; формата, която Христос ще обитава, е изградена и сега тя трябва да се съживи и засели. Христовият живот навлиза и формата оживява. (4-352)

(5) Необходимо е да се покаже много малко егоичен контрол за първото посвещение. Това посвещение просто показва; че зародишът на душевния живот е съживен и е вдъхнал живот за работна дейност на вътрешното духовно тяло, обвивката на вътрешния духовен човек, което след време при третото посвещение ще позволи на човека да се изяви като „човек, напълно зрял в Христос"... Между първото и второто посвещение може да измине много време и големи промени трябва да се осъществят през многото етапи от последователя. (15-14)

(6) Центърът (на гърлото) е свързан с първото посвещение и той проявява голяма деятелност, когато се достигне до този момент, както е било при голямото мнозинство хора, които в този момент са аспиранти и условни последователи, работещи в света. (Не забравяйте, че погледнато формално, първото голямо посвещение от гледната точка на Йерархията е третото. Учителите смятат, че първото посвещение обозначава приемането на Пътеката.) (17-152)

(7) Хиляди хора днес по света са посветени с първото посвещение и са насочени към духовния живот и служенето на техните събратя. В живота им обаче често е необходимо още много и душата очевидно *не* контролира непрекъснато. Все още се води голяма борба, за да се постигне пречистване и на трите нива. Животът на тези посветени е неправилен, а тяхната неопитност е голяма и в този цикъл се учредява един голям опит за осъществяване на

сливане с душата. Когато това се реализира, тогава се достига до третото посвещение (първо от гледна точка на Йерархията). (18-385)

(8) Един пример за бавно проникване на информация от полето на посвещение до физическия мозък може да се види във факта, че много малко аспиранти и последователи възприемат *истината*, че вече са преминали през първото посвещение, рождеството на Христос в пещерата на сърцето. Че са го поели е видно от съзнателното им вървене по Пътя, от любовта им към Христос, независимо с какво име Го наричат, и от усилията им да служат и да помагат на своите събратя. Те обаче се учудват, когато им се каже, че първото посвещение е вече извършено. (18-436/7)

(9) Може да се приеме, че всички искрени и истински аспиранти и последователи, работещи неотклонно за духовен напредък (с чиста подбуда) и насочени неизменно към душата, са приели първото посвещение. (18-484)

(10) Енергията и излъчването на Повелителя на седмия Лъч стават неизменно по-силни в трите свята.

Прииждането на лъч винаги поражда усилен период на дейност по посвещения, какъвто е случаят днес. Основното въздействие, доколкото става въпрос за човечеството, е да стане възможно явяването на хиляди аспиранти и последователи за първото посвещение. В големи мащаби и масово днес хората могат да минат през тази опитност на Посвещението на Рождеството. Хиляди хора могат да изживеят рождеството на Христос в себе си и могат да осъзнаят, че животът, същността и съзнанието на Христос са техни... Не е необходимо изживяването да се изразява с окултни фрази и в повечето случаи няма да бъде. Отделният посветен, който приема това посвещение, осъзнава големи промени в отношението към себе си, към събратята си, към обстоятелствата и към начина, по който си обяснява събитията в живота. Това са характерните реакции, които съпровождат първото посвещение. Посветеният има нова ориентация към живота и забелязва един нов мисловен свят.

... Всяко посвещение свидетелства за стадий на израстване и за развитието на този нов фактор в човешкото съзнание и изразяване и това продължава до третото посвещение, когато се поражда „човекът, напълно зрял в Христос“. (18-569/70)

(П) Животът на приелите първото посвещение започва да се управлява от Христовото съзнание, което представлява съзнанието на отговорността и служенето. Има хиляди такива посветени днес. Когато настъпи 2025 г., ще ги има с милиони. Цялото това пренасочване и разгръщане ще бъде резултат от дейността на седмия лъч и на въздействието на лъчението му върху човечеството. (18-571)

(12) Първото посвещение отбелязва началото на един абсолютно нов живот и начин на живеене. То бележи започването на нов начин на мислене и на съзнателно възприемане. Животът на личността в трите свята в продължение на епохи е отглеждал зародиша на този нов живот и е подхранвал мъничката искра на светлината в относителната тъмнина на понисшата природа. Този процес вече достига своя край, макар че на този етап все още не е напълно приключен, тъй като „новият човек“ трябва да се научи да върви, да приказва и да изгражда. Сега обаче съзнанието е насочено другаде. Това води до много болка и страдание, докато се вземе определено решение, засвидетелства се нова отдаденост и посветеният е готов да приеме Посвещението на Кръщението. (18-667)

(13) Всички истински аспиранти са приели първото посвещение. Този факт се посочва от интензивната им борба да израснат в духовния живот, да следват пътя на решителна ориентация към духовните неща и да живеят според светлината на този дух. (5-716)

116. ВТОРО ПОСВЕЩЕНИЕ

(Кръщение)

(1) Щом се извърши второто посвещение, напредъкът ще е бърз, като третото и четвъртото

ще следват вероятно в същия живот или в следващия.

Второто посвещение представлява *кризата* в контрола на астралното тяло. Точно както с първото посвещение се потвърждава контролът над плътното физическо тяло, така тук се свидетелства за контрола над астралното. Жертването и краят на желанията е била целта на усилията. Самото желание се управлява от Егото и е желано само онова, което е добро за цялото и в съответствие с волята на Егото и на Учителя. Астралният елементал е под контрол, емоционалното тяло става чисто и прозрачно и по-нисшата природа бързо умира. В този момент Егото залавя наново двата по-нисши носителя и ги огъва според волята си. Аспирацията и копнежът да се служи, обича и напредва стават толкова силни, че се забелязва значително и бързо развитие. Това обяснява факта, че второто и третото посвещение често, макар и не неизменно, се извършват в един живот. В този период на историята на земята е даден такъв подтик на еволюцията, че стремящите се души, усещайки потресаващата и въпиюща нужда на човечеството, жертват всичко, за да отговорят на тази нужда.

Освен това не трябва да допускаме грешката да мислим, че всичко това следва едни и същи неизменни последователни стъпки и етапи. Много се извършва едновременно и съгласувано, тъй като работата по контрола е бавна и трудна, но в промеждутъка между първите три посвещения трябва да се постигне и задържи една определена точка в еволюцията на трите по-нисши носителя, преди да може безопасно да се позволи по-нататъшно разширение на канала. Много от нас работят върху трите тела, докато вървим по Пътеката на Изпитанията. (1-84/5)

(2) Второто посвещение бележи кризата в контрола на астралното тяло. (4-353)

(3) За да се приеме второто посвещение (последователят), *трябва* да прояви контрол над емоциите; той също съзнава, че е необходимо да притежава някакво знание за онези духовни енергии, които ще разпръснат заслепението, а още и разбиране на техниката, чрез която озарението от ума, като посредник на светлината на душата, може да разсее тези заслепления и по този начин да „пречисти атмосферата“ в технически смисъл.

Трябва да подчертая, че засега никой посветен не показва пълен контрол по време на промеждутъка между някое посвещение и следващото го; междинният период се счита за „цикъл на усъвършенстване“. Това, което се оставя назад и се подчинява на по-висшата реализация, бавно бива овладяно от енергии, които ще бъдат освободени в съзнанието на посветения по време на посвещението, за което той е подготвян. Този междинен период винаги е от голяма трудност...

Подготвителният процес между първото и второто посвещение за мнозина е времето на най-големи беди, трудности, съзнаване на проблеми и непрестанни усилия да „се пречисти“ (както се казва от окултната терминология), на които някога се подлага последователят. Изразът, посочващ, че целта на посветения е да „се пречисти“, е може би най-поразителният и разясняващият от всички възможни определения на предстоящата задача. Бурята, възбудена от емоционалната му природа, мрачните облаци и мъгли, в които той непрекъснато върви и които той е създал през целия си цикъл на въплътено съществуване - всички те трябва да се прочистят, за да може посветеният да каже, че за него астралното поле вече не съществува и нищо друго не остава от онзи дивен и влиятелен аспект на неговото същество освен аспирация, деликатна реакция към всички форми на божествен живот и една форма, чрез която най-нисшият аспект на божествената любов, добрата воля, може да протича безпрепятствено. (18-577/8)

Трябва да се помни, че мнозинството хора могат и ще преминат през първото посвещение, а една много голяма група аспиранти (много по-голяма, отколкото може да се разбере) ще премине през опитността на второто посвещение - пречистващото Кръщение. (18-579)

(4) Членовете на Новата Група Световни Служители трябва да следят внимателно за онези, при които се забелязват белезите за преминаване през изживяване на „рождеството“ и трябва

да им помогнат за постигане на по-голяма зрелост. Те трябва да допуснат, че всички онези, които наистина обичат своите събратя, които се интересуват от езотеричните учения и които се стремят да се обучат, за да постигнат по-голяма красота на живота, са посветени и са преминали първото посвещение. Когато те открият онези, които се стремят към умствена поляризация и които показват желание и стремеж да мислят и да знаят, съчетани с отличителните белези на онези, приели първото посвещение, могат надеждно да предположат, че по всяка вероятност такива хора са приели второто посвещение или са пред неговия праг. Техният дълг тогава ще е ясен. Редиците на Новата Група се попълват с помощта на това внимателно наблюдение от страна на служителите на света. Възможностите и подтикът днес са толкова големи, че всички служители трябва да бъдат нащрек, развивайки в себе си способността да забелязват характерните черти, които трябва да търсят, и предоставяйки помощ и напътствия, които ще сплотят в една сътрудничаща си група онези последователи и посветени, които трябва да подготвят пътя за Христос. (18-667)

(5) Това второ посвещение, както то се осъществява понастоящем, до известна степен е едно от най-трудните. То включва пречистване, но това пречистване е чрез огън, символично казано. Окултното „прилагане на огън към водата" поражда някои доста сериозни и опустошителни резултати. Водата, върху която се въздейства с огън, „преминава в пара и посветеният е потопен в мъглите и миазмите, заслепленията и изпаренията", причинени от това. Посветеният трябва да излезе от тази мъгла и тези заслепления; от настоящата мъгла на човешките взаимоотношения човечеството също ще излезе рано или късно. (18-675)

(6) Каква е основната цел на посветения, който е преминал през второто посвещение?... Следователно какво се намира пред посветения, който е навлязъл в пречистващата вода, или по-скоро огън? С какво се е обвързал той?... Накрая на процеса на посвещение определени енергии и божествени процеси трябва да бъдат разпознати от него, като играещи вече роля в неговото мислене и намерения - енергии, които до този момент (дори и ако са били налице) са били латентни и не са доминирали.

Пред него се намира третото Посвещение на Преображението. Предстои му един голям преход от съсредоточаването в емоции и аспирации към насочването към разума и мисловността. Той е отхвърлил, поне на теория, контрола от страна на астралното тяло и природата; още много остава да бъде извършено -старите желаниа, древните астрални реакции и привични емоции все още са силни, но той е развил в себе си ново отношение към тях и нова гледна точка към астралното тяло. Водата, огънят, парата, заслепението, заблудението, погрешното тълкуване и емоционалната приемственост все още значат нещо определено и нежелано за него. Той сега е отрицателно настроен към тяхната притегателна сила и положително към по-висшите изисквания. Онова, което той сега обича и за което копнее, което желае и за което крои планове, се намира в друго, по-висше измерение. Посредством готовността си да приеме второто посвещение той е нанесъл първия удар върху присъщата му себичност и е проявил своята решимост да мисли с по-широки и по-инклузивни понятия. Групата започва да означава за него повече, отколкото самият той.

... При второто посвещение на него му се дава да види по-висшия фокус и мястото му в по-голямото цяло постепенно започва да се изяснява. Нова съзидателност и нов фокус стават непосредствените му цели и за него животът никога вече не може да бъде същият. Старият физически начин на мислене и старите желаниа понякога пак могат да вземат връх, себичността може да продължи" да играе влиятелна роля в житейските му изяви, но в тяхната основа се намира и ги подчинява една дълбока неудовлетвореност от нещата, каквито са, и едно причиняващо агония усещане за провал. В този момент последователят започва да разбира ползата от неуспеха и да узнава някои основни разлики между онова, което е естествено и обективно, и онова, което е свръхестествено и субективно. (18-677/8)

(7) Трите основни принципа за второто посвещение са: Отдаденост, Заслепление, Преданост... Отдаденост, водеща до заслепление, което се разпръсква от предаността. (18-

682/3)

(8) Най-дългият период между посвещенията е този, който се намира между първото и второто. Това е истина, която трябва да се приеме смело, но също трябва да се помни, че в никакъв случай това не е най-тежкия период. Най-тежкия за чувствителния, състрадателен аспирант се намира между второто и третото посвещение.

Това е период на силно страдание, на неудобството, произтичащо от засягащите фактори заслепение и илюзия, на ясно изразена замесеност в ситуации, които в продължение на дълго време остават неизяснени, и на постоянното придвижване напред според максималните възможности на изтощения аспирант с помощта на правилната насоченост и духовната решимост. Обикновено той трябва да върши това в мрака, работейки ръководен от логичен и разбиращ ум, но рядко под влиянието на вдъхновението. Въпреки това добрата дейност продължава. Емоциите са поставени под контрол и умственият фактор неизбежно приема нарастващо значение. Светлината, проблясваща, но все още неуверена и непостоянна, приижда понякога от душата, преминава през ума, често добавяйки към усложненията, но в края на краищата поражда необходимия контрол, който ще отведе до свободата и ще я предизвика.

Размишлявайте върху тези неща. Свободата е основният принцип за индивида, който е изправен пред второто посвещение и неговите последици - подготовката за третото посвещение. Днес свободата е основният принцип за последователя, работещ за света. Свободата да се живее, свободата да се мисли и свободата да се знае и да се планира е потребна на човечеството понастоящем. (18-683/4)

(9) Много, много дълги животи могат да преминат между първото посвещение и второто - дълъг, много дълъг интервал на неизказан и почти незабележим растеж. (5-94)

(10) Второто посвещение е много трудно за приемане. За онези, които се намират върху първия или втория лъч на аспект вероятно то е най-трудното от всичките. (6-525)

117. ТРЕТО ПОСВЕЩЕНИЕ

(Преображение)

(1) След второто посвещение учението преминава към по-горно поле. Посветеният се научава да контролира умствения си носител, развива способността да управлява мисловната материя и опознава законите за съзидателно изграждане на мисли. Той действа свободно на четирите нисши подполета на менталното поле и преди третото посвещение трябва, съзнателно или несъзнателно, да е пълен господар на четирите нисши подполета на трите полета на трите свята...

При третото посвещение, наричано понякога Преображение, цялата личност се залива със светлина, идваща отгоре. Чак след това посвещение Монадата определено насочва Егото, излъчвайки Своя божествен живот във все по-голяма степен в подготвения и пречистен канал... (1-86)

(2) Отново се дава виждане за онова, което предстои. Посветеният е в положение по всяко време да разпознава другите членове на Великата Бяла Ложа... Целта на цялото развитие е събуждането на духовната интуиция. Когато това се осъществи, когато физическото тяло е чисто, астралното - стабилно и постоянно, и менталното - контролирано, тогава посветеният може безопасно да владее и разумно да използва психическите способности за подпомагане на човечеството. Не само че той може да използва тези умения, но сега е способен да създава и да съживява мисъл-форми, които са чисти и ясно определени и пулсират с духа на служенето, а не са контролирани от нисшия ум или от желанията. Тези мисъл-форми няма да бъдат (каквото е случаят с онези, които са създадени от повечето хора) нелогични, несвързани и непоследователни, но ще постигнат задоволителен синтез. Усилена и неспирна трябва да е работата, преди да може да се постигне това, но когато природата на желанията е стабилизирана и пречистена, тогава контролът над умственото тяло се отдава по-лесно.

Следователно пътеката на отдадения в някои отношения е по-лесна от тази на интелектуалния човек, защото той е научил мерките за пречистване на желанията и напредва по изискваните стадии. (1-87)

(3) Това трето посвещение е... първото от гледна точка на Йерархията; при него духовният човек демонстрира пълния си контрол над личността. Физическото тяло е овладяно посредством физическите дисциплини; емоционалната природа е преобразувана и е станала възприемчива за духовните сигнали, идващи от полето на чистия разум (будичното поле) с помощта на трансформиращите процеси на ума, на петия принцип. В това отношение умът е действал като организатор на астралната реакция и като унищожител на заслепението. Във всекидневното си съзнание сега последователят е съсредоточен върху менталното поле и върху това поле сега доминира триъгълната връзка между трите аспекта на ума. (18-597/8)

(4) При третото посвещение най-сетне се установява контролът на духовно просветления ум и ръководната роля се поема от самата душа, а не от осезаемата форма. Тогава се излиза извън обсега на всякакви ограничения на природата на формите. (18-674)

(5) Първите три основни посвещения трябва винаги да се приемат, докато човек е във физическо тяло и на физическо поле, показвайки по този начин и чрез ума, и чрез мозъка си съзнанието на посветен. Това е пункт, на който не се набляга често и понякога възникват противоречия. (5-95)

118. ЧЕТВЪРТО ПОСВЕЩЕНИЕ

(Разпъване на кръст)

(1) Преди да може да се приеме четвъртото посвещение, се засилва работата по подготовката и ускоряването и натрупването на знание трябва да става невероятно бързо. Посветеният често се допуска до библиотеката с окултни книги и след това посвещение той може да влезе във връзка не само с Учителя, с Когото той е свързан и с Когото осъзнато работи в продължение на много време, но може да осъществи контакт и да помага (донякъде) на Чоханите, на Бодхи-сатва и на Ману.

Той трябва също да схване интелектуално законите на трите нисши полета и също така да ги използва ефикасно за подпомагане на еволюционния проект. Той изучава космическите планове и трябва да усвои схемите; става компетентен в окултните техники и развива четириизмерно виждане, ако не го е постигнал вече преди това. Научава се да насочва дейността на изграждащите деви и едновременно с това работи непрестанно по усъвършенстването на своята духовна природа...

Животът на човека, приемащ четвъртото посвещение, Разпъването на кръст, е живот на голяма саможертва и страдание. Това е животът на човек, който е осъществил Великото Отречение и дори екзотерично е ясно, че това е изморително, трудно и болезнено. Той е положил всичко, дори усъвършенстваната си личност, на олтара на саможертвата и устоява, лишен от всичко. Всичко е отречено - приятели, пари, репутация, характер, обществено положение, семейство, дори и самият живот. (1-88/9)

(2) След четвъртото посвещение... посветеният се допуска към по-непосредствено членство в Ложата и връзката му с девите е по-пълна. Той бързо изчерпва възможностите на Залата на Мъдростта и овладява по-сложните планове и схеми. Той става вещь в значенията на цветовете и звуците, може да използва умело закона в трите свята и може да се свърже със своята Монада по-лесно, отколкото мнозинството хора могат да осъществят контакт със своите Егота. Той е отговорен също и за голяма дейност, преподава на много ученици, помага в много проекти и събира при себе си онези, които ще му помагат в бъдеще. Това се отнася само за онези, които остават, за да помагат на човечеството на тази земя... (1-90)

(3) Когато човек приеме четвъртото Посвещение, той функционира в носителя на четвъртото поле, будичния, и трайно се е освободил от ограничителния обръч на личността.

Това велико отречение (четвъртото Посвещение) бележи момента, в който последователят няма нищо в себе си, което да го свързва към трите свята на човешката еволюция. В бъдеще връзката му с тези светове ще е напълно доброволна за целите на служенето. (18-696)

(4) Откакто за първи път е стъпил върху Пътеката, той се опитва да изгради антахкарана. Дори това за него е било постъпка, породена от вярата, и в началните етапи той продължава с работата по изграждането, като едва разбира какво върши. Той следва сяпко древните правила и се опитва да приеме за истина онова, което за него не е доказан факт, но за което са свидетелствали безброй хиляди през вековете. Целият процес е като една кулминационна победа на инстинктивното усещане на Божеството, което е подтиквало човека напред от най-примитивните преживявания и физически авантюри към това велико приключение сам за себе си да изгради пътя от плътния свят на материята към духовния свят. Досега той е разпознавал тези по-висши духовни енергии посредством техните резултати. Сега той трябва да се научи да ги управлява, като първо им позволява да навлизат и да преминават през него чрез антахкарана, а след това ги насочва към непосредствената цел на божественото поле.

Досега той е работил предимно с нишката на съзнанието. Тя е закрепена към главата и чрез това съзнание личността и душата му се свързват заедно, докато той се превърне в личност, проникната от душата. Тогава той постига единство с по-висшето си себе. Посредством изграждането на антахкарана една друга нишка се прибавя към личността, проникната от душата, и истинският духовен човек се свързва с Духовната Триада и вече е под нейно ръководство. При четвъртото посвещение душевното тяло, или (тъй нареченото) каузално тяло, изчезва и нишката на съзнанието по един окултен начин се прекъсва. Нито душевното тяло, нито нишката са вече необходими. Сега те стават само символи на несъществуваща дуалност. Душата вече не е хранилище на аспекта на съзнанието, както е било досега. Всичко, което душата е съхранила от знанието, науката, мъдростта и опитностите (натрупани в жизнения цикъл на много епохи въплъщения), сега е единственото притежание на отделния духовен човек. Той го прехвърля към по-висшето съответствие на системата за сетивно възприятие (инстинктивната природа) на трите полета в трите свята.

Въпреки това той продължава да притежава съзнаването на всички отминали събития и сега знае защо е онова, което е. Той изоставя голяма част от тази информация относно миналото; тя е изпълнила своята цел и му е дала резултата на преживяната мъдрост. Животът му приема нов нюанс, напълно независим от трите свята на миналите му изживявания. Той, общият сбор на това минало, е изправен пред нови духовни приключения и сега трябва да поеме Пътеката, която го отвежда от нормалната човешка еволюция към Пътя на По-Висшата Еволюция. Той е добре подготвен за новите опитности, които се намират пред него. (18-710/1)

119. ПОСЛЕДОВАТЕЛИ

(1) Последовател е този, който е дал обещание преди всичко останало да прави три неща:

а. Да служи на човечеството.

б. Да сътрудничи на плана на Великите, както той го разбира и по най-добрия за него начин.

в. Да развие възможностите на Егото, да разшири съзнанието си, докато е способен да действа на трите полета в трите свята и в каузалното тяло, и да следва напътствията на висшето себе, а не диктата на троякото низше проявление.

Последовател е този, който съзнава едновременно и относителната важност на всяка единица съзнание, и огромното ѝ значение. Неговото чувство за мярка е регулирано и той вижда нещата такива, каквито са; вижда нещата каквито са; вижда себе си, какъвто всъщност е и тогава се стреми да стане това, което е.

Последователят съзнава жизнената, или силовата, страна на природата и формата не го привлича. Той работи със сила и чрез сила, той оценява себе си като център на силата и

негова е отговорността за насочването на енергията, която може да премине от него към други канали, от което групата ще има полза.

Последователят знае, че е в по-голяма или в по-малка степен преден пост на съзнанието на Учителя, като разглежда Учителя двояко:

а. Като своето собствено егоично съзнание.

б. Като центъра на неговата група; силата, вдъхваща живот на членовете на групата и спояваща ги в едно цяло.

Последовател е този, който пренасочва съзнанието си от личното към общото и по време на преходния период той неизбежно ще понесе много трудности и страдания. Затрудненията възникват по различни причини:

а. Низшето себе на последователя, което се бунтува срещу преобразяването.

б. Най-близката група на човека - приятелите и семейството, които се противопоставят на растящото му безпристрастие. На тях не им харесва да бъдат приемани като единни с него от лявата страна (страната на духа, на вътрешния живот - бел. прев.), а същевременно разделени от него, когато става дума за желания и интереси. Но законът е валиден и само откъм същинската страна на душата може да се види истинското единство. За последователя се крие много тъга в разбирането какво представлява формата, но пътят рано или късно отвежда към съвършеното единство.

Последователят е този, който съзнава отговорността си към всички единици, които идват под неговото влияние - отговорност да сътрудничи с плана на еволюцията, какъвто е за тях, и по този начин да разшири тяхното съзнание и да ги научи на разликата между реалното и нереалното, между живота и формата. Това той осъществява много лесно, като показва в собствения си живот своята цел, своите намерения и своя център на съзнание. (1-71/2)

(2) Следователно последователят има няколко неща, към които да се стреми:

- Осезаема реакция спрямо вибрацията на Учителя.

- Практическа чистота в живота.

- Свобода от безпокойства. Тук имайте предвид, че безпокойствата се основават на личното и са резултат на липсата на безпристрастие и прекалена разположеност към реакция, предизвикана от вибрациите на нисшите светове.

- Изпълнение на дълга. Това включва безпристрастното изпълнение на всички задължения и дължимото внимание на кармичните обвързаности. Всички последователи трябва да обърнат особено внимание на значението на безпристрастността... Това означава постигането на такова състояние на съзнание, където има равновесие и не доминира нито удоволствието, нито болката, защото те са изместени от радостта и блаженството. Хубаво ще бъде да размислим върху това, защото е необходимо да се положат много усилия за постигане на безпристрастие. (1-73)

(3) Всяка крачка нагоре е посредством жертване на всичко, което сърцето цени на едно или друго поле, и тази жертва трябва винаги да е доброволна. (1-82)

(4) Възползвайки се от настоящите благоприятни възможности и спазвайки правилата за вървене по Пътеката, мнозина на Запад ще получат шанс да направят и по-нататъшни стъпки. Тази възможност ще бъде намерена от човека, който е готов там, където се намира, сред познатите обстоятелства на всекидневния му живот. Ще бъде открита във вниманието към дълга, в преодоляването на проверки и изпитания и в онова вътрешно придържане към Божия глас в него, което е отличителен знак на всеки кандидат за посвещение. Посвещението е свързано точно с това, което се върши ден след ден от онзи, който съзнателно се стреми да се обучи: следващото място, което трябва да се достигне, и

следващата работа, която трябва да се извърши, се посочват от Учителя (или вътрешния Бог, или Учителя на човека, ако той съзнателно Го усеща) и се разяснява причината. Тогава Учителят се отдръпва и наблюдава как аспирантът напредва. Когато Той наблюдава, Той оценява кризисните моменти, в които прибавянето на една проверка ще постигне едно-две неща - събиране и разпръскване на оставащото непреодоляно зло (ако тук може да се използва този термин) и показване на последователя на неговите силни и слаби страни. При големите посвещения може да се види същата процедура и способността на последователя да премине през по-големите изпитания и етапи зависи от способността му да преодолява всекидневните по-малки такива. „Този, който е предан в малкото, е предан и в голямото" е една окултна истина и трябва да характеризира всекидневните дейности на истинския аспирант; „голямото" се преодолява и отминава, защото се счита просто като засилване на нормалното, и никой посветен никога не е преминал през голямата проверка при посвещение, ако не се е научил да се справя с по-малките изпитания всеки ден от живота си. Тогава проверките започват да се смятат за нормални и когато се срещнат, се считат за част от обичайната структура на живота. Когато се постигне и задържи тази умствена нагласа, вече не съществуват изненади и не са възможни провали. (1-183/4)

(5) За последователя пряката настройка към Егото посредством центрите и физическия мозък е цел на неговия живот на медитация и дисциплина. (3-1149)

(6) Последовател е този, който се стреми да научи нов ритъм, да навлезе в нова област на преживявания и да следва стъпките на онази част от човечеството, която преди него е преминала по пътеката, водеща от мрака към светлината, от нереалното към реалното. Той е вкусил радостите на живота в света на илюзията и е разбрал тяхната неспособност да го задоволят и да го задържат. Сега той се намира в преходен период между новото и старото състояние на съществуване. Той се движи между състоянието на осъзнаване на душата и осъзнаване на формата. Той „вижда двойно". (4-58/9)

(7) Сходна е ситуацията в ранните етапи на пътеката на последователите и към края на пътеката на изпитанията. Последователят осъзнава способности и сили, които все още не умее да контролира. Той съзира проблясъци на прозрение и на знание, които изглеждат необясними и без непосредствено значение. Той се свързва с вибрациите и явленията на други сфери, но не разбира процеса, чрез който е постигнал това, и е неспособен нито да възобнови, нито да възстанови това преживяване. (4-165)

(8) Когато човек буквално се движи в светлината на своята душа и ярката слънчева светлина преминава през него, разкривайки Пътеката, в същото време тя показва и Плана. Едновременно с това обаче той разбира факта, че остава още много до довеждането докрай на Плана. Мракът става все по-явен. Разкриват се хаосът, мизерията и неуспехът на групите в света. Забелязват се мръсотията и шумотевицата на враждуващите сили и цялата скръб на света се стоварва върху слисания, но същевременно и просветлен последовател. Може ли той да издържи това напрежение?

Може ли наистина да се запознае със скръбта и все пак вечно да ликува в божественото съзнание? Способен ли е да приеме смело това, което светлината разкрива, и отново да продължи по пътя си спокоен и уверен в крайния успех на доброто? Ще бъде ли съкрушен от повърхностното зло и ще забрави ли сърцето на любовта, което тупти зад всичко привидно? Тази ситуация трябва винаги да се помни от последователя, защото в противен случай той ще бъде смазан от онова, което открива.

С появата на светлината обаче той осъзнава нова (за него) форма на енергия. Научава се да работи в нова област на възможности. Сферата на ума се разтваря пред него и той открива, че може да различава емоционалната и менталната натура. Той разбира също, че умът може да се накара да възприеме контролираща позиция, а усещащите сили се подчиняват на умствените енергии. „Светлината на разума" предизвиква това - светлина, която винаги присъства в човека, но която придобива значение и сила, когато се види и узнае, осезаемо

или интуитивно. (4-355)

(9) Това, с което сме се заели, е едно съвсем практическо дело. То също така е с такива пропорции, че ще заеме цялото внимание и време на човека, целия му мисловен живот дори... Позицията на последователя, е синтез на усилена работа, на интелектуално разгръщане, на непоколебим стремеж и на духовна насоченост, в съчетание с необикновените качества позитивна невредимост и отворено око, виждащо, когато поиска, действителния свят. (4-583)

(10) *Запитвай* ла Пътя: Един от Учителите ни казва, че цяло поколение питащи може да роди един адепт. Защо е така? Поради две причини:

Първо, истинският питащ е този, който се възползва от мъдростта на своето поколение, който е най-добрата рожба на своя период, но който въпреки това остава неудовлетворен и вътрешният му копнеж за мъдрост е неукротен. Струва му се, че има нещо по-важно от знанието, нещо с по-голямо значение от насъбрания опит на собствения му период от време. Той вижда следващата стъпка и се старее да я направи, за да прибави нещо към вече събраното от неговите равнопоставени. Нищо не го удовлетворява, докато не намери Пътя, и нищо не усмирява желанието в центъра на неговото същество, с изключение на онова, което се намира в дома на неговия Отец. Той е това, което е, защото е опитал всички второстепенни пътища и е открил, че нещо не им достига; подчинявал се е на много водачи, само за да разбере, че те са „слепи водачи на слепите“. Нищо не му остава, освен да стане свой собствен водач и *сам* да намери пътя си към дома. В самотата, която е съдба на всеки истински последовател, се раждат онова самопознание и онази увереност в себе си, които ще го подготвят, когато е негов ред да бъде Учител. Тази самота не се дължи на някакъв изолиран дух, но на обстоятелствата на самия Път. Аспирантите трябва внимателно да помнят тази разлика.

Второ, истинският питащ е този, чиято смелост се среща рядко. Тя помага на своя притежател да устоява прав и да издава ясно своя тон наред вълненията в света. Той е този, чието око е подготвено да вижда отвъд мъглите и миазмите на земята направо към онзи център на спокойствие, който има власт над всичко, ставащо в света, и чието подготвено бдително ухо (след като е чуло шепота на Гласа на Безмълвието) е останало настроено за тази висша вибрация и по този начин то остава глухо за всички по-нисши съблазнителни гласове. Това отново предизвиква самота и поражда онази сдържаност, която всички по-малко развити души усещат, когато са в присъствието на онези, които се движат напред.

Възниква една парадоксална ситуация, породена от факта, че на последователя се казва да пита за Пътя, а няма кой да му каже. Тези, които знаят Пътя, не бива да говорят, знаейки, че Пътят се изгражда от аспиранта, както паякът плете паяжината си от самия център на своето същество...

Изпълняван вътрешните импулси на душата... Не е лека или ласкателна задача да разберете какво представлявате и да откриете може би, че дори и служенето, което сме извършили, и копнежът ни за учение и работа в основата си имат користен произход и се базират на желанието за освобождение или на антипатията към монотонните всекидневни задължения. Този, който се стреми да се подчини на импулсите, идващи от душата, трябва да се научи на правилни обобщения и на честност към себе си, което наистина е рядко срещано в наши дни. Нека той каже на себе си: „Трябва да съм верен на своето собствено^Себе“ и в моментите на усамотение в своя живот и в потайността на медитацията си нека той не прикрива нито един недостатък и да не търси оправдание за нищо. Нека се научи да определя състоянието на собствените си думи, действия и подбуди и да нарича нещата с истинските им имена. Само по този начин ще се подготви за духовно разграничаване и ще се научи да разпознава истината във всичко. Само по този начин може да се достигне до реалността и да се познае истинското Себе.

Не обръщай внимание на благоразумните съображения на светската наука и пресметливост. Ако аспирантът има нужда да култивира способността да бъде честен във всичко, той също така трябва да придобие и смелост. Ще му бъде необходимо постоянно да върви противоположно на мнението на света, и то на най-доброто проявление на това мнение, и това ще става все по-често. Трябва да се научи да извършва правилното, както той го вижда и знае, независимо от мнението на най-великите и най-зачитаните на света. Той трябва да разчита на себе си и на заключенията, до които е достигнал в моментите на духовно общуване и просветление. Тук много аспиранти се провалят. Те не вършат най-доброто, както го знаят; не успяват да действат точно, както им подсказва вътрешният глас; оставят несвършени някои неща, които са подтикнати да направят в моментите на медитация, и пропускат да кажат словото, което духовният им наставник, Себето, ги подканва да изкажат. На съвкупността на тези несимъртени подробности се дължат големите провали.

Няма незначителни неща в живота на последователя и неизречената дума или неосъщественото действие може да се окажат фактор, който възпира човека от посвещение.

Живейте живот, който да служи за пример на другите. Необходимо ли е да се спирам подробно на това? Изглежда, че не е нужно, но в това се провалят хората. Какво в края на краищата е служенето на групата? Просто живот за пример. Най-добрият изразител на Неостаряващата Мъдрост е този, който всеки ден там, където се намира, живее живота на последовател. Той не прави това на мястото, където си мисли, че трябва да бъде. Може би в края на краищата качеството, което поражда най-голям брой неуспехи сред стремящите се да станат адепти, е страхливостта. Хората не сполучват там, където са, защото си намират някаква причина да смятат, че трябва да са някъде другаде. Хората бягат, без да го съзнават, от трудности, от нехармонични условия, от места, свързани с проблеми, и от обстоятелства, които изискват действие от по-висок тип и които така са устройени, че да извлекат най-доброто в човека, при условие, че той остане с тях. Те бягат от себе си и от други хора, вместо просто да живеят живота.

Адептът не изрича дума, която може да засегне, навреди или нарани. Следователно преди това му се е наложило да научи смисъла на думите, изречени сред вълнението на света. Той не прахосва време в само-окайване или самооправдаване, защото знае, че законът го е поставил там, където е и където най-добре може да служи, и е научил, че трудностите винаги са създадени от самия човек и са резултат от собствената му умствена нагласа. Ако дойде подтикът да се оправдава, той го разпознава като изкушение, което трябва да се избягва. Той съзнава, че всяка изречена дума, всяко предприето дело, всеки поглед и мисъл оказват влияние, за добро или за лошо, върху групата.

В такъв случай не е ли ясно защо толкова малко успяват, а толкова много се провалят? (4-583/7)

(11) Някои окуражителни думи... Само според това доколко последователят е готов да се откаже от всичко в службата си на Великите и да не задържа нищо може да се постигне освобождението и тялото на желанията да се преобрази в тяло на по-висшата интуиция. Безупречното служене всеки ден, без мисли или сметки за бъдещето, довежда човека до положението на свършен Служител. Може ли да ви предложи нещо? Всички тревоги и безпокойства се основават предимно на користни мотиви. Страхувате се от повече болка, отбягвате понататъшната тъга. Целта не се постига по този начин; тя се постига по пътя на отречението. Това може да означава отречение от радостта, отречение от доброто име, отречение от приятелите или отречение от всичко, към което сърцето е привързано. Казвам *може*, не казвам, че е така. Просто искам да подчертая, че ако това е пътят, по който вие трябва да достигнете до целта си, тогава това за вас е идеалният път. Това, което ви отвежда бързо до Тяхното Присъствие и до Техните Лотосови Нозе, трябва да е желано от вас и да бъде радушно приветствано.

Следователно култивирайте всекидневно онова върховно желание, което се стреми единствено към одобрението на вътрешния Водач и Учител и към егоичния отклик на добрите дела, извършени безпристрастно.

Ако ви сполети тежка загуба, усмихвайте се през цялото време; тя ще приключи с богато възнаграждение и възвръщането на всичко загубено. Ако вашият жребий е насмешка и презрение, пак се усмихвайте, защото е нужно да се стремите единствено към одобрителния поглед на Учителя. Ако лъжовните езици вземат думата, не се страхувайте, а вървете напред. Лъжата принадлежи на Земята и може да се остави зад вас като нещо, което е прекалено низко, за да се докосне. Чистото око^[5], неподправеното желание, свещената цел и ухото, което не забелязва светския шум - това е целта на последователя. Повече няма да казвам. Аз само желая вие да не прахосвате излишни сили в напразни фантазии, неспокойни размишления и тревожни очаквания. (2-43/4)

(12) Проблемът на всички последователи остава един и същ. Това е едновременно да живее интензивно чувствителния вътрешен живот на Поклонника, вървящ по пътеката на живота, на човека в света на човешките изживявания; да живее груповия живот на свързания с обет последовател и общия живот на човечеството; да удовлетвори собствената си духовна съдба посредством контролираната личност и в същото време да вземе пълноценно участие в живота на човечеството на Земята - това не е лесна задача. (16-498)

(13) Последователят трябва да се приеме такъв, какъвто е, по всяко време, с всякакви притежавани от него дадености и при каквито и да е обстоятелства; тогава той пристъпва към подчинение на себе си, на своите дела и на своето време на нуждата на момента - особено по време на групова, национална или световна криза. Когато той осъществи това в своето съзнание и следователно мисли съобразно истинските ценности, той ще открие, че за личните му дела са положени грижи, способностите му нарастват, а ограниченията му са забравени. (11-196)

(14) Времето изисква мобилизацията на всеки последовател и като казвам „времето“, става дума за настоящето и за следващите петдесет години. Тази мобилизация включва фокусирането в името на човечеството на енергията, времето и възможностите на последователя; тя изисква нова отдаденост на служенето, освещаване на мисловния живот (съзнавате ли какво би означавало това, братя мои?) и забравяне на себето, което би изключило всякакви настроения и чувства, всички лични желания, възмущения, недоволства и всякаква дребнавост в отношенията ви с вашите събратя. На физическо поле тя би означавала преобразяването на целия деен, външен живот, така че той да се превърне в едно съсредоточено действено служене. Ще ви помоля да проучите внимателно горните думи, използвайки ги като светлина за откровение, така че да можете да разберете какво ви липсва и какво трябва да извършите. (5-98/9)

(15) Това, което аз и всички, които са свързани с Йерархията, се стремим да направим в този момент на отявлена криза, е да открием онези, които са надеждни точки на жива енергия, и чрез тях да влеем любовта, силата и светлината, от които се нуждае светът и които трябва да притежава, за да издържи бурята... Много последователи не са млади, а установената привичка на мисълта и на чувствения живот не може лесно да се наруши. Те обаче *трябва* да бъдат смутени и не бива да се сърдят. (5-100)

(16) Последователите и напредналите Егота по Пътеката на Изпитанията получават инструкции... да изпробват пригодността си за специалната бъдеща работа, като формата на тази работа се знае само от Водачите на човечеството. Те биват проверявани за способност за групов живот с оглед да се изберат подходящите за колонията на шестата подраса. Те биват подложени на изпитания в различни области на работа, много от които са неразбираеми за нас сега, но които ще се превърнат в обичайни методи за развитие с напредването на времето. (1—66)

Вж. също: „Шестте стадия на последователите“ (5-673/773).

120. ПОСЛЕДОВАТЕЛИ: ПРИЕМАНЕ

(1) В умовете на хората съществува голямо недоразумение относно това как Учителят дава на приетия последовател да разбере, че е приет. Разпространено е впечатлението, че това му се казва и се насрочва интервю, в което Учителят го приема и му дава работа. Не е така. Окултният закон важи и за последователите, както и в случая на посвещение, и човек върви сляпо напред. Той се надява, но не знае; той предполага, че това е така, но не се дава никакво осезаемо уверение; след анализ на себе си и на изискванията той достига до заключението, че може да е достигнал до ранг на приет последовател. По тази причина той действа въз основа на това предположение и внимателно наблюдава своите постъпки, мисли какво приказва и контролира мислите си, така че никакво външно действие, ненужна дума или нелюбезна мисъл да не нарушават ритъма, който той смята, че е установил. Той продължава със своята работа, но засилва медитацията си; разглежда внимателно своите мотиви; стреми се да подготви менталното си тяло; поставя пред себе си идеала за служене и се старее винаги да служи; и тогава (когато той е така погълнат от наличната работа, че е забравил за себе си) изведнъж един ден той вижда Онзи, Който отдавна го гледа.

Това може да се осъществи по два начина: в напълно будно съзнание или като във физическия мозък се регистрира интервюто, както то се е състояло по време на часовете за сън.

Но заедно с това разбиране от страна на последователя за случилото се ще бъдат схванати също и някои други неща:

1. Събитието се отбелязва като безспорен факт. Никакво съмнение не остава в ума на последователя.

2. От страна на последователя се усеща задръжка относно споменаването на случилото се на когото и да е. Може да изминат месеци и години, преди последователят да продума нещо по този въпрос, и то само на онези, които също се оценяват като последователи, или на някой сподвижник под *същото групово влияние*, който има правото да знае и това му право е дадено от Учителя на групата.

3. Постепенно се схващат известни фактори, определящи връзката на Учителя с последователя, и те започват все повече да обуславят живота на последователя.

а. Той разбира, че допирните точки с неговия Учител се определят от груповите изисквания и нужди и се отнасят до груповото му служене. Постепенно му става ясно, че Учителят се интересува от него само дотолкова, доколкото егото му може да бъде използвано да служи посредством личността на физическото поле. Той започва да разбира, че Учителят работи с душата му и по тази причина егото е това, което е във връзка с Учителя, а не личностното себе. Следователно неговият проблем му става все по-ясен и това е проблемът на всички последователи. Той се състои в това да се поддържа чист каналът, преминаващ през ума, за връзка между душата и мозъка, така че когато Учителят пожелае да осъществи контакт, Той да може да направи това веднага и без затруднения. Понякога Учителят трябва да чака със седмици, преди да може да достигне до ухото на Своя последовател, тъй като каналът нагоре е запушен и душата не е във връзка с мозъка. Това е особено вярно за началните етапи на живота на последователя.

б. Той научава, че едно от първите неща, които трябва да осъществи, е да се научи да различава между:

- Вибрацията на собствената си душа.

- Вибрацията на групата последователи, с която той е свързан.

- Вибрацията на Учителя.

И трите са различни и е лесно да бъдат объркани особено в началото. Едно правило, на което може да се разчита, е, че когато аспирантите се свържат с по-висока вибрация и влияние, то това е собствената им душа (Учителят в сърцето), осъществяваща контакт с тях, а не да се заблуждават с идеята (така ласкателна за тяхната гордост и за личността им), че Учителят се стреми да се свърже с тях.

в. Той открива също, че не е привично за Учителите да ласкаят своите последователи и да им правят обещания. Те са прекалено заети и прекалено мъдри. Нито ще се затрудняват да съобщават на Своите последователи, че им е предопределен висок пост или че са Техни посредници и Йерархията разчита на тях. Амбицията, любовта към властта и самостоятелността, които характеризират голям брой хора на ума, са изпитания за полагащия усилия последовател и неговата личност му предоставя достатъчно такива. Тези качества го заблуждават и го отклоняват, като го принуждават да се изкачи на пиедестал, от който рано или късно той ще трябва да слезе. Учителите не казват нищо, което да кара последователите Им да се възгордяват, нито казват думи, които да подхранят в Техните чели[6] духа на разделеността.

г. Последователят скоро разбира също, че достъпът до Учителите не е лесен. Те са заети хора, които трудно могат да отделят дори няколко мига, за да се свържат с последователя, и само в спешни случаи, когато става дума за начинаещ на Пътеката на Последователите, Учителите изразходват необходимата енергия, с която да се осъществи връзката. Със стари и изпитани последователи контактите са по-чести, постигат се по-лесно и дават по-бързи резултати. Трябва да се помни обаче, че колкото по-отскоро е последователят, толкова повече той изисква внимание и счита, че то е необходимо. Старите и по-опитни служещи се стремят да изпълнят задълженията си и да придвижват напред работата си с колкото е възможно по-малко контакт с Учителите. Те се стремят да пестят времето на Учителя и често смятат, че интервюто с Учителя свидетелства за неуспех от тяхна страна и то поражда съжаление в тях, че се е наложило да отнемат от скъпоценното време на Учителя и да Го принуждават да използва Своята енергия, за да предпази работата от грешки, а може би и последователя от зло. Целта на всеки издигнат последовател е да изпълнява работата си и да бъде във връзка с центъра на духовна сила, какъвто е неговата група, и по този начин да бъде в постоянно общуване с Учителя без интервюта и осезаеми контакти. Мнозина очакват връзка с техния Учител само веднъж годишно, обикновено по време на пълнолунието през май.

д. Той открива също, че отношението между Учител и последовател се определя от закон и за желаната съгласуваност съществуват определени етапи на контакт и степени. (4-169/72)

(2) Веднъж щом стане приет последовател и определено се заеме с работата по подготовка за посвещение, вече няма връщане назад. Не може да стори това, дори и да поиска, и Ашрамът го закриля. (18-60)

(3) Приетият последовател е този, който:

1. е приел истината за Йерархията и лоялността и сътрудничеството, които това приемане предполага.

2. е приел факта, че всички души са едно, и по тази причина се е отдал на стремежа да се прояви като душа. Служенето, което трябва да извърши, е да събуди и да насърчи всички души, с които е във връзка.

3. е приел окултната техника на служенето. Неговото служене на човечеството определя всичките му дейности и подчинява личността му на нуждата на времето. Обърнете внимание на тази фраза. Култивирайте проникателност и гъвкаво откликване на *непосредствената нужда*, а не чувствителна реакция на далечната цел.

4. е приел Плана, както е показан от Учителите на човечеството. Той се стреми да разбере

естеството на този План и да способства за неговото осъществяване. (5-83)

(4) Когато колебанията в осъществяването на връзка приключат и ученикът е стабилизирани и се превърне в „непрестанно приближаваща се точка енергия“, тогава той става приет последовател. (5-98)

(5) Първото посвещение винаги предхожда етапа на приетия последовател. Никой Учител не приема ученик и не го отвежда в Своя Ашрам, ако в него Не се е осъществило раждането на Христос. (5-717)

(6) Терминът „приет последовател“ обхваща първото и второто посвещение. (5-728)

(7) Посветените последователи не се интересуват от друго освен от виждането, от Плана и от неговата насока и материализация на земята. Приетите последователи се учат на това. (5-731)

(8) Има само около четиристотин приети последователи в света днес (1934 г.) - т. е. мъже и жени, на които действително им е известно, че са последователи, знаят каква е работата им и я вършат. Има и много стотици (от сегашното поколение млади хора), които са на прага на приемането, а хиляди са на пътя на изпитанията. (4-164)

Вж. също: „Шестте етапа за последователите“ (5-673/773).

121. ПРАНА

(1) *Слънчева прана* - това е онзи жизнен и магнетичен флуид, който се излъчва от слънцето и който се предава към етерното тяло на хората посредством определени деви от много висок ранг и със златист оттенък. Тя преминава през техните тела и се излъчва като силни лъчения, които засягат пряко определени плексуси в най-горната част на етерното тяло... Тези златисто оцветени пранични същества са във въздуха над нас и са особено активни в области като Калифорния, в онези тропически страни, където въздухът е чист и сух, а слънчевите лъчи са признати като особено полезни. Връзките между хората и тази група деви са особено близки, но все още са изпълнени с много опасности за хората. Тези деви са от много силен вид и заедно със своето родословие са по-еволюирали от хората. Незащитеният човек е в техните ръце и от тази липса на закрила и поради това, че хората не са успели да разберат законите за магнетичното съпротивление или за слънчевото отблъскване, произлиза например и опасността от слънчеви удари. (3-90)

(2) Функциите на етерното тяло са преди всичко три на брой:

1. То е приемник на прана.

2. То усвоява прана.

3. То предава прана. (3-97)

(3) Праничните лъчения на слънцето се поглъщат от етерното тяло чрез определени центрове, които се намират предимно в горната част на тялото, откъдето те се предават надолу към центъра, наречен етерен далак... Понастоящем основният център за приемане на прана се намира между лопатките. (3-98)

(4) Колкото по-пречистена и възвишена е формата, толкова по-добър приемник на прана ще е тя и съпротивлението за издигането на кундалини в определеното време ще е по-малко. (3-103)

(5) Човечеството страда от някои неумения, които могат да се опишат по следния начин:

Първо: Неспособност да се използват праничните потоци поради нездравословния живот, воден от толкова много хора... Лечението е очевидно - постигането на по-добри условия на живот, използване на по-подходящо облекло и възприемане на по-свободен и по-здравословен начин на живот. Когато праничните лъчи получат свободен достъп до раменете и

до диафрагмата, състоянието на далака, което е под нормално ниво, ще се нагоди автоматически.

Второ: Свръхспособност за използване на праничните потоци... Етерното тяло получава прана или слънчеви лъчи прекалено бързо, прекарва ги през системата и ги изважда извън нея с голяма сила и това прави пострадалия жертва на инерция и безжизненост. (3-106/7)

(6) Лечителят или лечителната група трябва да помнят, че не работят само с умствена енергия. Той, *сам за себе си*:

а. Създава мисъл за лечителна сила.

б. Така сътвореният фокус на съсредоточено внимание се превръща в насочващо средство за лечителната сила, за прана.

в. Тази прана не е нито ментална, нито астрална по своята същност. Това е чисто планетарно вещество или жизнена същност и от това вещество е изградено жизненото тяло на планетата.

г. Лечителят или лечителната група усвоява колкото е възможно повече от това вещество и посредством силата на обединената им мисъл те я насочват към и през засегнатия център. *Лечителната дейност е цир-кулационна* и това не бива да се забравя. Праничната енергия (насочвана от мисълта) не се изпраща към някой център, за да се натрупва там. Тя *се прокарва през* центъра първо към засегнатия орган или към областта, където се намира затруднението, и след това се изпраща към тялото като цялост. Това може да се разглежда като система за *промиване* с пречистващо и стимулиращо въздействие. (17-287)

(7) Праната може да се определи като жизнената същност на всяко поле в седемкратната област, която наричаме космическо поле. Тя е ЖИВОТЪТ на плане-тарния Логос, доведена в някакви граници, съживяваща, вдъхваща жизненост и съгласуваща всичките седем полета (в действителност седемте подполета на космическото физическо поле) и всичко, намиращо се в тях и на тях... Фактът, че наричаме осезаемо само онова, което виждаме, което докосваме и с което контактуваме посредством петте сетива, е съвсем погрешен. *Всичко*, което се намира на физическото поле, на астралното поле и на нивата на нисшия ум, се счита, че принадлежи в света на формите. (11-154/5)

122. ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЕ

(1) Обикновеният християнин обърква Закона за Прераждането с това, което той нарича „трансмигра-ция на душите“ и често счита, че Законът за Прераждането означава преминаването на хората в телата на животни или на по-нисши форми на живот. Това в никакъв случай не е така...

Освен факта, че съществува такъв закон (за Прераждането), знаем малко... Само някои неща могат да се кажат за него с точност и те не дават основание за никакво противоречие:

1. Законът за Прераждането е основен природен закон на нашата планета.

2. Това е един процес, който се основава и се придвижва напред от Закона за Еволюцията.

3. Той е тясно свързан и обусловен от Закона за Причина и Следствие.

4. Това е един процес за прогресивно развитие, позволяващ на хората да се придвижват напред от най-грубите форми на немислещия материализъм към духовно съвършенство и разумно разбиране, което ще даде на хората възможност да станат членове на Божието Царство.

5. Той обяснява различията между хората и в съчетание със Закона за Причина и Следствие (Карма) обяснява и разликите в обстоятелствата и отношението към живота.

6. Той е проява на волевия аспект на душата и не е резултат от решение на някоя форма; душата във всички форми е тази, която се превъплъщава, избирайки и изграждайки

подходящи физически, емоционални и ментални носители, чрез които да научи следващите уроци, от които се нуждае.

7. Законът за Прераждането (доколкото става дума за човечеството) се задейства на душевното поле. Въплъщението се обосновава и насочва от душевното поле към менталното поле.

8. Душите се въплъщават циклично на групи под въздействието на закона и за да постигнат правилни отношения с Бога и със своите събрата.

9. Прогресивното разгръщане, подвластно на закона за Прераждането, се обуславя до голяма степен от менталния принцип, защото „както мисли в сърцето си, такъв е човек“. Тези няколко думи се нуждаят от внимателно премисляне.

10. Според Закона за Прераждането човек първоначално бавно развива ума си, а след това умът започва да контролира чувствата, емоционалната природа и накрая разкрива на човека душата и нейната природа и среда.

11. В този момент от своето развитие човек започва да върви по Пътеката на Завръщането и постепенно се насочва (след много животи) към Божието Царство.

12. Когато с помощта на развита мисловна способност, мъдрост, практическо служене и разбиране, човек се е научил да не иска нищо за самостоятелното себе, тогава той се отрича от желанието за живот в трите свята и е освободен от Закона за Прераждането.

13. Той вече е групово осъзнат, съзнава душевната си група и душата във всичките ѝ форми, и е постигнал, както Христос е поискал, състояние на Христоподобно съвършенство, достигайки „до пълната възраст на Христовото съвършенство“. (Еф. ГУ:13) (8-115/9)[7]

(2) Никой разумен човек няма да се опита да отиде по-далеч от това обобщение. Когато Христос се появи отново, знанието ни ще стане по-вярно и реалистично. Ще знаем, че сме завинаги свързани с душите на всички хора и че съществува определена връзка с онези, които се превъплъщават заедно с нас, които изучават същите уроци и които се учат от опита и правят експерименти заедно с нас. (8-120)

(3) Цивилизацията, културите, расите и нациите се появяват и изчезват, но едни и същи *индивидуалности* идват и си отиват с тях, събирайки плодовете от преживяното и прогресивно напредвайки към по-пълно Себе-владение и групова организация и синтез. (12-113)

(4) Би изглеждало, че досега са постулирани само две правила по отношение на завръщането на егото към физическо въплъщение. Първото е, че ако не е постигнато съвършенство, тогава душата трябва да се завърне и да продължи процеса на усъвършенстване на Земята. Второто е, че импулсът, предразполагащ егото към това, е някаква форма на незадоволено желание. И двете твърдения са отчасти верни и имат широко приложение, но те са само непълни истини и произтичат от по-големи истини, които все още не са възприети или точно отбелязани от езотериците; те са второстепенни по своята същност и са изразени с термините на трите свята на човешката еволюция, на личностните намерения и на време-пространствените представи. По същество не желанието поражда завръщането, а волята и знанието на Плана. Не нуждата за постигане на абсолютно съвършенство е тази, която подтиква егото към преживяването на формата, защото егото е вече съвършено. Основната подбуда е саможертвата и служенето на онези по-нисши животи, които зависят от по-висшето вдъхновение (което може да бъде дадено от духовната душа) и от непоколебимата убеденост, че и те могат да постигнат планетарен статус, равностоен на този на жертващата се душа... Сами по себе си „прераждане“ и „превъплъщение“ са заблуждаващи думи, а „цикличен тласък“, „разумно, целенасочено повторение“ и „съзнателно вдишване и издишване“ биха описали по-точно този космичен процес. За вас обаче е трудно да схванете тази идея, защото тя изисква способността да се отъждествите с Онзи, Който диша по този начин - планетарния

Логос - и по тази причина цялата тази тема трябва да остане относително неясна, докато не се приеме посвещение. Погледнато от езотерична гледна точка, това, което е от най-голям интерес, е, че през цялото време се извършва *групово прераждане*, а възплъщението на индивида съпътства това по-голямо събитие. Това до голяма степен се пренебрегва или забравя поради силния и себичен интерес към лично преживяване и личен живот, който се проявява в изпълнените с подробности спекулации относно индивидуалното завръщане, предоставени от настоящите т. нар. окултни книги, повечето от които са до голяма степен неточни и са определено маловажни. (16-324/5)

(5) Всяка душа, оттеглена от тялото, е идвала на Земята многократно и днес тук са много милиони от онези, които са присъствали в по-късния период на Атлантида и които по тази причина са цветът и най-висшите рожби на онази много емоционална раса. Те носят със себе си предразположенията и присъщите склонности, с които миналото им ги е надарило. (17-227)

(6) Отделното възплъщението не е изолирано събитие в живота на душата, а е част и аспект на последователност от преживявания, които са предвидени да отведат до една ясна, определена цел - целта на свободния избор и на съзнателното завръщане от материята към духа и в края на краищата към освобождението. (17-259)

(7) Човек съзнателно трябва да осъществи собственото си освобождение. Тези резултати са причинени от самия човек... когато той е освободен от трите свята и сам е разбил колелото на прераждането, вместо той да бъде разбит върху него. (3-126)

(8) Не всички превъплъщението на физическо поле са с еднаква важност, а някои от тях са с по-голямо значение от други; някои от гледната точка на Егото са практически незначими, други имат стойност... (3-303)

(9) Когато животът на личността е протекъл пълноценно и изобилно, но все пак не е достигнал фазата, при която личното себѝ да може *съзнателно* да сътрудничи на егото, се преминава през периоди на личностна нирвана, продължителността на които зависи от интереса, доминирал живота, и способността на човека да медитира върху преживяното. По-късно, когато Егото господства в живота на личността, интересът на човека се издига към по-висши нива и нирваната на душата става негова цел. Той не се интересува от девачан. По тази причина вървящите по пътеката (Пътеката на Изпитанията или Пътеката на Посвещението) като правило не отиват към девачан, а незабавното превъплъщението става правило при завъртането на колелото на живота; този път това се предизвиква от съзнателното сътрудничество на личното Себе с Божественото Себе, Егото. (3-737/8)

(10) В края на еволюцията, когато човешката единица е на Пътеката, съзнателно контролира своята съдба и отработва карма, интервалите между две възплъщението може да бъдат кратки или по-дълги - човек може да избира според важността на предстоящата работа и в зависимост от неговите намерения да постигне освобождение от формата. (3-791/2)

(11) Ако девата (слънчевият Ангел) все още е влюбена в проявлението и има желание за обективно съществуване, като по този начин доброволно се отъждествява с веществото, настъпва явлението превъплъ-тен физически живот. (3-1013)

(12) Някои Егото преминават през своите възплъщението и пралайи много бързо; на други са нужни безбройни епохи и следователно е невъзможно да се каже, че има „средни стойности“, свързани с появата на Еготата на астралното поле. (3-1036)

(13) Човешките единици... когато не са възплътени, преминават през астралното към менталното и отново се спускат от менталните нива към възплъщението. (3-1136)

(14) Факторите, управляващи възплътената поява на последовател, са следните:

Първо, *неговото желание да отработи бързо карма* и по този начин да се освободи за служене. Егото внушава това желание на последователя по време на възплъщението и по този

начин отстранява всякакви противоположни желания от негова страна за блаженството на девачан или дори за работа на астралното поле. Следователно след смъртта целта на последователя е да се отърве от по-фините си тела и да се сдобие с нови. Няма желание за период на почивка... По тази причина човекът отсъства от физическото поле за много кратко време и неговото Его го отвежда много бързо във физическо тяло.

Второ, *да осъществи някакво служене* под напътствието на своя Учител. Това ще означава някои нагаж-дания и понякога временно задържане на неговата карма...

Трето, *последователят понякога се завръща към въплъщение, за да се вмести в плана на някой по-високопоставен от него*. Когато някой пратеник на Великата Ложа се нуждае от носител, чрез който да Се прояви, и Той самият не може да използва физическо тяло поради разредеността на неговото вещество, Той ползва тялото на последовател. Имаме пример за това в начина, по който Христос е използвал тялото на посветения Исус, овладявайки го по време на кръщението...

Четвърто, някой последовател, поради липса на всестранно развитие, може да бъде много напреднал в дадени насоки, но да не му достига онова, което се нарича истинско активизиране на определен принцип. По тази причина той може да реши (с пълната подкрепа на неговото Его и на Учителя му) да *премине през една поредица от бързо редуващи се превъплъщения* с намерението да работи специално за довеждането на определено качество или група от качества до една точка с по-високо вибрационно съдържание, като по този начин приключи с оформянето на сферата си на проявление. Това обяснява особените, но същевременно и силни хора, които се срещат понякога - те са така целенасочени и привидно така неуравновесени, че единствената им амбиция е устремена само към една насока на развитие, и то до такава степен, че другите насоки трудно се забелязват. Но влиянието на тези хора изглежда огромно и твърде голямо в сравнение с *повърхностната* им стойност. Разбирането на тези фактори ще възпре разумния ученик от необмислени оценки и от прибързани заключения за събратята му.

Понякога се вижда една разновидност на тази причина за бързо и незабавно въплъщение, когато посветеният (който е почти приключил своя цикъл) се въплъщава, за да изяви почти изцяло един усъвършенстван принцип. Това той прави за доброто на някоя група, която, макар че се занимава с работа за човечеството, някак не успява в постигането на целта си поради липса на определено качество или на някой силов поток. Когато това стане явно на вътрешната страна, някой напреднал последовател дава енергията на това качество на разположение на Йерархията и бива изпратен да *уравновеси* тази група и често пъти прави това в продължение на няколко бързо редуващи се живота.

Това са някои от причините, ръководещи периодичната поява на онези, които в архивите на Йерархията се водят като „съгласувани огнени точки“. Те се разпознават чрез енергията, протичаща през тях, чрез магнетичното качество на тяхната работа, чрез силното им групово въздействие и чрез разбирането им на плана на физическо поле. (3-1149/51)

(15) Законът за Прераждането крие тайната на настоящата криза. Групи от егото се събират заедно, за да отработят определена карма, в която са замесени от миналото. (4-114).

(16) Разновидностите сред хората са неизброими, но във всеки живот съществува доминираща тенденция, към която са насочени всички енергии на неговата същност... Настъпва обаче ден, когато душата осъзнава необходимостта да овладее ситуацията и да отстоява своята власт. (4-202)

(17) Всички души се въплъщават и превъплъщават според Закона за Прераждането. Следователно всеки живот е не само една равностметка на жизнения опит, но и поемане на някогашни задължения, възстановяване на стари връзки, възможност за изплащане на стари дългове, шанс за възвръщане и напредък, събуждане на разположени надълбоко качества, разпознаване на стари приятели и врагове, разрешение на възмутителни неправди и

обяснение на онова, което обуславя човека и го прави такъв, какъвто е. Такъв е законът, който изисква всемирно признание. (14-300)

(18) Новата психология трябва неминуемо да бъде изградена върху предпоставката, че този живот не е единствената възможност на човека да постигне цялостност и накрая съвършенство. Великият Закон за Прераждането трябва да бъде приет и тогава той ще бъде оценен сам по себе си като важно освобождаващо средство във всякакъв кризисен момент или в случай на какъвто и да е психологически проблем. Допускането за по-нататъшни възможности и разширеното усещане за време успокояват и помагат на много различни типове ум. (15-431)

(19) Практически цялата теория, която е дадена относно прераждането и превъплъщението, подчертава материално осезаемата страна, въпреки че винаги е имало и бегло споменаване за духовната и умствена полза, която се придобива в школата на живота на тази планета от въплъщение на въплъщение. Истинската същност на разгръщащото се осъзнаване и на растежа на вътрешното съзнание на истинския човек се отбелязват бегло. Придобиваното от всеки живот по отношение на нарасналото разбиране на механизма за осъществяване на контакт и по отношение на повишената чувствителност към околната среда рядко се подчертава. (15-432)

(20) Понастоящем цялата тема за прераждането се разбира недостатъчно. Съвременната ѝ интерпретация и ударението, което се поставя така решително върху дребни и незначителни подробности, изкривяват и отклоняват широкия размах на темата и пренебрегват истинското значение на този процес; обобщените насоки на процеса на въплъщение до голяма степен се пропускат. Действителната истина и същинската красота на тази тема се губят в спора относно времето, през което човек остава невъплътен, в обсъждания на глупави съобщения с недоказана и недоказуема информация и в детинското възстановяване на отминалите животи на хора, ориентирани към теософията (никой от тези опити не се базира на някаква истина). (16-316/7)

123. ПРЕДСКАЗАНИЯ

(1) *Относно Посвещението.* Преди да отминат много векове, старите мистерии ще бъдат възстановени и в Църквата ще има вътрешно тяло, Църквата на периода, на която вече се оформя ядрото, в което първото посвещение ще стане екзотерично само в този смисъл, че не след дълго приемането му ще бъде най-святата церемония на Църквата и ще се извършва екзотерично като една от мистериите, които се предоставят в определени периоди и на които присъстват онези, които тя касае. (1-9)

(2) Тук може да се отбележи, че предстоят три големи открития и през следващите две поколения те ще променят коренно съвременната мисъл и живот. (1934 г.)

Едното вече се усеща и е обект на експерименти и изследвания - освобождаването на енергията на атома. Това напълно ще промени икономическата и политическата ситуация в света, тъй като втората до голяма степен зависи от първата. Нашата механистична цивилизация ще бъде опростена и ще бъде открита нова ера, която ще е освободена от злия дух на парите (притежаването и непритежаването им) и човешкият род цялостно ще разбере състоянието си на свързващо царство между трите нисши природни царства и петото, духовното царство. Ще има време и свобода за една духовна култура, която ще измести съвременните ни методи на образование, и значимостта на силите на душата и развитието на свръхчовешкото съзнание ще завладеят вниманието на педагозите и на учениците навсякъде.

От сегашните проучвания на светлината и цветовете ще се появи второто откритие. Ще бъде разгледано въздействието на цветовете върху хората, животните и растенията и в резултат на тези изследвания ще бъде развито етерното зрение, или способността да се види следващият стадий на материята с физическото око. Хората все повече ще говорят с езика на светлината...

Третото подобрение, което може би ще се осъществи най-накрая, ще бъде в сферата на онова, което окултистите наричат магия. То ще бъде резултат на изследванията на звука и на въздействието на звуците и ще даде в ръцете на хората един гигантски инструмент в света на творението. Чрез употребата на звук ученият на бъдещето ще достига до своите резултати; чрез звука ще възникне нова област на изследване; ще се изучава и узнае звукът, излъчван от всяка форма във всички природни царства и ще се предизвикат промени и нови форми ще бъдат породени чрез това средство. Едно само мога да ви намекна тук и то е, че освобождаването на енергията на атома е свързано с тази нова бъдеща наука за звука. (4-333/5)

(3) Откъм духовната страна... цялата религиозна сфера ще бъде вдъхновена и преориентирана от Рим, защото Учителят Исус отново ще овладее християнската църква и ще се опита да я одухотвори и да я организира наново. От престола на римския папа Учителят Исус ще направи опит да пренасочи огромния клон на религиозните убеждения на света обратно към позиция на духовна сила и настрана от сегашното му авторитарно и временно политическо влияние. (9-59)

(4) Цветът може да унищожава точно както може и да лекува; звукът може да разрушава точно както може да свързва; в тези две мисли се крие следващата стъпка, която предстои на науката в непосредствено бъдеще. Законите за вибрацията ще бъдат широко изучавани и разбирани и използването на физическите полета на това знание за вибрацията ще породи много интересен развой. Ще възникне отчасти един нов клон в изследванията на войната и на нейните последици -психологически и други. Звукът на големите оръдия например е имал по-голямо въздействие, отколкото ударът на снаряда върху физическото поле. Тези влияния практически все още не са оценени и в голямата си част те са етерни и астрални.

Музиката ще бъде използвана в голяма степен при строителството и след сто години ще бъде прилагана за определени дейности с конструктивен характер. Това ви изглежда абсолютно невъзможно, но то ще бъде просто употребата на подредени звуци за постигане на определени цели. (2-250)

(5) Наближава времето, когато ще има по-пълно проявление, а следователно и по-истински вид на целта, типа и качеството на лъчите.

Това се дължи на предстоящата поява или проявление на някои велики Животи, Които ще включат в себе си енергията на втори, трети, пети и седми лъч. Те ще представляват центрове за притока на тези четири типа божествена енергия и това ще породи един огромен подтик за съответните и откликващите жизнени единици. Тези четири Същества, Които ще се появят като хора в съвременния свят, може да бъдат потърсени преди края на този век и обединените им усилия определено ще сложат началото на Новата Епоха и ще открият период, който ще бъде вписан в историята като време на величието на петата коренна раса. Всеки от тези четирима Учители, защото Те ще бъдат такива, също е фокус за троен приток на енергия от центъра в Тялото на Бога... (14-73/4)

(6) Следващите две хиляди и петстотин години ще донесат такава промяна и ще направят възможна появата на толкова много „чудеса“, че дори външният вид на света ще се измени в голяма степен. Растенията и животните ще се променят и развият и много от това, което е латентно във формите на двете царства, ще бъде изявено посредством по-свободното протичане и по-разумното манипулиране на енергиите, които създават и изграждат всички форми. Светът е променен невероятно през последните петстотин години, а през следващите двеста промяната ще е още по-бърза и дълбока, защото нарастването на интелектуалните способности на хората набира скорост и Човекът, Творецът, става притежател на Своите сили. (14-83)

(7) Тези от нас, които предвиждат онова, което може или трябва да се осъществи, все пак добре съзнават, че факторът време може да не се сбъдне така, както е посочено. Това може

да стане, защото измъчените механизми на онези, на които се предава работата, няма да успеят да реагират правилно или няма да го направят в точния момент. (14-367)

(8) Накрая на настоящата война (1945 г.) хората ще чувстват, че нищо не им е останало и че са изоставени и оголени от всичко, което дава смисъл на живота - до такава степен са станали зависими от т. нар. висок жизнен стандарт. Но този начин на мислене ще послужи като стъпало към нов, по-добър и по-опростен начин на живот; ще бъдат дадени и схванати нови ценности и ще се разкрият нови цели. И в преживяванията на човечеството ще настъпи денят, когато хората, гледайки назад към вековете преди войната, ще се чудят на своята слепота и ще бъдат шокирани от себичното и материалистичното си минало. Бъдещето ще свети с ново великолепие и въпреки че ще възникнат трудности и проблеми, свързани с приспособяването на света и с новите отношения между духовния човек и материалното му обкръжение, бъдещето ще се окаже най-доброто, възникнало досега. На всички полета преди последното посвещение ще се откриват трудности, но *разрушителната сила* на жизнения процес никога вече няма да е така силна. Причината за това е, че човечеството съвсем определено излиза от робството на материята и в такива случаи унищожението съответства на въздействието на спускащия се дух върху противостоящата материя. Размишлявайте върху това. (16-500)

(9) През следващия век, и то в неговото начало, ще се появи един посветен и ще разнася тяхното учение. Това ще бъде в същия дух, защото моята задача все още не е завършена и тази поредица от свързващи Трактати между материалното знание на хората и науката на посветените трябва да премине през още една фаза. Но останалата част от този век трябва да се посвети на повторното изграждане на олтара на човешкия живот, на учредяването на новата цивилизация върху основите на старата и на реорганизирането на структурата на световната мисъл и на световната политика, съчетани с преразпределението на ресурсите на света в съответствие с божествената цел. Тогава и само тогава ще е възможно да се придвижи откровението напред.

Всичко това зависи от триумфа на Силите на Светлината и от логически следващата го победа на онези, които се борят за човешка свобода. Ако силите на материализма и на жестокостта надвият и себичните и злонамерени национални интереси вземат връх, откровението пак ще дойде, но много по-късно. Смелостта на онези, които се борят за свобода, остава ненакърнена. Йерархията *стои на мястото си*. Светлината пробива към света с изясняването на истината за ситуацията.

Бъдете бодри и обнадеждени, защото в действителност човешкият дух не може да бъде победен; няма окончателно угасване на божественото у човека, защото божествеността винаги изгрява победоносно дори и от най-тъмната дупка на ада. Необходимо е обаче, откликвайки на нуждите на хората, да се преодолее инерцията на материалната природа и индивидуално, и от страна на нациите, които не са така погълнати от свързването на двата края. Вече има признаци за това. Няма сила на Земята, която да може да предотврати напредъка на човека към предопределената му цел и никаква комбинация от сили не може да му попречи. (16-532/3)

(10) В края на този век ил» в началото на следващия ще бъде направено ново откритие по отношение на употребата на светлината, посредством силата и насочването от страна на мисълта. Две малки деца, едното живеещо в тази страна (САЩ), а другото в Индия, по научен път ще достигнат до формула, която ще запълни някои от съществуващите празнини в гамата на светлинните трептения, продължавайки от високочестотните лъчи и вълни, както са ви познати понастоящем. Това ще изисква апарати, каквито в момента не можете да си представите, но в действителност са съвсем възможни. Те ще бъдат толкова чувствителни, че ще се задвижват от силата на човешкото око чрез насочващото въздействие на мисълта. Оттам нататък ще бъде възможна осезаема връзка с духовния свят. Не мога да направя повече от това да ви упътя. (17-378/9)

(11) В тишината на бъдещето има и други начини да се спаси човечеството. Чашата със злочестините и агонията на Кръста са почти приключени. Радост и сила ще заемат тяхното място. Вместо тъга ще притежаваме радост, която, преминавайки през щастието, рано или късно ще се превърне в блаженство. Ще притежаваме сила, която няма да знае друго освен победа и не ще познава поражението. Дори Черната Ложа знаеше за тази промяна в начина на избавлението и бързо учреди своите групи от младежи, свързани с мотото „радост чрез сила и сила чрез радост“. Изглежда, че е закон за груповото развитие да се получи признание от страна на злото, преди то да дойде от доброто. Но „след плача идва радост, а тази радост се появява сутрин“. Но зората вече настъпва - зората на Епохата на Водолей. Пълният прилив светлина неминуемо настъпва към нас. (18-234)

(12) Великото научно откритие, което разговорно са нарича „разцепване на атома“, рано или късно ще бъде използвано за пораждането на онези условия, които ще позволят на човечеството да следва доброто, красивото и истинското. Тогава хората, освободени от ужасното присъствие на чисто материалистичното мислене, ще са способни на това. Това не е празно видение или смътна мечта. Понастоящем много учени (и особено онези, които обичат своите събратя) не само че си представят неразрушителния аспект на атомната енергия, но вече са ангажирани за доброто на човечеството с впрягането на някои от нейните продукти и радиоактивните ѝ свойства.

Колкото и да е странно, разумното, контролирано използване на резултатите от научната авантюра във връзка с атомната бомба рано или късно ще породи специфично откровение относно природата на определени сили, свързани със светлината. Това събитие ще промени мисленето на света и ще доведе до един нов тип преобразяващ процес, що се отнася до човека.

От всичко казано дотук ще разберете, че някои от въздействията върху човечеството като цяло и скелетът на новото и прекрасно бъдеще ще станат реалност като резултат от дейността-на новия прииждащ първи лъч. Все още не може да се съобщят подробности, но достатъчно е написано относно основната предразполагаща причина, за да ви позволи на вас, които четете, да размишлявате върху възможното въздействие от духовна гледна точка. Това, което предстои, е цивилизация от различна, но все още материална природа, но тя ще бъде подтикната от нарастващото разбиране на мнозинството хора навсякъде към очертаващата се духовна цел, която ще преобрази целокупния живот и ще придаде нова стойност и нова цел на онова, което е материално. (18-647/50)

124. ПРЕНАСЕЛЕНОСТ

Успехите на съвременната медицина днес са толкова големи, че милиони хора се поддържат живи (ако не могат да се излекуват), докато по-рано, когато научните умения са били по-малки, биха умрели. В разгръщането на това умение, на това знание и на способностите по отношение на грижите за физическия механизъм днес може да се открие важен проблем за света - проблемът за пренаселеността на планетата, водещ до стадния живот на човечеството и до последващия го икономически проблем, което е само едно от многото затруднения, съпътстващи този успех. Това „неестествено“ запазване на живота е причината за много страдания и също така се явява богат източник на войни, бидейки противоположно на кармичните намерения на планетарния Логос.

Тук не мога да се спирам на този огромен проблем. Мога само да го подоча. Той ще бъде разрешен, когато страхът от смъртта изчезне и когато човечеството научи значението на времето и смисъла на циклите. Това ще се улесни, когато станат възможни истинските астрологични открития, когато човек узнае часа на оттегляне от това външно поле и овладее техниката за „отдръпване“ и методите за *съзнателно* отделяне от затвора на тялото. Но първо трябва да се извършат много изследвания. (17-278/9)

125. ПРЕСТЪПНОСТ

Точно както се стараем да премахнем силата от взаимоотношенията между народите, точно както е очевидно, че процесът на драстични наказания *не* успява да предотврати престъпността или да възпре хората от жестока себичност (защото престъпността е точно това) и точно както общественото подпомагане (противно на антиобществената позиция на всички закононарушители) се смята за желателно и се преподава в училищата ни, по същия начин вече става ясно за общественото съзнание, че внедряването на правилни взаимоотношения, разпространяването на самоконтрола и увеличаването на безкористността (а това несъмнено е целта, на едно субективно и често неосъзнато ниво, на всички правни процедури) представляват нужния подход към младите.

Престъпността ще бъде премахната, когато обкръжаващата среда, в която израстват децата, се подобри, когато в ранните оформящи години се обърне физическо внимание на балансираното функциониране на жлезите, както се прави за зъбите, очите и ушите, на подходящото положение на тялото и на правилното хранене и когато също има по-точно разпределяне на времето; когато езотеричната психология и езотеричната астрология дават своя принос за разбирането относно възпитанието на младите. Старите методи трябва да отстъпят място на новите и е необходимо консервативното отношение да се изостави в полза на религиозно, психично и физическо обучение и експериментиране -научно прилагани и мистично мотивирани. Когато казвам религиозно, не става дума за доктринално и теологично обучение. Имам предвид култивирането на онези нагласи и условия, които ще пробудят действителността у хората, ще доведат вътрешния човек на преден план в съзнанието и по този начин ще породят познанието на Присъщия Бог. (16-237)

126. ПРИЗИВ

Призовавам мислителите на света да оставят сек-тантството си, национализма си и партизанските си наклонности и в дух на братство да работят в своята страна, считайки я за интегрална част на великата федерация на нациите - федерация, която сега съществува от вътрешната страна, но изчаква дейността на мислителите на света да я материализират и от външната страна. Изисквам от тях да работят за каузата на религията, и то в сферата на онази религия, от която те, според случайните обстоятелства или според тяхната воля, се интересуват, считайки всяка религия ката част от голямата световна религия. Те трябва да гледат на дейността на своята група, на своето дружество или на своята организация като изискваща тяхната помощ само дотолкова, доколкото принципите, на които тя е основана, и техниките, които тя използва, служат за общото добро и спомагат за реализацията на Братството.

Моля ви да оставите своите противоречия и своята антипатия, омразата си и расовите си различия и да се опитате да мислите с езика на единното семейство, на единния живот и на единното човечество. Ще ви напомня, че омразата и разделеността са довели човешкия род до това положение. Към това напомняне бих прибавил обаче и факта, че днес в света има достатъчно голям брой освободени хора, за да се достигне до промяна в начина на мислене на човечеството и в общественото мнение, ако те успеят с дела, ръководени от волята им, да достигнат до нивото на своите знания и убеждения.

Призовавам ви да направите жертви; да отдадете себе си, своето време, пари и интерес, за да отнесете тези идеи към хората около вас, в обкръжаващата ви среда и в групата, в която се намирате, като по този начин пробудите своите събратя. Приканвам ви да обедините усилия, за да внедрите наново идеите за братство и единство. Моля ви да разпознаете другите като вас във всички групи и да влеете сила в ръцете им. Моля ви да запечатате устните си за омразни слова и за критика и да говорите с езика на братството и груповите отношения. Умолявам ви да се погрижите всеки ден да бъде за вас нов ден, в който се изправяте пред една нова възможност. При неотложността на предстоящата задача не обръщайте внимание на собствените си дела, на незначителните си злочестини, безпокойства и подозрения и разпространявайте култа на единството, на любовта и на невредимостта.

Също ви моля да скъсате връзките си с всички групи, които се стремят да унищожават и да нападат, независимо колко искрена е тяхната подбуда. Вземете страната на работещите за конструктивни цели, които не се борят срещу други групи и организации и които са елиминирали думата „анти“ от своя речник. Застанете на страната на онези, които мълчаливо и непрестанно работят за новия ред - ред, основан на любовта, изграждан съгласно импулса за братство и притежаващ съзнаването за братство, осланящ се на знанието, че ние, всички до един, независимо от расовата си принадлежност сме деца на Единия Отец, достигнали до разбирането, че старите методи на работа трябва да се изоставят и да се даде възможност на новите.

Ако сам не можете да преподавате, да проповядвате или да пишете, отдайте от мислите и парите си, така че други да могат. Дайте от свободните си часове и минути, за да освободите другите да служат на Плана; дайте от парите си, така че работата на свързаните с Новата Група Световни Служители да напредва бързо. Губите много време за несъществени неща. Много от вас отдават малко или въобще не отдават времето си. Същото е в сила по отношение на парите. Давайте както никога досега, така че да дадете възможност за осъществяване на физическия аспект на работата. Някои дават от най-необходимото си и силата, освободена по този начин, е наистина огромна. Тези от вътрешната страна са благодарни на даващите, които правят това с цената на голяма жертва. Други отдават онова, от което могат да се лишат, и то само когато не е необходима жертва за това. Нека се сложи край на това и давайте до предела на възможностите си, така че епохата на любовта и светлината да може да настъпи по-бързо. Не ме интересува къде или на кого давате, но важното е да давате - малко, ако имате малко време и пари, и повече, ако разполагате с повече. Работете и давайте, обичайте и мислете, и помагайте на онези групи, които градят, а не рушат, които обичат, а не нападат, които издигат, а не събарят.

Преди всичко ви призовавам към по-задълбочен живот и ви умолявам, заради събратята ви, да укрепите връзката си със собствената си душа, така че да сте изпълнили своята роля в докарването на светлината и следователно да сте в състояние да се възползвате от тази нова светлина и нова информация и по този начин да бъдете по-способен да показвате пътя и да разчиствате пътеката за объркания търсец в този момент. Онези, които не са готови за настъпващите събития, ще бъдат заслепени от възникващата светлина и ще са озадачени от разкриващото чудо, ще бъдат отнесени от живия дух на Бога и от вас очакваме да ги подготвите за случая. (14-187/9)

127. ПРИЗНАНИЕ

Третото качество, което трябва изцяло да се премахне и унищожи, е всякаква реакция към признание, независимо дали то идва от света на хората, от други последователи или от Учителя. Способността да се работи без никакъв признак на признаване, да се вижда как други претендират за наградата за извършената работа и дори да не се забелязва, че резултатите от доброто, предизвикано' от отделния последовател или от неговата група, се обсебват от други, са отличителните белези на работещия за Йерархията. Учителите не получават признание за работата, която вършат Техните последователи, въпреки че Те са причинили първоначалния импулс и са ръководели и упътвали; последователят изпълнява Плана; той поема отговорността; той плаща цената, добра или лоша, и кармичните резултати от започнатите действия и той е този, който получава признанието от масите. Но, докато се достигне до момента, в който последователят *не* търси признание, не мисли от гледна точка на резултатите и не забелязва реакцията на света относно неговата дейност като отделен последовател, той има да напредва още много, за да достигне до по-висшите посвещения. (18-211/2)

128. ПРИРОДАТА НА ЧОВЕКА

(1) Когато общественото мнение схване, дори и повърхностно, следните накратко споменати факти, тенденцията в общодостъпното образование, целта на политическата наука и

стремежът на икономическите и социалните усилия ще се ориентират в нова посока. Споменатите факти могат да бъдат обобщени в следните постулати:

1. В *своята същност* човек е божествен. Това е било заявявано винаги през всички епохи, но все още остава една красива теория или убеждение, а не доказан научен факт, и не се поддържа навсякъде.

2. Човек *въсщност* е частица от Всемирния Ум, от световната душа, и като такава споделя инстинктите и характерните черти на тази душа по начина, по който тя се проявява в човешкия род... Това трябва да доведе до просвещаването на обществото относно природата на човека и развиването на скритите в него способности - способности, които ще го освободят от сегашните му ограничения и които ще породят в хората колективно отхвърляне на настоящите условия. Когато хората навсякъде разберат, че и самите те, и другите са божествени самоосъзнати единици, функциониращи предимно в каузалното тяло, но използващи трите нис-ши носителя само като средство за връзка с по-долните полета, ще разполагаме с управление, политика, икономика и обществен ред, които са приспособени по разумни, смислени и божествени насоки.

3. В по-нисшата си природа и в трите си носителя човек е съвкупност от по-нисши животи, които зависят от него за груповата си същност, за своя тип дейност и за колективния си отклик и които посредством енергията на дейността на Слънчевия Повелител по-нататък сами ще бъдат издигнати и ще се развият до човешкия стадий.

Когато тези факти се разберат, и то само тогава, ще можем правилно и точно да разберем природата на човека. (3-809/11)

(2) Всякога е било известно присъствието на вътрешния човек и „царството вътре в човека“ винаги е било обявявано до времето, когато се появи Елена Блаватска и поднесе същите истини от нова гледна точка, давайки окултен характер на мистичната мисъл. Сега се предоставя удобен случай хората да осъзнаят законите на собственото си съществуване и това ще даде възможност на онези, които стоят на прага на интуитивното схващане на познанието, и онези, които имат научни наклонности и са готови да приемат тези истини като работна хипотеза (която ще бъде използвана като основа за провеждане на опити, докато не бъде доказана за невярна), да разрешат вътрешно проблемите на света. По този начин Христовият принцип ще бъде проявен на земята и ще бъде показано, че Христовата същност е истина на самата природа. (3-814/5)

(3) Духът използва Душата (Егото) като носител на просветление, а Егото използва нисшата Четворност[8] като средство за своята проява. (3-819) *Вж. също:* „Устройство на човека“.

129. ПРОСВЕТЛЕНИЕ

(1) С думата „просветление“ не означавам светлината в главата. Това е несъществено и осезаемо и много наистина интуитивни хора въобще не я осъзнават. Светлината, която имам предвид, е тази, която озарява Пътя. Това е „светлината на интелекта“, което *въсщност* означава онова, което осветява ума и което може да се отрази в такова умствено устройство, което се задържа „непоклатимо в светлината“. (10-3)

(2) Просветлението първо разкрива наличието на заслепението; предоставя печалните контрасти, с които се борят всички истински аспиранти, а след това постепенно изпълва живота до такава степен, че в края на краищата заслепението изчезва напълно. Хората виждат нещата такива, каквито те са - една фасада, която прикрива доброто, красивото и истинското. Тогава противоположностите се разрешават и съзнанието се измества от реализацията на Съществуото, за което не притежаваме подходяща дума. Техниката на СВЕТЛИНАТА се превръща в неизменно състояние. (10-241)

(3) Това, което повечето от учениците могат да усетят понастоящем, са проблясъци на просветление, но по-късно ще се чувства непрестанно сияние. (2-111)

(4) Посредством старание, усърдие, високи стремежи и продължителното и търпеливо придържане към установените правила се достига до момента, когато ученикът изведнъж съзнава, направо във физическия си мозък, определени неочаквани събития, просветление или едно съзиране, което дотогава е било непознато. Това е нещо, което е толкова реално, а в момента е така изненадващо, че никакво последващо привидно опровергаване не може да му отнеме знанието, че той е *видял*, свързал се е и е усетил. (2-288)

(5) Светът на смисъла и на причините постепенно става светът, в който той намира щастие, и подборът на основните интереси и начинът, по който той решава да използва времето и способностите си, най-сетне се обуславят от по-верните духовни ценности. Тогава той е на пътеката на просветлението. (14-340)

(6) Усърдието на човека в медитацията е отворило вратата, през която той може да мине, когато поиска (а рано или късно това ще става с лекота), към един нов свят на явления, на насочена дейност и на различни идеали. Той е отворил прозорец, през който може да преминава светлина, разкриваща онова, което е и което винаги е било налице в човешкото съзнание, и осветяваща тъмните места в неговия живот, в други животи и в околната среда, в която той се движи. Той е освободил в себе си един свят на звуци и на впечатления, които в началото са до такава степен нови и различни, че той не знае как да ги разбира. Положението му изисква много грижи и уравновесено приспособяване.

За вас ще е ясно, че ако има добри умствени дадености и добро образование, ще има и уравновесено чувство за мярка, способност за тълкуване, търпение за изчакване, докато се развие правилно разбиране и едно радостно чувство за хумор. Обаче там, където те не присъстват, ще има (според типа и способността за виждане) объркване, неспособност да се разбере какво става, прекомерно наблягане на личностните реакции и явления, гордост от постиженията, огромно чувство за малоценност, прекалено говорене, тичане насам-натам за обяснения, за успокоение, за уверение и за усещането на другарство или може би пълен срыв на умствените сили или разстройване на мозъчните клетки в резултат на напрежението, на което са били подложени.

Понякога възниква и въодушевление, породено от връзката с нов свят и от силното стимулиране на ума. Със същата честота се поражда и депресия, която е основана на усетената неспособност да се използва про-умяната възможност. Човекът вижда и знае прекалено много. Той вече не може да бъде задоволен със стария начин на живот, със старите удоволствия и със старите идеали. Той се е докоснал до по-големи неща, до нови и жизнени идеи и до по-широко виждане и сега копнее за това. Начинът на живот на душата го е завладял и го привлича. Но неговата природа, среда, дадености и възможности изглежда, че някак непрестанно го обезсърчават и той чувства, че не може да върви напред към този нов и прекрасен свят. Той усеща необходимостта да изчака и да живее в същото умствено състояние, както дотогава, или поне смята, че усеща тази необходимост, и затова решава по този начин.

Не е наложително разширенията, през които е преминал в резултат на успешна медитация, да бъдат посредством признатите религиозни усилия или да са породени от т. нар. окултно откровение. Те могат да се появят в областта на избраното от него жизнено занимание, защото не съществува жизнено занимание, професионално призвание, умствена работа или обстоятелство, което да не може да даде ключа за отваряне на вратата към желания по-просторен свят или да послужи да отведе човека към върха на планината, откъдето може да се види по-широк хоризонт и да се възприеме по-обширно виждане. Човек трябва да се научи да разбира, че неговата школа на мислене, собствената му професия, специфичното му призвание в живота и личната му насока на развитие са само част от по-голямото цяло и неговият проблем е *съзнателно* да интегрира малката си жизнена дейност в дейността на света.

Това наричаме просветление поради липса на по-подходяща дума. Цялото знание е форма на

светлина, защото то осветява области на съзнанието, които до този момент са били неосъзнати. Цялата мъдрост е форма на светлина, тъй като тя ни разкрива света на смисъла, който се намира отвъд външната форма. Цялото разбиране е пораждаше на светлина, понеже то ни кара да осъзнаем причините, които предизвикват външните форми, които ни заобикалят (включително и собствената ни) и които определят света на смисъла, чиито израз са те. Когато обаче за първи път видим и схванем този факт и когато се появи първоначалното откровение, когато се усети мястото на частицата по отношение на цялото и когато осъществим връзката със света, включващ собствения ни малък свят, винаги настъпва кризисен момент и период на опасност. След това, като е нараснала осведомеността ни и краката ни са влизали и излизали през вратата, която сме отворили, и сме привикнали към светлината, която не-закритият прозорец е допуснал в малкия ни свят на всекидневния живот, тогава идват други психологически заплахи. Съществува опасността да си мислим, че видяното от нас е всичко, което може да се види, и по този начин, на една по-висока извивка на спиралата и в един по-широк смисъл, повтаряме опасностите (разгледани по-рано) на прекаленото наблягане, на неправилното фокусиране, на тесногърдото убеждение, на фикс-идеята. Завладява ни идеята за душата; забравяме нейната нужда от средство за проява; започваме да живеем в абстрактен откъснат свят на съществуване и чувство и не успяваме да поддържаме връзка с действителния живот на проявата на физическото поле. По този начин повтаряме, отново на една по-висока извивка на спиралата, вече разгледаното състояние, при което душата (егото) не присъства, и обръщаме положението, така че животът на формите всъщност липсва от фокусираното съзнание на човека. Съществува само светът на душите и желанието за творческа дейност. Справянето с всекидневния живот на физическото поле преминава под прага на съзнанието и човек се превръща в неясен, непрактичен, мечтателен мистик. Тези умствени състояния са опасни, ако им се даде възможност да съществуват. (15-465/8) *Вж. също: „Светлина“.*

130. ПРОСТРАНСТВО

Сега вече енергията се разглежда като всичко, което СЪЩЕСТВУВА; проявлението е проява на море от енергии, някои от които са изградени като форми, други представляват средата, в която тези форми живеят, движат се и съществуват, а трети съживяват и формите, и обкръжаващата ги веществена среда. Трябва също да се помни, че във формите съществуват други форми... Седейки в стаята си, вие представлявате форма във форма; тази стая също е форма в къща (друга форма), а къщата вероятно е една от много подобни къщи, разположени една върху друга или една до друга, като по този начин представляват една още по-голяма форма. Всички тези разнообразни форми обаче са съставени от осезаемо вещество, което, щом е координирано и обединено посредством някакъв познат проект или идея в ума на някой мислител, изгражда материална форма. Това осезаемо вещество е образувано от живи енергии, вибриращи една спрямо друга, но притежаващи собствени характеристики и собствен определен живот...

Може би ще е полезно да се изтъкне, че цялата вселена е етерна и жива по природа, простираща се отвъд разбирането на най-великия ум на епохата и представляваща повече, отколкото могат да предадат астрономическите цифри, ако това твърдение може да предаде някакъв смисъл на нашите умове. Размерът ѝ не може да се пресметне, дори с езика на светлинните години; тази космическа област е сфера на действие на несметни енергии и основа на всички астрологически изчисления; тя е средище на всички исторически цикли - космически, системни и планетарни - и е свързана със съзвездията, със световите на слънцата, с най-отдалечените звезди и с многобройните познати вселени, както и със собствената ни слънчева система, с многото планети и с тази планета, върху която и в която се движим, живеем и съществуваме, както и с най-малката форма на живот, позната на науката и може би обхваната в безсмисления термин „атом“. Всички те съществуват в Пространството - Пространството е етерно по природа и, както твърди окултната наука, Пространството е Същество. Величието на човека се крие във факта, че той осъзнава

пространството и че може да си го представи като поле на божествена жизнена дейност, изпълнено с дейни разумни форми, всяка от които е поставена в етерното тяло на това непознато Същество и е свързана с всяка друга посредством силата, която не само че поддържа тяхното съществуване, но и запазва позицията им по отношение една на друга; всяка една от тези диференцирани форми обаче притежава собствен диференциран живот, собствено неповторимо качество или интегрална обособеност и собствена специфична форма на съзнание.

Това етерно тяло, колкото и да е огромно и непознато по отношение на размерите си, въпреки всичко е ограничено по своята природа и е статично (относително казано) по отношение на възможностите си; то запазва установена форма, за която не знаем абсолютно нищо, но която е етерната форма на Непознатото Същество. На тази форма езотеричната наука дава името ПРОСТРАНСТВО; това е неподвижната област, в която се помещава всяка форма - от вселената до атома.

Понякога говорим за разширяваща се вселена. Това, което всъщност имаме предвид, е разширяващо се съзнание... (11-177/9)

Вж. също: (6-396).

131. ПСИХИЧНИ СИЛИ

(1) Тук бих искал да се спра за малко и да изтъкна две неща, които трябва да се имат предвид:

Първо, днес много хора живеят в състоянието на осъзнаване, присъщо на Атлантида, и в съзнанието, характерно за Атлантида, и за тях проявата на тези нисши психични сили е нещо нормално, макар че е нежелателно. За умствения тип човек или за онзи, който постепенно преодолява психическата натура, тези способности са ненормални (а може би трябва да кажа „поднормални“?) и съвсем нежелателни. В това обсъждане, което провеждаме сега, не става дума за човека от Атлантида със съответното съзнание, а за съвременния аспирант. Да развие той съзнанието на предишната раса и да се завърне към по-нисшия тип развитие (което би следвало да е оставено далеч назад) е опасно и възпиращо. Това е форма на атавистична проява.

Второ, когато човек е твърдо поляризиран на менталното поле, когато е постигнал в някаква степен връзка с душата и когато цялостната му ориентация е към света на духовните реалности и животът му е живот на дисциплина и служене, тогава понякога (когато това е необходимо) той може, служейки на Плана и изпълнявайки някоя специална дейност на астралното поле, да призове тези нисши психични способности. Но това е случай, при който по-голямото съзнание нормално обхваща в себе си по-нисшето съзнание. Това обаче се прави рядко, дори и от адепти, тъй като способностите на душата - духовно възприемане, телепатична чувствителност и психометрични умения - обикновено са достатъчни за изискванията и нуждите, които трябва да бъдат задоволени. Въмквам тези забележки, понеже има просветлени хора, които употребяват тези способности, но това става винаги в съответствие с някоя определена мисия за Йерархията и човечеството, *а не в* съответствие с нещо лично.

Когато човек се е лутал по страничните пътечки на астралното поле и е напуснал безопасното място на умствената уравновесеност и интелектуалната висота (отново говоря със символи), когато се е поддал на заслепението и илюзията (като обикновено той е съвсем искрен и добронамерен, но е заблуден) и когато е разгърнал в себе си посредством неправилно използвано стимулиране и експериментиране стари склонности за осъществяване на контакт, като например ясновидство и ясночуване, какво може да стори той или какво трябва да се направи за него, за да се предизвикат правилни условия?

Мнозина от тези хора достигат до психолози и психиатри; много от тях днес се намират в

санаториуми и лудници, изпратени там, понеже са „видели неща“, чули гласове или сънували сънища и понеже са направили себе си неспособни за нормален живот. Те изглеждат като опасност и за себе си, и за другите. Те представляват проблем и затруднение. Древните навици трябва да бъдат изоставени, но поради тяхната ста-ринност те са много мощни и да се отхвърлят е по-лесно да се каже, отколкото да се осъществи. Практиките, чрез които нисшите психични способности са били предизвикани, трябва да се изоставят... (15-476/8)

(2) Един от основните уроци, които трябва да се усвоят на Пътеката на Последователите, е да се научим как да разграничаваме реалното от онова, което е илюзорно.

Тогава какво се вижда и чува от медиума, когато е в транс или когато излага на показ ясновидството или ясночуването си?

1. Разкриване на „живота на исканията“^[9] на човека или групата, на която медиумът говори. Този живот на исканията приема форма пропорционално на силата на неизразеното желание или на умствените способности на човека или хората, за които става дума.

2. Разпознаване от страна на медиума на мисъл-формите или мисъл-формата, която се намира в аурата на човека от публиката или групата. Тези мисъл-форми са изградени в продължение на някакъв период време и обикновено засягат някой, към когото се изпитва силна обич или омраза. Те често са така реални на вид, че човекът може да ги разпознае, когато медиумът ги описва, и в същото това време медиумът може чрез телепатичен процес (посредством центъра, намиращ се в слънчевия сплит) да осъзнае нещата, които посетителят желае да чуе, които са в съответствие с обикновените маниери и методи на говорене и на мислене на покойния или жив приятел. Това обяснява посредствеността в повечето случаи на изявленията и изказванията, направени по време на сеанси. Обикновено хората, които посещават сеанси, не са на най-високо умствено равнище, освен в случаите, когато присъстват там в ролята на изследователи.

3. Няколко рядко срещани случаи, при които душа, вървяща по пътеката на завръщане към възплъщение или непосредствено след смъртта, е подтикната (поради добра и основателна цел) да осъществи контакт с приятел или родственик посредством медиум. Такива случаи съществуват и обикновено предполагат интелигентност над средното ниво на слушателя, на предаващия и на медиума. Те обаче представляват изключенията.

4. Разкриването за ясновиждащия и ясночуващ работник на голяма част от явленията на астралното поле, което е успоредно на физическото и което е обусловено от качеството и калибъра на хората в публиката. Медиумът им интерпретира това и често то предизвиква признание.

Тук не искам да поставя под съмнение искреността на представлението, нито медиумите, родени с тези ясновиждащи и ясночуващи способности. Само изтъквам, че явленията, с които те се свързват, са астрални по природа, и всеки, загледан към кръг от хора, от гледната точка на по-висшите психични сили, ще забележи около всеки от седящите група от астрални форми (самосъздадени) на напусналите чрез смърт физическия живот, на живите, за които той мисли непрестанно, а също така и един калейдоскопичен и променящ се процес на появяващи се и изчезващи форми (някои от които са съвсем ефирни, докато други са доста веществени, според силата на мисълта), които са свързани с живота на исканията на седящия, засягащи семейните му въпроси, работата му или здравето му. Екстрасенсът се настройва към тях, свързва се със съпътстващите мисъл-форми и това поражда обикновеното представление, осъществявано в стаята за сеанси с обикновена публика. Медиумът вярно и точно предава онова, което вижда и чува, и следователно е искрен и честен, но понеже не получава никакво истинско обучение в изкуството по тълкуването и по отношение на разграничаване на илюзорното от истинското, той е неспособен да стори повече от описването на видените явления и чути думи.

Когато обаче мистикът използва същите тези сили, както понякога се случва, явленията, които вижда, и думите, които чува, могат да бъдат от много висш порядък. Въпреки всичко те са все пак астрални, тъй като касаят събития и явления, намиращи се на по-високите нива на астралното поле. Той осъществява връзка с духовния и религиозен живот на исканията на човечеството и тези връзки са съобразно с основната тенденция на индивидуалната му аспирация в момента. Ако той е искрен и предан християнин, ще открие една от красивите и жизнени мисъл-форми на Христос и в изумлението на това откровение любовта, въображението и всичко най-добро в него ще бъде пробудено с преклонение и тайнство. Оттук произлизат и някои от вдъхновените писания и просветлени видения на мистиците. Ако е индус, може да стане свидетел на видение на Повелителя на Любовта, Шри Кришна, или ако е будист, може да види Повелителя на Светлината, Буда, в цялото му сияние. Ако е ученик на окултизма, теософ или розенкройцер, може да има видение на един от Учителите или на цялата Йерархия адепти; може да чуе изречени слова и по този начин да бъде уверен, съвсем безспорно, че Великите са го избрали за нещо изключително, за необикновена мисия. И все пак съзнанието му въобще не се е преместило от астрално-то поле и връзките му са били просто една възхитителна и вдъхновяваща проява на явленията на това поле, предадена към вътрешното му зрение и слух посредством неговия стремеж. ,

Всичко това се поражда от свръхдейността на намиращия се в областта на слънчевия сплит център, който бива стимулиран от енергията, спускаща се от висотите, които той е достигнал с устремената си медитация. Резултатите са много емоционални по своята природа и получената реакция и извършеното впоследствие служене са на емоционални нива. До голяма степен това може да се види понастоящем сред учителите в света, в различни земи. Такива учители са били и продължават да бъдат истински аспиранти. Те са пробудили съзнанието си на по-висшите нива на астралното поле. Там са видели мисъл-формите, които човечеството е създадо за духовната Йерархия или отраженията на тези нива на същата тази Йерархия (една още по-могъща група от мисъл-форми) и са дочули повтарянето на думите и мислите на аспирантите от всички епохи и всичко това е много красиво, добро и вярно. Тогава те пристъпват към преподаване и разпространение на чутото, видяното и наученото от тях по този начин и често извършват много добра дейност -на астрални нива. Но въпреки това те объркват отражението с действителността, репродукцията с оригинала и изграденото от хората с божествено сътвореното.

Не забравяйте, че астралното поле е това, на което хората трябва да се научат да разграничават истината от заблудата и действителното от недействителното. По този начин онези, които биват излъгани, просто научават един необходим урок. Истината за съществуването на астралното поле неотклонно се открива и това е добре. Истината за духовната Йерархия и за Учителите се представя на вниманието на хората, дори и това да се прави от онези, които объркват отражението и мисъл-формата с действителността.

Тук би могло да се зададе въпросът: „Как може мистикът да избегне тази заблуда и това объркване? Как може да разграничи истинското от илюзорното?" Този проблем е индивидуален за всеки мистик и не съществува едно абсолютно и научно правило, чрез което той да насочва своите реакции. Единствените напътствия, които мога да ви дам, са толкова прости, че онези, които се занимават понастоящем с преподаване и разпространяване на нещата, с които са се свързали астрално, може би не биха желали да ги следват. Умствената нагласа, която ще предпази мистика от астрална заблуда и грешка, са:

1. Култивиране на дух на истинско смирение. Съществува една духовна надменност, която се маскира зад прикритие от скромност и която преобладава понастоящем. Тя кара хората да се смятат за избрани от Йерархията да спасяват света; кара ги да се считат за говорители на Учителите и на Христос; тя има склонността да предизвиква изолираност в отношенията им към други водачи и учители и те отказват да признаят многото страни на едното дело и многото методи, които Божият Ум е създал за достигане до масите.

2. Отказ да се приеме всякакъв контакт или послание, което има лична нотка или което изолира получателя и по този начин клони към разгръщане на месиански комплекс. Тази фраза ми харесва. Тя е проста и стегната, изобразява по един драматичен начин състоянието на ума на много от сегашните учители на човечеството и описва уверената природа на съзнанието им. Истинският контакт с Йерархията и истинското признание за служенето носи със себе си убедеността за съществуването на множество служещи на едната Мисия, на многото вестители, носещи едно послание, на многото учители за многото аспекти на едната Истина и на многото и разнообразни пътища, водещи обратно към Сърцето на Бога. Когато това всеобхватно откровение съпровожда призива към служене, тогава се развива дух на инклузивност и човек може да е уверен, че наистина е призован да сътрудничи, и да бъде убеден в действителността на своето виждане.

3. Независимост от емоционални призови. Истинският последовател и мистик винаги е умствено поляризиран. Виждането му е освободено от заблуждаващите реакции на центъра, намиращ се в слънчевия сплит. То събужда сърдечния център, предизвиква отклик в личностната му енергия (фокусирана в центъра аджна) и рано или късно поражда „съсредоточаване в областта на светлина“. Това показва нарастващата дейност на центъра в главата. По-късно той може да използва контролиран емоционален призив, когато има работа с мнозинството, но самият той се стреми да запази независимостта си от всякакъв емоционален контрол. (15-569/73)

(3) Негативното и неразумно използване на способностите на медиума и на човека с психични умения свежда изпълнителя до нивото на автоматизирана машина. То е опасно и нежелателно, защото лишава човека от свободната му воля и позитивността и вреди на дейността му като свободен и разумен човек. В тези случаи той не действа като проводник за собствената си душа и малко се отличава от животното, ръководено от своите инстинкти, а може дори да се каже, че прилича буквално на празна черупка, която някое натрапващо същество може да завладее и да използва. (13-10)

(4) Същевременно има медиуми от много по-висш порядък, чийто живот е предоставен на служене на напреднали души, намиращи се от другата страна на завесата, и които отдават себе си, за да могат събратята им да научат за другите. По този начин и от двете страни на разделящата завеса се помага на душите и им се предоставя възможност да слушат и да служат. Но и те също биха могли да извлекат полза от по-интелигентно обучение и от точно разбиране на техническата страна на тяхната работа и на организацията на техните тела. Тогава те биха били по-добри проводници и по-надеждни посредници. (13-11)

(5) Последователят, ангажиран с плановете на Йерархията за бъдещето, притежава напълно непредубеден ум по отношение на разгръщането на истинските психични сили. Той не одобрява и възпира всички отрицателни обстоятелства и форми на мислене, когато влезе в съприкосновение с тях в своето обкръжение, но насърчава израстването на всички форми на повишено свръхсетивно възприятие, което разширява човешкото съзнание и обогатява неговото съдържание.

(13-587)

Вж. също: „Спиритуализъм“ и (5-49/50,-741/2)

132. ПЪТЕКАТА НА ИЗПИТАНИЯТА

(1) Пътеката на Испитанията предхожда Пътеката на Посвещението, или Светостта, и бележи онзи период от живота на човека, когато той решително заеме страната на силите на еволюцията и започне работата по изграждането на собствения си характер. Той се заема със себе си, култивира онези качества, които липсват в неговия характер, и усърдно се стреми да овладее своята личност. Съвсем съзнателно изгражда каузалното си тяло, като запълва всякакви празнини, които може да съществуват, и се старее да го направи годен приемник на Христовия принцип. (1-63)

(2) Безсмъртната съдба на всички до един е да постигнат съзнанието на висшето Себе, а след това на Божествения Дух... Докато човек е на Пътеката на Изпитанията, той бива обучаван предимно да опознава себе си, да забелязва слабостите си и да ги поправя. (1-64)

(3) Всеки път, когато някой човек застане на Пътеката на Изпитанията, Тяхната (на Учителите) работа бива улеснена, тъй като това означава, че един малък поток от жизнена енергия се насочва към нови канали и настрана от стария канал, който има склонност да придава жизненост и да подхранва формата на злото, и още един *съзнателен* боец може да бъде обучен да сътрудничи в работата по разрушението. Всеки път, когато някой посветен е допуснат до степените на Ложата, това означава, че един нов и могъщ деятел е на разположение за довеждане на сила от по-висшите нива, която да съдейства на работата по обединението. (3-948/9)

(4) Голяма част от обучението на условния последовател му се предава, без той всъщност да разбира това съзнателно. Посочват му се склонностите към недостатъци, когато той искрено се стреми да се подготви за служене, а анализът на подбудите, когато се търси истината, изумително издига бъдещия последовател от астралния или емоционалния свят към този на ума. В менталния свят се осъществява първата връзка с Учителите и там трябва да бъдат търсени Те.

... През цялото това време аспирантът остава в неведение относно ставащото и не осъзнава субективните си връзки. Той обаче разпознава три неща в себе си:

Нараснала умствена дейност. В началото това ще му причини много проблеми и той ще се чувства като че ли губи контрола над своя ум вместо да го увеличава, но това е само временно състояние и постепенно той ще поеме управлението.

Нараснала отзивчивост за идеи и *нараснала способност да съзира плана на Йерархията.* Това в ранните етапи ще го направи в известна степен фанатичен. Непрестанно той ще бъде отнасян от нови идеи, нови „изми“, нови начини на живот, нови мечти за подобряване участта на човечеството. Той ще се присъединява към култ след култ, когато те, изглежда, правят възможно настъпването на бъдещия златен век. Но след известно време той възстановява равновесието си и целта поема контрола на неговия живот. Той върши своята работа и дава своя принос, доколкото позволяват възможностите му, за дейността на цялото.

Нараснала психическа чувствителност. Това представлява едновременно и белег за израстване, и в същото време едно изпитание. Възможно е той да бъде подмамен от изкушението на психичните сили, да бъде съблазнен да отклони своите усилия от специализираното служене на човечеството към използването на психичните си способности и към възможността да изтъкне себе си. Аспирантът трябва да израства във всеки аспект на своята природа, но докато не достигне до функциониране като душа, като психика, съзнателно и използвайки отзивчивия разум, по-нисшите сили трябва да бъдат в покой. (4-167/9)

(5) Следователно пътеката е такава пътека, на която се извършва системно разширение на съзнанието, като се повишава чувствителността към по-висшите вибрации. В началото това представлява възприемчивост към вътрешния глас, а това е едно от най-важните умения на последователя. Великите търсят онези, които могат незабавно да се подчинят на вътрешния глас на душата си. Времената са критични и всички аспиранти се подканват да развият възприемчивост и към гласа на своя Учител. Неговото време е абсолютно заангажирано и последователите трябва да се обучат на чувствителност към въздействието от Негова страна. Лек намек, насочен пръст, бегло предложение - може би Той няма да има време за повече от това и всеки последовател трябва винаги да бъде нащрек. Натискът върху Тях е голям сега, когато Те се приближават към физическото поле. Повече души Ги осъзнават, отколкото по времето, когато Те работеха единствено на менталните нива, а и Те също така, работейки на нива с по-голяма плътност, намират, че условията са по-трудни. Девите и последователите,

аспирантите и намиращите се на Пътеката на изпитанията сега се събират около Тях и се организират на групи, на които се дава специална работа. (4-353)

(6) Неведнъж по Пътя той ще се възмушава от контрола и ще пропада назад към заслепението на мнимата му свобода. *Съществува* свобода от контрола на личността. *Съществува* свобода от контрола на личности. Но никога няма свобода от Закона за Служенето и от непрестанното взаимодействие между човек и човек, между душа и душа. Да бъдеш наистина свободен означава да се намираш в ясната, невъзпи-рана светлина на душата, която в основата си и по своята същност е груповото съзнание.

Следователно, когато някой от вас е обзет от неувереност и беспокойствие, желаещ и изискващ да върви свободен и да не му се налага никакъв контрол, погрижете се да не би да се поддавате на заслепението на желанието да се освободите от въздействието на групата и се уверете, че не търсите, като чувствителна душа, път за бягство. (10-48)

133. РАДОСТ

(1) Бъдете радостни, защото радостта допуска светлината и там, където има радост, почти няма място за заслепение и неразбирателство. (5-461)

(2) Старайте се да давате изява на щастието. Бъдете радостни в работата си и в служенето си. Не бъдете толкова напрегнати, а вървете весело по осветения път. Това е моята молитва за вас. (5-408)

(3) Можете да се обучите да развиете в себе си радостта, това качество, което е характерно за съзнателно пребиваващата в душевната област личност. (5-398)

(4) За онези, които се борят, полагат усилия и издържат при трудни условия, радостта се удвоява, когато се сбъдне желаното. Радостта от контраста ще бъде ваша, защото, познавайки мрачното минало, вие ще се наслаждавате на светлината на осъществяването. Радостта от изпитаната и проверена дружба ще е ваша, защото годините ще са ви показали кои са избраните ви сътрудници и от споделеното страдание ще се затвърди връзката. Ваша ще бъде и радостта от мира, следващ победата, понеже за уморения воин постигнатите плодове и отмората са двойно по-сладки. Радостта от участието в плана на Учителите ще е ваша и всичко, което ви свързва непосредствено с Тях, е добро. Ваша ще бъде и радостта, че сте спомогнали да се утеши бедстващият свят, че сте дали светлина на помрачените души и че сте допринесли в някаква степен за заздравяването на откритата рана на страданията на света, и от съзнанието за добре прекараните дни и от благодарността на спасените души идва най-голямата радост - радостта, която Учителят познава, когато Той допринесе за издигането на някой брат по-високо по стълбата. Това е радостта, която се намира пред всички вас и тя не е чак толкова далеч. Затова не работете „ад радост, а в посока към нея; не за възнаграждение, а поради вътрешната нужда да помагате; не за благодарности, а от подтика, който е породен от виждането и осъзнаването на ролята, която трябва да изпълните, за да достигне това виждане до земята.

Полезно е да се разграничава между щастие, радост и блаженство:

Първото, *щастие*то, се помещава в емоциите и представлява реакция на личността.

Второто, *радост*та, е качество на душата и се постига в ума, когато се осъществи съгласуването.

Третото, *блаженството*, е в природата на Духа и е безсмислено да се размишлява за него, докато душата не съзнае единството си с Отца. Това осъзнаване идва след един по-ранен етап, в който личното себе се съединява с душата. По тази причина размишленията и анализите относно същността на блаженството са безполезни за обикновения човек, чиято терминология и метафори трябва по необходимост да бъдат лични и свързани със света на сетивата. Щастие или радостта има предвид аспирантът? Ако става дума за второто, то би следвало да възниква като резултат на груповото съзнание, на груповата солидарност, на

единството с всички същества и в края на краищата не може да се интерпретира от гледна точка на щастието. Щастието се поражда, когато личността попадне в условията, които я задоволяват в някой аспект на нисшата ѝ природа, когато е осъществено усещане за благополучие, за доволство от околната среда и от заобикалящите личности или за удовлетворение от умствените възможности и контакти. Щастието е целта на отделеното себе.

Когато обаче се стремим да живеем като души, доволството на нисшия човек не се взема под внимание и откриваме радост в своите групови взаимоотношения и в пораждането на условията, водещи до по-добра проява на душите на онези, с които имаме връзка. Това предизвикване на радост у другите, за да могат да се причинят условия, при които те да могат да се изявят по-добре, може да има физическо влияние, когато се стараем да подобрим материалното им положение, емоционално влияние, когато присъствието ни им носи мир и облагородяване, или интелектуално въздействие, когато ги стимулираме да постигнат яснота в мислите и разбиранията си. А резултатът за самите нас е радост, тъй като действията ни са били безкористни, без лична заинтересуваност, а не са зависими от обстоятелствата и положението на аспиранта. Много щастие неизбежно бива пропуснато, когато възникне заболяване, когато обстановката е трудна и „натрупаната карма от много животи“ притиска или когато неприятностите на семейството, на нацията или на човечеството натежават на чувствителната личност. Щастието, присъщо на младостта, или егоцентричното доволство на себичния изолиран човек (криещ се зад щита на своите защитни желания) не бива да се объркват с радостта.

Общоизвестна истина е, а също и окултен парадокс, че сред най-дълбоките лични страдания и нещастия може да се познае и усети радостта на душата. Така стоят обаче нещата и към това трябва да се стреми ученикът. (4-368/70)

(5) Единственият лек за тази постепенно настъпваща инерция е да се пренебрегне тялото и да се изпитва радост от жизнеността на служенето. С това нямам предвид болестите или сериозните физически проблеми. На тях трябва своевременно да се обърне внимание. Говоря на хилядите болнави мъже и жени, които са прекалено заангажирани с грижи за себе си и по този начин пропиляват много часове от времето, което би могло да бъде отдадено в служба на човечеството. (8-168)

(6) Днес народите тънат в мизерия и нещастно психологическо примирение с тъгата и болката. Ясната светлина на любовта трябва да отстрани всичко това и радостта ще бъде основният принцип в идващата Нова Епоха. (12-120)

(7) Днес сме изправени пред прага на велики неща. Човечеството е поело своя път с подновен устрем. То вече не се намира на кръстопътя, но са взети окончателни решения и човешкият род се придвижва напред по пътека, която в края на краищата ще го отведе в светлината и мира. То ще открие пътя си към „мира, който е отвъд всяко разбиране“, тъй като това е мир, който е независим от външните условия и не се основава на това, което днес хората наричат мир. Мирът, който се намира пред човешкия род, е мирът на спокойствието и радостта - спокойствие, базирано на духовното разбиране, и радост, незасегната от обстоятелствата. Тези радост и спокойствие не са астрални състояния, а реакция на душата. Тези качества не се постигат в резултат на дисциплиниране на емоционалната природа, а се проявяват като естествена, автоматична реакция на душата. Това е наградата за категорично постигнатата настройка. Тези две качества на душата - спокойствие и радост - са показателни, че душата, егото, Единият, Който стои сам, контролира или доминира личността, обстоятелствата и всички заобикалящи условия на живота в трите свята. (15-200)

(8) В своето мълчание бъдещето съхранява други начини за спасяване на човечеството. Чашата на скръбта и агонията на Кръста са вече почти приключили. Радостта и силата ще заемат тяхното място. Вместо тъга ще има радост, която, преминавайки през щастието, рано или късно ще се превърне в блаженство. Ще притежаваме сила, която не ще познава друго

освен победа, а поражението ще ѝ бъде чуждо... Все още това е едва зората - зората на Епохата на Водолей. Върхната точка на прилива на светлината неизбежно се придвижва към нас. (18-234)

(9) Бъди щастлив, братко. Научи се да усещаш радостта - радост, която е основана на знанието, че човечеството винаги е побеждавало и се е придвижвало напред, въпреки привидните несполуки и унищожението на предишни цивилизации; радост, която се основава на непоклатимата вяра, че всички хора са души и че „кризисните моменти" са фактори с доказана полза при призоваването на силата на тази душа - и в отделния човек, и в рода, и в човечеството като цяло; радост, свързана с блаженството, което характеризира душата на нейното ниво, където формените аспекти на проявлението не доминират. Размишлявайте върху тези мисли и помнете, че сте установени в центъра на своето Същество и по тази причина можете да видите света истински, а не с ограничено виждане; можете да останете необезпокоявани, знаейки още в началото изхода и съзнавайки, че любовта ще триумфира. (5-471)

(10) В тези дни на страдание за света нека любовта и радостта бъдат равнопоставени като основни принципи във вашия живот (като група и като отделни хора), тъй като те носят лечителните вибрации на Йерархията. (5-299/300)

(11) Призовавам ви също и към една поощрена радост, която ще доведе до освобождаването ви за по-пълноценно служене. (5-138)

(12) В последните години от живота си много хора живеят, мислят и действат по такъв начин, че душата отдръпва своето внимание. Така остава само личността. За всички вас, които сте живели повече от половин век, бих казал: Гледайте към бъдещето със същата радост, както в миналото, но все пак с допълнителна полезност, знаейки, че притежавате мъдростта на опита, способността да разбирате и че никое физическо ограничение не може да възпре душата от полезна проява и служене. Бих ви напомнил нещо, което често се забравя: много по-лесно за душата е да се прояви чрез по-възрастно тяло, преминало през много преживявания, отколкото чрез по-младо и неопитно, при условие, че не съществува гордост и себичност, а само копнеж за любов и служене. (5-465/6)

(13) Размишлявайте за радостта, щастието, веселието и блаженството. Те освобождават каналите на вътрешния живот и достигат до много различни типове хора. Те лекуват и пречистват физическото тяло и ви помагат да извършите работата си с малко усилия, с правилно разбиране за ценностите и с непривързаност, основана на любовта, а не на изолацията. (5-170)

(14) *Медитации върху радостта:*

1. Радостта на Душата осветява моя живот и олеко-тява всички тегла, които може да обременяват онези, с които се срещам. Радостта на Повелителя е моята сила и аз развивам сила в радостта заради другите. (5-176)

2. Радост - като устремена птица се нося към слънцето. Пея в душата си, така че всички, които срещам, да могат да чуят. (5-435)

3. „Работя с усърдие, както прави това мравката. Пътувам бързо, както заекът бяга по пътеката. Катеря се радостно, както козата, която се изкачва по стръмна скала и достига до планинския връх. Усърдието, скоростта и радостта трябва да бъдат основните принципи в моя живот - прилежание спрямо определената задача; бързина да се съглася с всичко, казано от Учителя; скорост по моя път към служенето; радост, с която да обсипвам всички, с които се срещна. Това е Пътят за мен." (5-462)

4. Нека песента на душата бъде разгласявана от мен и ясните високи тонове да поразжат мир и радост у другите. Думата за мен днес е *Радост*. (5-565)

5. Седнете в абсолютна тишина и мълчание за петнадесет минути, но не негативно отнесени

към състоянието на полутранс, а активно осъзнаващи онзи вътрешен център на спокойствие и мир, където обитават радостта и блаженството. (5-577)

134. РЪКОВОДСТВО

Лидерите трябва да се научат да устояват сами и винаги могат да правят това, ако обичат достатъчно...

Какви са уроците, които всички истински водачи трябва да научат?...

Първият урок е *урока на виждането*. Какви са вашите цели? Какъв е духовният стимул, който е и който ще бъде достатъчно силен, за да ви задържи неотклонно към целта ви и верен на стремежа ви? Никой друг не може да формулира виждането ви вместо вас. Това е ваш личен проблем и от силата на това виждане и от красотата на картината, която рисувате с въображението си, ще зависи до голяма степен и много от онрва, което правите и което ще станете.

Вторият урок е *развитието на правилно чувство за мярка*. Това, когато е наистина проявено и правилно приложено, ще ви позволи да вървите скромно по Пътя. Никой истински ръководител не може да не бъде скромен, тъй като той съзнава величието на задачата си; оценява ограничеността на своето участие (в светлината на виждането) и нуждата за непрестанно самоусъвършенстване и развиването на дух на постоянно вътрешно духовно обучение, ако желае някога да даде своя истински принос. По тази причина продължавайте да се учите; не се задоволявайте със своите постижения и със себе си, но не по някакъв мрачен начин, а така, че принципът на израстването и на напредването да бъде поощрен във вас. Ние помагаме на другите чрез собствените си усилия да постигнем повече, а това означава- ясна мисъл, скромност и постоянно приспособяване.

Третият урок е *развиването на духа на синтеза*.

Това ви позволява да обхванете всичко в обсега на своето влияние, а също и да бъдете включен в обсега на въздействие на онези, които са по-високостоящи от вас. По този начин се установява веригата на Йерархията...

Друг урок, който всъщност се поражда от горния, е *избягването на критичния дух*, защото критиката образува бариери и води до загуба на време. Научете се да разграничавате духа на критиката от способността да анализирате и да прилагате на практика изводите от тези анализи. Научете се да анализирате живота, обстоятелствата и хората от гледната точка на работата, а не от личната ви гледна точка. Анализирайте също така от гледището на Ашрама, а не от гледната точка на администратора или на преподавателя на физическото поле...

Може ли въображението да ви помогне да си представите своята реакция, когато (понеже вие сте ръководителят) трябва да поемете цялата вина за всеки провал, дори и да не сте лично отговорен; трябва да приемете без отмъщение нападките на онези, на които се опитвате да помогнете, които очакват прекалено много от вас и които ви карат да живеете в ада на общественото мнение. Какво ще сторите, когато избраните от вас работници не успеят да разберат, окажат се нелоялни, критикуват безпричинно или противопоставят своите амбиции срещу вас и преднамерено отказват да разберат вашето гледище, говорят за вас пред други хора и разпалват недоволство от вас - недоволство, което вероятно е без основание? Това не са неща, които вашата личност приема лесно и затова е по-добре градивното ви въображение да се заеме с тези проблеми, така че възникващите принципи на поведение да могат да бъдат ясни за вас. Притежавате ли в сърцето си вътрешната благосклонност да признаете грешката и слабостта и да кажете, че сте допуснали грешка при избора на техника или метод за подход, при преценката си или речта си, ако стане нужда да се помири възникнало отчуждение или в интереса на работата? (6-704/7)

135. САМОЛИЧНОСТ

В едно можем да бъдем уверени и то е, че *самоличността остана завинаги...* Всеки от нас в

процеса на своята еволюция образува част от един от Божествените Хора, Които Сами образуват седемте центъра в този по-велик Небесен Човек, Логоса. Все пак въпреки че сме се слели в цялото, ние не губим своята самоличност, но завинаги оставаме отделни единици съзнание, макар и в единство с всичко, което живее или съществува. По същия начин нашият Логос не губи Своята самоличност, въпреки че Той представлява част от Съзнанието на Логоса на Сириус. От Своя страна Логосът на Сириус изгражда един от седемте Величествени Небесни Хора, които са центровете в тялото на ОНЗИ, ЗА КОГОТО НИЩО НЕ МОЖЕ ДА СЕ КАЖЕ. (3-571/2)

136. САНАТ КУМАРА

(1) Начело на всичко, ръководещ всяка единица и насочващ цялата еволюция, стои ЦАРЯТ, Повелител-ят на Света, Санат Кумара... Негови сътрудници и съветници са три Личности, наречени Пратиека Буди, или Буди на Дейността. Четиримата са олицетворение на дейната, разумна, изпълнена с любов воля... Стоящи около Повелителя на света, но уединени и езотерични, са трима други Кумари, Които образуват седмината на планетарното проявление. (1-38/9)

(2) *Повелителят на Света*, Единственият Посвещаващ, Този, Който в Библията е наречен „Всевишният“, а в индуските свещени книги - Първият Кумара, Той е Санат Кумара, Който от Своя трон в Шамбала, в пустинята Гоби, ръководи Ложата на Учителите и държи в ръцете си управлението на трите области. Наричан в някои Писания „Великата Жертва“, той е избрал да наблюдава еволюцията на хората и девите, докато те всички са окултно „избавени“. Той е Този, Който определя „напредъка“ в различните области и Който решава кой ще заеме овакантените длъжности; Той е Този, Който четири пъти в годината се среща на съвещание с всички Чохани и Учители и повелява какво трябва да се направи, за да се улесни постигането на целите на еволюцията. (1-106)

(3) Повелителят на Света присъства на всички посвещения, но на първите две положението Му е подобно на онова, което заема Безмълвният Наблюдател, когато Санат Кумара заклева посветения при третото, четвъртото и петото посвещение. Силата му струи напред и блясането на звездата пред посветения е сигналът за Неговото одобрение, но посветеният не Го вижда пред себе си до третото посвещение. (1-107)

(4) Санат Кумара и тримата Му ученици, след като са постигнали най-висшето възможно посвещение по време на последния голям цикъл, но имайки пред себе си (от Тяхна гледна точка) все още една крачка, която трябва да направят, са Се отдали на планетарния Логос на Техния Лъч като „фокуси“ на Неговата сила, за да може Той по този начин да ускори и усъвършенства Своите планове за Земята в цикъла на проявление... Те се контролират от планетарния Логос и Той работи пряко като Посвещаващ (по отношение на хората) посредством Санат Кумара и с трите природни царства чрез трите Буди на Дейността. По такъв начин Санат Кумара се занимава пряко с егото на менталното поле, а тримата Му Ученици - с другите три типа съзнание, на които човек е обобщение. В момента на посвещението (след второто посвещение) Санат Кумара става прекият говорител и посредник на Планетарния Логос. (3-751/2)

(5) Санат Кумара и Неговите Ученици са във физическа форма, но не са приели плътни физически тела. Те работят на жизнените етерни нива и обитават етерни тела... Следователно Санат Кумара е планетар-ният Логос, но все пак Той не е. (3-753)

(6) Упоменато е, че сто и четири Кумари са дошли на Земята от Венера. Точната цифра е сто и пет, когато синтезиращата Единица, Самият Повелител на Света, също се брои. С Него все още продължават да бъдат тримата Буди на Дейността. (3-387)

Вж. също: ШАМБАЛА и (6-286/7).

137. САНЯСИНЪТ

(1) В моята група от последователи има определени хора, които са призвани изключително да живеят живота на санясина, живота на този, който, след като е изпълнил задълженията на ученика, на стопанина, на семейния човек и на деловия човек, сега е призван към онова отношение към живота и онази ориентация към други цели и намерения, които формално наричаме санясински, т. е. принадлежащи на обучаващия последовател. Някога такъв човек напускал своя дом и своето занятие и тръгвал из света, следвайки блясъка, търсейки Учителя и обучавайки се по пътя си. Днес в живота на западната цивилизация и под възникващото влияние на Новата Епоха призивът остава същият, но последователят не излиза навън, напускайки познатата си обстановка и отричайки външната си полезност. Той остава там, където е, продължавайки външното физическо изпълнение на задълженията си, но в него се извършва голяма промяна и категорична преориентация. Отношението му към живота и към нещата се променя основно. Цялостната тенденция на вътрешния му живот се насочва към *планирацо* оттегляне... Това донякъде се различава от процеса, наречен „непривързаност“, защото този процес, тази мотивирана дейност се отнася предимно до астрално-емоционалната природа, до живота на желанията, независимо какви са тези при-вързаности или желания. А това, за което тук става дума, е умствена дейност, умствена нагласа, която влияе най-вече на цялостното отношение на личността към живота. То включва в себе си не само непривързаността на емоционалната природа към онова, което е познато, желано и придобито чрез старите навици, но обхваща също така и пълно съгласуване на цялостния нисш тро-як човек със света на душите.

Тук своята роля играят правилните навици и отношението към живота, към света на служебната заетост и на семейните отношения. Те позволяват на санясина да „продължи по пътя нагоре, с непривързано и свободно сърце“, но все пак да прави това, извършвайки правилни действия и притежавайки правилни навици и правилни желания спрямо всички, с които го е свързала съдбата. Това представлява основен житейски проблем - да бъдете свободни, докато сте обградени; да работите в субективния свят, докато сте активни във външния делови свят; да постигнете истинска непривързаност, докато отдавате на всички онова, което се полага. (5-313/4)

(2) Истинският санясин е този, който (освободен от изискващите по-голяма активност задачи на младия човек, правещ първите си стъпки в сферата на жизнената си дейност) може да използва придобития опит, натрупаното знание, спечелено с много усилия, и мъдростта, придобита в действена служба на Йерархията и на човечеството. Той сега може да живее заради другите и да открие в нашата работа възнаграждението, интереса и отплатата за всички усилия в миналото. (5-136/7)

(3) Настъпващият период от вашия живот е периодът на санясина, на този, който, след като е вкусил изцяло жизнените опитности, сега е посветен на живота на духовните ценности и на преподаването им на другите. Размишлявайте върху това. (5-204)

(4) Изградете живота си по модела на санясина и не се заемайте с никакви обвързаности на физическото поле. Ако сторите това, те ще ви изневерят и болката от тази привързаност ще пречи на краката ви, които ще се препъват по Пътеката. Върви свободен, братко, не се дръж за никого и не задържай никой към себе си с веригите на обвързаността. (5-253)

(5) Санясинът трябва да се стреми към все по-голямо освобождаване от всякакви връзки, макар че (и в това се крие едно фино разграничение) не става дума за освобождаване от заобикалящите условия и отговорности. Това, което се изисква, е вътрешна нагласа за абсолютно отдаване на волята на вашата душа, която е волята на Бога, като това се отнася за който и да е човек. (5-391)

(6) Бъди привързан към душите, братко, но непри-вързан към личностите... Личностните взаимоотношения изтощават и отнемат жизнеността. (5-455)

(7) Бъдете щастливи. Бъдете щастливи, както са-нясинът е щастлив. Той (чрез непривързаността към малкото себе и привързаността към по-голямото Себе, съществуващо във всички) е оставил зад себе си всичко, което би могло да му попречи и възпрепятства неговото служене. Отсега нататък вие принадлежите не на себе си или на който и да е земен приятел или претендент. Вие принадлежите на служителите на човечеството и на нас. (5-464)

(8) Бъди санясин - свободен, насаме с Бога, своята душа и Мен. Тогава работи и обичай. (6-755)

138. СВЕТЛИНА

(1) Всеки от нас бива разпознаван чрез яркостта на своята светлина. Това е една окултна истина. Колкото по-фино е качеството на материята, изграждаща телата ни, толкова по-ярко ще блести вътрешната светлина. Светлината е вибрация и чрез измерването на вибрацията се определя рангът на учениците. От това следва, че нищо не може да попречи на напредъка на човека, ако той обръща внимание на пречистването на своите носители. С напредването на пречистването вътрешната светлина ще блести с все по-голяма яснота, докато (когато настъпи моментът, в който атомната материя преобладава) се достигне до величието на блясъка на този вътрешен човек. Следователно всички ние сме класирани, ако може така да се каже, според величината на светлината, според скоростта на вибрация, според чистотата на тона и яснотата на цвета. (1-68)

(2) Посредством своята медитация, дисциплина и служене човек се разгръща в лъчиста светлина, осветяваща трите свята - тази светлинна точка, която постепенно се е появила по време на индивидуализирането му през отминалите епохи. (4-98)

(3) Човечеството е носителят на светлината за планетата, като предава (в езотеричен смисъл) светлината на познанието, на мъдростта и на разбирането. (4-100)

(4) Често пъти учениците говорят за разсеяна светлина или блясък. Това е светлината на атомите на физическото поле, от които е изграден мозъкът. По-късно те могат да говорят за съзиране на нещо, което изглежда като слънце в главата. Това е свързването с етерната светлина в добавка към светлината на физическите атоми. Сетне те съзнават една силно блестяща електрическа светлина. Това е светлината на душата, прибавена към етерната и атомната. Когато тя се види, често те осъзнават един тъмен център вътре в сияйното слънце. Това е входът към Пътеката, показан чрез „светлинния блясък върху вратата“.

Учениците трябва да помнят, че е възможно да се достигне до висока степен на духовно съзнание, без да се вижда никакво излъчване от мозъка. Това е напълно в природата на явлението и до голяма степен се определя от разряда на тялото, от миналата карма и постижения и от способността на аспиранта да сменя „сила от високото“... (4-107)

(5) „В тази Светлина ще видим СВЕТЛИНА“. Тези привидно абстрактни и символични думи могат да се перифразират по следния начин: Когато последователят е открил осветения център в себе си и може да върви в лъчистата му светлина, тогава той е в положение (или ако предпочитате - в състояние на съзнание), в което осъзнава светлината във всички форми и атоми. Вътрешният свят на реалността е видим за него като светлинно вещество (нещо различно от Реалността, разкрита от интуицията). Тогава той може да стане способен сътрудник на Плана, защото светът на психическото значение става реален за него и той знае какво трябва да бъде сторено, за да се разсея заслепението. Може да се посочи, че този процес на осветяване на тъмните места се дели естествено на три етапа:

1. Етапът, в който начинаещият и аспирантът се стремят да премахнат заслепението от своя живот, използвайки светлината на ума. *Светлината на знанието* е основен фактор за това в началните фази на задачата и ефикасно елиминира различните заслепления, които забулват истината от аспиранта.

2. Етапът, в който аспирантът и последователят работят със светлината на душата. Това е

светлината на мъдростта, която е разтълкуваният резултат на дълго натрупвания опит, и тя струи напред, смесвайки се със светлината на знанието.

3. Етапът, в който последователят и посветеният работят със *светлината на интуицията*. Чрез комбинираното средство, изградено от светлината на знанието (светлината на личността) и светлината на мъдростта (душевната светлина), може да се види, познае и усвои Светлината. Тя угасява по-нисшите светлини чрез чистото лъчение на своята мощ.

Следователно има светлина на знанието, светлина на мъдростта и светлина на интуицията и те са три определени етапи или аспекти на Едната Светлина. Те съответстват на физическото Слънце, на ядрото на Слънцето и на Централното Духовно Слънце. В това последно изречение ви се дава указание и ключ за отношението на човека към Логоса.

Тези етапи и съответстващите им техники могат да бъдат неправилно разбрани, ако ученикът не успее да си припомни, че между тях няма реални разграничаващи линии, а едно непрекъснато препокриване, циклично развитие и процес на преливане, което е много объркващо за начинаещите. (10-191/2)

(6) Последователите ще достигнат до такъв момент в своето развитие, когато ще знаят дали реагират на светлината на душата или на интуитивното възприемане на Тριάдата. (10-195)

(7) Това, което ни интересува тук, е въпросът как да се разпознае, усвои и използва тази светлина, за да се разсее заслепението и да се извърши дълбоко езоте-рично служене на света. Може да се каже, че вътрешната светлина е като прожектор, обръщащ се към света на заслепението и на човешките усилия, намиращ се на място, което един Учител нарече „пиедестал на душата и духовна кула, маяк". Тези термини изразяват идеята за висота и за разстояние, които са така характерни за мистичния подход. Силата да се използва тази светлина като разсейващо средство идва само когато тези символи се изоставят и служителят започне да се счита за светлината и за излъчващия източник. В това се крие причината за някои от техническите подробности на окултната наука. Езотерикът знае, че във всеки атом на тялото му се намира точка светлина. Цяла вечност той върви посредством светлината, породена в неговите носители, светлината в атомното вещество на тялото му и следователно е насочван от светлината на материята. След това той открива светлината на душата. По-нататък той се научава да слива и да съчетава душевната светлина и материалната светлина. Тогава той сияе като носител на Светлината, пречистената светлина на материята и светлината на душата, смесени и фокусирани. Използването на тази насочена светлина, когато тя разсейва индивидуалното заслепление, обучава последователите на първите етапи на техниките, които ще премахнат груповото заслепление, а в края на краищата и заслепението на света. (10-1%)

(8) „Води ни, Повелителю, от мрака към светлината, от нереалното към реалното; от смъртта към безсмъртието." (10-198)

(9) Истината за съществуването на душата рано или късно ще бъде доказана посредством изучаването на светлината и лъченията и чрез една настъпваща еволюция на светлинните частици. Чрез този неизбежен развой ще открием, че виждаме повече и проникваме по-дълбоко в онова, което виждаме днес... Качеството на светлината, която подкрепя и подхранва растежа, жизнеността и плодовитостта в природните царства, се е променило неколккратно през епохите и с тези изменения е породило съответни мутации в осезаемия свят. От гледната точка на езотерика всички форми на живот на нашата планета се влияят от три типа светлинно вещество, а понастоящем четвърти тип постепенно дава признаци за своето съществуване. Тези типове са следните:

1. Светлината на слънцето.

2. Светлината на самата планета - не става дума за отразената слънчева светлина, а за собственото ѝ присъщо лъчение.

3. Светлина, която се промъква (ако може да използвам този израз) от астралното поле - едно постоянно и постепенно проникване на „астрална светлина“ и смесването ѝ с другите два типа лъчение.

4. Светлина, която започва да се слива с другите три типа и която идва от онова състояние на материята, което наричаме ментално поле - светлина, която от своя страна е отразена от областта на душата.

Непрекъснато се извършва едно засилване на светлината и за земята то е започнало, когато хората са открили употребата на електричеството, което е било пряк резултат на това засилване. Електрификацията на планетата чрез широката употреба на електричеството е един от факторите, който слага началото на новата епоха и който ще допринесе за възникването на откровението за наличието на душа. Не след дълго това засилване ще придобие такава величина, че материално ще подпомогне да се разкъса завесата, разделяща астралното поле от физическото поле; разделящата етерна мрежа скоро ще бъде разпръсната и това ще позволи по-бърз приток на третия аспект на светлината. Светлината от астралното поле (звездopodobно лъчение) и светлината на самата планета ще бъдат по-непосредствено смесени и резултатът от това за човечеството и за трите други природни царства не може да бъде надценен. Например силно ще бъде повлияно човешкото око и единичните случаи на етерно виждане ще се превърнат във всеобщо качество. В радиуса на нашия обхват на усещания ще бъдат въведени и инфрачервеният и ултравиолетовият диапазон от цветове и ще виждаме онова, което понастоящем е скрито. Всичко това ще спомога да се разруши платформата, върху която са застанали материалистите, и да се подготви пътят, първо, за приемането на душата като една добре обоснована хипотеза, и второ, за доказването на нейното съществуване. Нуждаем се единствено от повече светлина, казано в езотеричен смисъл, за да видим душата, и тази светлина скоро ще бъде налице и ще разберем смисъла на думите „И в Твоята светлина ще съзрем светлина“.

Това засилване на светлината ще продължи до 2025 г., когато ще настъпи цикъл на относителна стабилност и на устойчиво светене без значително увеличаване. (14-101/3)

(10) Съзирането на тази вътрешна светлина често причинява сериозна загриженост и затруднения за неопитните хора и силата на тяхното безпокойство и страх ги кара да мислят толкова много за този проблем, че се превръщат в онова, което на окултен език наричаме „завладян от светлината и по този начин пропускащ да види Повелителя на Светлината и онова, което Светлината разкрива“. Тук бих изтъкнал, че не всички аспиранти и окултни ученици съзират тази светлина. Виждането ѝ зависи от няколко фактора - темперамента, качеството на физическите клетки на мозъка, природата на работата, която трябва да се извърши или на специфичната задача и размера на магнетичното поле. Не съществува причина за каквито и да било затруднения, ако аспирантът използва светлината, която се намира в него, за да помага на своите събратя. Себичният мистик е този, който попада в затруднения, както и окултистът, който използва за корисни цели и лични намерения откритата в самия него светлина. (15-609)

(11) Голяма част от халюцинациите, заслепленията, амбициите и грешките на съвременния мистик могат да бъдат проследени до началните етапи и зародишното начало на тяхното развитие. Следователно те са показателни за разгръщане. Но за съжаление те не биват разбрани правилно и се злоупотребява с наличните светлина и енергия, които се използват за себични и лични цели. Това все още не може да бъде избегнато от никого, освен от по-напредналите и по-опитни последователи и окултисти. Много аспиранти трябва да продължават да се унищожават (от личностна гледна точка и в този живот) в онова, което е наречено „огнената светлина на погрешното им разбиране и горящия огън на личната им амбиция“, докато не научат онази смиреност и научна техника, която ще ги превърне в мъдри ръководители на светлината и силата, която се влива в тях и преминава през тях непрестанно. (15-613)

(12) Във всички учения, дадени на аспиранта и на последователя в първоначалните етапи на тяхното обучение, се набляга на „светлинната точка“, която трябва да се открие, да се доведе до пълен блясък и след това да се използва по такъв начин, че този, в когото свети тази светлина, се превръща в носител на светлината в мрачния свят. Аспирантът бива учен, че това става възможно, когато се осъществи връзката с душата и се открие светлината. Това учение е познато на мнозина и е същността на напредъка, който трябва да бъде осъществен от аспирантите и последователите в първоначалната част на тяхното обучение. (18-49)

Вж. също: „Зрение“, „Просветление“ и „Светлината в главата“ (6-52), (18-73/9,-142/3), (6-436/7).

139. СВОБОДНА ВОЛЯ

(1) Може да се каже, че в границите на разумното насочване на разумния човек *съществува* свободна воля, доколкото става дума за дейността в човешкото царство. Когато няма умствена дейност и няма способност за разграничаване, анализ и избор, тогава няма свободна воля. В рамките обаче на по-обширните процеси на Плана, включващ цялата планетарна еволюция, за мъничката единица, наречена човек, не съществува свободна воля. Той например е подвластен на онова, което наричаме „природни бедствия“, и е безпомощен пред тях. Няма никакъв избор и никакъв изход. В това се крие един намек за отработването на кармата в човешкото царство; кармата и разумната отговорност са неразрешимо вплетени и преплетени. (15-29)

(2) Голямата разлика между човешкото царство в трите свята и другите природни царства е факторът на свободната воля. По въпроса за смъртта тази свободна воля в последна сметка има определена връзка с душата - волята на душата се следва съзнателно или несъзнателно, когато става дума за решението за смъртта. Тази идея загатва за много неща, които ще е добре учениците да обмислят. (17-248)

(3) Човечеството често е непредвидимо поради фактора на свободната воля. (18-231)

(4) (Следват) точки, които ще ви бъде трудно да разберете, но те са от основно значение:

По еволюционната пътека човек се повлиява отгоре надолу; посветеният бива насочван отвътре нагоре. Това формулира основното значение на енергията на свободната воля и то е наистина възможно единствено чрез самонасочване. Това може да се види днес в старанието за проява на този велик последовател, работещ за света - Човечеството. (18-566)

(5) Хората сами решават непосредствените си действия. Те трябва да направят своя избор и да приложат безпрепятствено свободната воля, с която могат да са дарени в който и да е момент. (18-640)

(6) Христос и духовната Йерархия никога, независимо колко голяма е нуждата или колко важна е подбудата, не нарушават божественото право на човека да взема свои собствени решения, да упражнява свободната си воля и борейки се за свобода, да я постигне - индивидуално, национално и интернационално. Когато истинската свобода обхване земята, ще станем свидетели на края на тиранията - политическа, религиозна и икономическа. Тук нямам предвид, че съвременната демокрация отговаря на изискванията, тъй като на сегашния етап демокрацията е философия на самозалъгване и на непостигнат идеал. Става дума за онзи период, който несъмнено ще настъпи, в който ще управляват просветлени хора. Те не ще търпят авторитарен режим в която и да е политическа система. Не ще приемат и търпят ръководството на никоя група, която се заема да им казва в какво *трябва* да вярват, за да бъдат спасени, или какво правителство *трябва* да приемат. Когато на хората се казва истината и когато могат свободно да преценяват и да решават сами, тогава ще станем свидетели на много по-добър свят. (8-164/5)

(7) Поради божествения принцип за свободната воля Йерархията не може да предвиди как ще се държат хората в кризисни моменти. Йерархията не може да наложи добрия начин на

живот в противоречие с човешките желания, тъй като този добър начин на действие трябва да възникне от истинските дълбини на човешкото мислене и чувство и трябва да се появи като свободно и неръководено старание. Йерархията не може да предприеме възможните мерки, които да предотвратят грешките на хората, защото чрез тези свои грешки хората научават „посредством злото, че доброто е най-добро“, както се е изразил вашият велик по-светен-поет. (13-636)

Вж. също: „Указания“.

140. СЕКСУАЛНИЯТ ПРОБЛЕМ

(1) Искам да се спра накратко на темата за секса в живота на последователя. В умовете на аспирантите съществува голямо объркване по този въпрос и предписанието за целомъдрие приема ролята на религиозна доктрина. Често ни се казва от добронамерени, но нелогично мислещи хора, че ако човек е последовател, той не може да се жени и че всъщност няма истински духовни постижения, докато човек не е целомъдрен. Тази теория произлиза от две места:

Първо, на Изток винаги е имало погрешно отношение към жените. Второ, от времето на Христос на Запад съществува склонност към монашеското и манастирско схващане за духовния живот. Тези две нагласи олицетворяват две погрешни идеи и са в корена на много недоразумения и в основата на много злини. Мъжът не е по-добър от жената, нито жената от мъжа...

Убеждението, че за да бъдеш последовател, се изисква целомъдрен живот и абсолютно въздържание от всички естествени действия, не е нито правилно, нито желателно. Това може да се докаже чрез разбирането на две неща:

Първото е, че ако божествеността е наистина действителна проява на всемогъщество и вездесъщност, както и на всезнание, и ако човек в своята същност е божествен, тогава не е възможно никакво обстоятелство, в което божествеността не е върховна. Не може да има сфера на човешка дейност, в която човек да не може да действа божествено и в която всички дейности да не могат да бъдат озарени от светлината на чистия разсъдък и божествения разум...

Второ, живот, който не е нормално изпълнен, докато всички функции на неговата натура - животински, човешки и божествени (а човек обхваща тези три неща в едно тяло) - не са осъществени, е разстроен, потиснат и ненормален живот. Вярно е, че в наше време не всички могат да сключат брак, но този факт не отрича по-големия факт, че човек е сътворен от Бог, за да се жени... А това, че наложеното целомъдрие е белег за дълбока духовност и необходима част от всички езотерични и духовни обучения, е също толкова неправилно, анормално и нежелателно. Няма по-добра школа за обучение на последователя и на посветения от семейния живот с наложените от него взаимоотношения, с възможността за приспособяване и адаптиране, с изискваните саможертви и услуги и с подходящите случаи за пълна изява на всяка част от човешката природа. Няма по-голяма услуга, която може да бъде извършена на човешкия род, от предлагането на тела на пристигащите души и предоставянето на внимание и благоприятни условия за образование на душите, намиращи се в дома...

Следователно последователят и аспирантът, вървящи по Пътеката, и Посветеният, намиращ се на „Осветения Път“, не притежават по-добро място за подготовка от семейната връзка, която е използвана и разбрана по правилен начин... Вярно е, разбира се, че понякога човек може да бъде призван към някой определен живот, в който да бъде изправен пред проблема на безбрачието и му е наложено да се въздържа от всякакви физически връзки и да живее в строго целомъдрие, за да покаже на себе си, че е възможно да контролира животинската и инстинктивна страна на своята натура. Но това обстоятелство често пъти е резултат на невъздържаност и разпуснатост в предишен живот, което изисква строги мерки и анормални

условия, за да бъдат компенсирани и поправени минали грешки и да се даде на нисшата природа време да се приспособи. Но това не е признак за духовно развитие, а по-скоро за обратното. Не забравяйте, че тук аз се спирам на самоналоженото целомъдрие, а не на настоящите обстоятелства в света, при които поради икономически и други причини мъже и жени са принудени да живеят без естествена и пълноценна изява в живота.

В края на краищата проблемът за секса трябва да се разреши в дома и при нормални условия и напредналите хора в света и последователите от всички степени са тези, които трябва да намерят решението. (14-304/7) (2) Много посветени са постигнали целите си, когато надлежно и разумно са участвали в брачни отношения. Посветеният развива в себе си определен начин на мислене, в който разбира, че всички проявени форми са божествени и че физическото поле е също толкова форма на божествена изява, колкото което и да е от повисшите полета. Той съзнава, че най-нисша-та проява на божествеността трябва да бъде под съзнателния контрол на обитаващата в нея божественост и че всички действия от всякакъв вид трябва да бъдат направлявани от старанието да се изпълни всеки дълг и всяко задължение, да се контролира всяко действие и постъпка и физическият носител да се използва по такъв начин, че групата да има полза от това и да бъде подпомогната в духовния ѝ напредък...

В много случаи Посветените и Учителите се женят и извършват нормално задълженията си на съпрузи, съпруги и стопани, но всичко е контролирано и насочвано от целите и намеренията и никой не е отнесен от страстите и желанията. В съвършения човек на физическото поле центровете са напълно овладени и енергията им се използва целесъобразно. (1-204/5)

(3) С помощта на многото експерименти със секса, които се провеждат сега, идващото поколение ще достигне до една равновесна точка и тогава като следствие те ще наклонят везните в желаната и желателна посока. За това няма никакво съмнение, остава само въпросът за момента във времето, а той ще се определи астрономически. Посредством юристите и чрез подходящо законодателство рано или късно сексът ще бъде разбран като уместна и божествена функция и тогава ще бъде предпазен чрез правилното обучение на младите и неуките и чрез правилното поведение на младото и много интелигентно появяващо се поколение - днешните деца и бебета.

Възпитаването на погрешни сексуални привички, примерът на широко, разпространената проституция (използвам тази дума по отношение и на мъжете, както и на жените), растежът на хомосексуалността (*не* в рядко срещаните ѝ физиологични форми и предразположения, а от гледната точка на перверзния манталитет и зловредното въображение, които днес са в основата на много от нейните прояви), тесногърдото християнско наследство на „комплекса за греховност“, когато става дума за секса, и получените болни и преситени или лишени от секс физически тела, са довели човечеството до сегашното хаотично и неразумно отнасяне към този важен проблем. Решението ще бъде достигнато не чрез религиозни присъди, основаващи се на остарели теории, или чрез психологическо потискане или легализирана разпуснатост; нито пък ще се породи по законодателен път, под внушението на различни школи на мислене в която и да е общност или държава. То ще бъде резултат на обединената дейност на духовно ориентираното съзнание, безпристрастното отношение, интелектуалното възприятие и неотклонния подтик на еволюционния процес. Нищо не може да предотврати неизбежността на решението и появата на желателните отношения и условия, в които сексът ще може да намери правилна проява. (16-235/6)

(4) Казано ви е също така, че енергията на кръстния център (центърът, който е най-замесен и деен по времето на първото посвещение) трябва да се видоизмени и да се издигне до центъра в гърлото, като по този начин физическият сътворителен акт се трансформира в съзидателния процес на пораждаване на доброто, красивото и вярното. Това е като АБВ на основното познание: преобразяването на секса. В този видоизменящ процес хората са се

заблуждавали много и са подхождали по въпроса по два начина:

1. Стремили са се да потушат естествените желания и са се старали да наблегнат на наложеното целомъдрие. По този начин те често са изкривявали природата и са подлагали „естествения човек“ на правила и предписания, които не са с божествен произход.
2. Опитвали са се, в другата крайност, да изчерпят нормалните полови желания чрез разпуснатост, невъздържаност и извращения, като по този начин вредят на себе си и полагат основата за неприятности в продължение на много वर्षа в бъдеще.

... Когато правилното разбиране на ролята, която половият живот трябва да заема във всекидневието, се съпровожда от съсредоточаване на мисълта в центъра в гърлото, този център автоматически става магнетичен и привлича силите на кръстния център нагоре през гръбнака в „мястото на съзидателното изграждане“. Тогава нормалният полов живот се регулира, а не атрофира и заема полагаемото му се място като едно от обикновените качества или желания, с които е надарен човек. Той бива овладян посредством липсата на насочен интерес и се подчинява на съществуващите закони по отношение на противоположния полюс - отрицателен, женски или положителен, мъжки. За аспиранта той се превръща основно в средство за създаване на носители, необходими за превъплъщаващите се души. По този начин чрез силата на примера, чрез избягването на всякакви крайности, посредством посвещаването на енергиите на тялото на по-висши цели и чрез приемането на местните закони в дадената държава в дадения момент сегашният безпорядък и злоупотреби с полови принцип ще отстъпят място на почтен живот и на правилното използване на тази основна телесна функция. (18-669/70)

141. СИЛА НА МИСЪЛТА

(1) Само когато Духът посредством силата на мисълта контролира материалните носители, субективният живот ще заеме полагаемото му се място, вътрешният Бог ще засияе и заблести, докато формата се изгуби от погледа, и „Пътеката на справедливите свети все по-силно, докато настъпи денят.“ (3-140)

(2) Тези... цели изискват ясно разбиране сред такива жизненоважни мислители и работници относно силата на мисълта, посоката на мисловните потоци, науката за изграждането на мисли, управляването според реда и законността на умственото вещество и процесите на проявление на мислите посредством двата фактора звук и жизненост... Никой работещ за човечеството не допринася реална полза, докато (съзнателно и с цялостно разбиране на своята работа) не насочи решително своята мисловна енергия към някой определен начин за служене на човешкия род. (3-955)

(3) Вторият въпрос е дали отделен човек или група от хора могат да лекуват чрез силата на мисълта.

Съвсем определено може да се направи обобщението, че и индивидът, и групата могат да лекуват и че мисълта може да изиграе важна роля в лечителния процес, но не самостоятелно и без чужда помощ. Тя може да бъде *насочващо средство на сили* и енергии, които могат да разстроят и прогонят болестта, но процесът трябва да бъде подпомогнат от способността за визуализация, от уменията да се работи с определени сили, както се намери за целесъобразно, от разбиране на лъчите и на техните типове енергия, а също и от възможността да се управлява т. нар. *светлинно вещество*. Към тези умения трябва да се добави и способността да се осъществи съгласуваност с този, който ще бъде лекуван, а още и изпълнено с любов сърце. Всъщност, веднъж щом тези условия са осъществени, прекалената употреба на мисловната способност и интензивното използване на умствените процеси могат да възпрат и да попречат на лечителната дейност. Мисълта трябва да обуслови първоначалния подтик, като сведе разума на човека към проблема за лечението, и да допринесе за разбиране на природата на този, който ще бъде лекуван, но веднъж щом е спомогнала за насочване на вниманието на лечителя и на лечителната група, тя трябва да се

превърне в постоянно, но подсъзнателно насочващо средство и нищо повече от това. Лечението се постига, когато това е възможно, посредством употребата на правилно насочена енергия и чрез подробна визуализация. Любовта също играе голяма роля, както и умът в началото. Може би трябва да кажа, че изпълненото с любов сърце е една от най-могъщите от всички използвани енергии...

Мисълта нито лекува болестите, нито ги причинява. Тя трябва да се използва в процесите, но тя не е нито единственото, нито най-важното средство. В това отношение много групи и лечители се заблуждават. Умът може да насочва енергията и тази енергия може от своя страна да доведе до свръхстимулация на клетките на мозъка и на тялото и по този начин да причини смущения на нервите, а понякога и болести на мозъка, но умът и мислите сами по себе си не могат да причинят болести и неприятности във физическото тяло. (17-96/7)

Вж. също: (6-289).

142. СИМВОЛИ

(1) За някои типове хора това изследване (на символите) е относително лесно; за мнозинството то съвсем не е леко, като по този начин се показва една липса, която трябва да бъде запълнена, използвайки способности, които понастоящем са неизползвани. Винаги е неприятно да се събуждат латентните способности и се изискват усилия и решимост да не се отклонявате поради личностни реакции. За мнозина не е лесно разбираемо как проникването в значението на символа може да предостави средство, чрез което спящата будична (интуитивна) способност може да бъде приведена в работно състояние. Изкуството на разгадаване на символите, на „духовното разгадаване“, както го е нарекъл древният ни учител Патанджали, е едно фино изкуство. Способността да се интерпретират символите винаги предхожда истинското откровение. (10-8)

(2) Способността ви да разгадате „смисъла“ на символа ще зависи също и от богатството на смисъла, който придавате на събитията в ежедневието ви живот и от уменията ви наистина да медитирате... Няма установена интерпретация на никой символ и за всеки човек този символ, какъвто и да е той, ще изрази уникално значение. Липсата на интерес към символите обикновено предполага липса на интерес към задълбочена интерпретация на формите на живот и на техния смисъл. *Прекаленият академичен* интерес към символите може също така да означава заплетен и объркан ум, който обича замислите, очертанията, формите и цифровите взаимоотношения, но който изцяло пропуска значимостта на смисъла. Балансираността в ума на формата и на идеята, на проявата и на качеството, на знака и на значението, е жизненоважна за растежа на последователя и на аспиранта. (10-12)

(3) Трябва да се научим да виждаме символи навсякъде около себе си, а след това да проникваме отвъд символа до идеята, която той трябва да изразява. (10-13)

(4) Учение, което би било разбираемо за посветения от трета степен, би било безполезно дори и за цялостно развития и интелигентен последовател, особено защото такива учения се дават по необходимост посредством най-абстрактни и сложни символи, изискващи внимателен анализ и интерпретация. Никаква част от тези висши учения не се предават чрез думи - нито словесно, нито писмено. (15-345)

(5) Спрямо аспекта на впечатленията непременно трябва да бъде включена темата за СИМВОЛИТЕ. Всички впечатления трябва неизбежно да се преведат и интерпретират като символи, под формата на думи или като картинни изображения. Аспирантът не може да избегне това и точно в словесните форми (които, излишно е да се казва, са с характер на символи) е вероятно той да се заблуди. Те са средството, чрез което забелязаните впечатления се предават на съзнанието, преминаващо през мозъка, т. е. на осъзнаването на последователя за физическото поле, като по този начин става възможно успешното разбиране на абстрактни идеи или на онези аспекти на Пътеката, които е негово задължение да разбере и да преподава. (11-106)

143. СИНТЕЗ

(1) Първият от факторите, разкриващи божествената природа, и първият велик психологически аспект на Бога е *склонността към синтез*. Тази тенденция преминава през цялата природа, цялото съзнание и представлява самият живот. Мотивиращият подтик на

"Бог, специалното му желание е към обединение и единство. Точно тази склонност, това качество Христос се опита да разкрие и да демонстрира на човечеството. (15-231)

(2) Тук ни е посочен синтезът на душата с духа, а синтезът на душата с материята също е подчертан, като по този начин се завършва обединяването и желаното единство.

Обаче синтезът на Божеството, склонността му да съчетава и да споява е много по-инклузивна и по-универсална от всякаква възможна проява в човешкото царство, което в края на краищата е само една малка част от по-голямото цяло. Човек не е всичко, което е възможно, нито пък е връхна точка на божествената мисъл. Замахът на този инстинкт към синтез е в основата на всички вселени, съзвездия, слънчеви системи, планети и природни царства, както и на аспекта на активността и постиженията на отделния човек. (15-232)

(3) По този начин синтезът е инстинкт, присъщ на цялата вселена, и днес хората едва се пробуждат за неговата настоятелност и сила.

Точно този божествен атрибут на човека прави физическото му тяло интегрална част от физическия свят и го прави психически общителен и склонен да се движи вкупом (по желание или по необходимост) със своите събратя. Този принцип, работещ или функциониращ посредством човешкото съзнание, е довел до изграждането на огромните съвременни градове - символи на бъдещата цивилизация, която наричаме Божието царство, в което отношенията между хората ще бъдат изключително близки психически. Този инстинкт за обединение стои в основата на целия мистицизъм и на всички религии, защото човек винаги се стреми към по-близко единство с Бог и нищо не може да възпре това единение (по отношение на съзнанието) с Божеството. Този инстинкт стои в основата на чувството му за безсмъртие и е неговата гаранция за единство с противоположния полюс на личността му - Душата. (15-233/4)

(4) Учени сме на много неща относно великата ерес на разделението. Точно тя се уравнисява, когато човек позволи на „тенденцията към синтез“ да премине през него като божествено влияние и по този начин да обуслави неговото поведение. От самото начало на еволюцията тези божествени склонности са изграждали основните, подсъзнателни подтици. Днес човечеството може съзнателно да се приспособи към тях и по този начин да ускори настъпването на времето, когато ще управляват истината, красотата и доброто.

Последователите в света и Новата Група Световни Служители, както и интелигентните и разумни аспиранти, днес имат отговорността да разпознаят тези тенденции и особено тенденцията към обединение. Работата на Йерархията в този момент е обвързана специално с това и Те, заедно с всички нас, трябва да се грижат и да отглеждат тази тенденция, където и да бъде открита тя. Стандартизирането и организирането на държавите на групи е просто един аспект на този ход към синтез, но той е прилаган неправилно и се налага преждевременно. Всички стъпки към национален и световен синтез са добри и правилни, но те трябва да се предприемат съзнателно и по собствено желание от интелигентни мъже и жени и методите, използвани за постигането на това сливане, не трябва да нарушават закона на любовта. Сегашното пренасочване към религиозно единство е също така част от възникващата красота и въпреки че формите трябва да изчезнат (понеже те са източник на обособяване), трябва да се разгърне вътрешният духовен синтез. Горните два отличителни примера за тази божествена тенденция (както се появяват в човешкото съзнание) се споменават тук, защото те трябва да се разпознаят и всички пробуждащи се души трябва да работят за осъществяването на тези цели. В момента, в който има знание и проблисък на разбиране, тогава започва човешката отговорност. (15-236)

(5) Днес синтезът диктува тенденцията на всички еволюционни процеси. Всички работят за постигането на по-големи обединени групи, на съединения, международни връзки, глобално планиране, братство, икономическо сливане, свободен приток на блага навсякъде, взаимна зависимост, разбирателство между религиите, движения, основани за благоденствието на човечеството като цяло, и идеологически схващания, които засягат цялости и които намаляват разделението, обособеността и изолацията. (18-121)

144. СКРОМНОСТ

(1) Бих искал също да подчертая с цялата яснота и сила, с която разполагам, голямата необходимост от *скромността* и от непрестанно повтарящата ѝ се проява. Нямам предвид комплекс за малоценност, а онова приспособено усещане за точна мярка, което дава на своя притежател едно уравновесено виждане за самия него, за неговите отговорности и за жизнената му дейност. Когато това е налице, то ще му позволи да гледа безпристрастно на себе си и с еднаква непредубе-деност на представящите му се възможности. Несъмнено всички последователи, и вие също, са мислили относно своето положение и ранг на Пътеката и на положението на вашите събратя-последовател и. Това в края на краищата е човешко и естествено. Някои от вас «а прекалено скромни в личния смисъл, а не в смисъла на истинската скромност. С тези думи искам да кажа, че вас така ви е страх от гордостта, от предв-зетостта и от надценяването на вашите способности, че сте неточни относно действителността и подценявате силата на своите души. (5-95)

(2) Той трябва също да култивира онази истинска скромност, която ще го накара да отдаде всичко, което притежава, в безкористно служене, а след това да забрави, че се е отдал по този начин. Той не трябва да мисли за себе си като фактор в случая. Само когато присъстват непривързаността и скромността, последователят може наистина да служи. (5-417)

(3) Мисли смирено, говори мъдро и работи непрестанно. (6-555)

145. СЛОВО

(1) Един от най-великите инструменти за практическо развитие, намиращ се в ръцете на малки и големи, е СЛОВОТО. Този, който съдържа своите думи и който говори само с алтруистични намерения, за да пренесе енергията на Любовта посредством езика, бързо овладява първоначалните стъпки, които трябва да се преминат в подготовка за посвещение. Словото е най-окултният съществуващ инструмент - то е средство за сътворение и носител на сила. В съдържането на думите, разбрано по езотеричен начин, е съхраняването на силата; в използването на думите, правилно подбрани и изречени, е разпределянето на силата на любовта в слънчевата система -силата, която съхранява, засилва и стимулира. Само на познаващия до известна степен тези два аспекта на словото може да се разчита, за да бъде допуснат да застане пред Посвещаващия и след това да вземе от това Присъствие определени звуци и тайни, съобщени му при обещание за мълчание.

Последователят трябва да се научи да мълчи пред онова, което е зло. Той трябва да се научи да мълчи пред страданията на света и да не пропилява време в празни ридания и прояви на скръб, а да облекчи теглото на света, работейки, без да прахосва време в разговори. Но той трябва да говори, когато е необходимо насърчение, използвайки езика градивно, изразявайки силата на любовта в света, както тя протича през него, когато това ще допринесе най-подходящо за облекчаване на товар или снемане на бреме, помнейки, че с напредването на човечеството елементът на любовта между двата пола и неговата проява ще се пренесе на по-високо поле. Тогава чрез изречената дума, а не посредством проявата на физическо поле, както това става сега, ще настъпи реализацията на онази истинска любов, която обединява онези, които са единни в служене и в аспирации. Тогава любовта между членовете на човешкия род ще приеме формата на слово за градивни цели на всички полета и енергията, която сега за мнозинството се проявява чрез нисшите (пораждащите) центрове, ще бъде преместена в центъра на гърлото. Това засега е далечен идеал, но дори и днес някои могат да

си го представят и се стремят -чрез обединено служене, изпълнено с любов сътрудничество и единство в аспирациите, мислите и стремежите - да му придадат облик и форма, макар и непълно. (1-74/5)

(2) Последователят, който се стреми да навлезе в Порталите на Посвещението, не може да стори това, докато не научи силата на словото и силата на мълчанието... Докато човек не схване значимостта на изречената дума и докато не използва безмълвието на висшите области, за да се породят желаните резултати на едно или друго поле, той не може да бъде допуснат в тези сфери, където всеки звук и всяка изречена дума причинява силни въздействия върху материята от някой тип... (1-198)

(3) *Окултното значение на словото...* Колкото по-голям е постигнатият напредък по пътеката, водеща към Мистериите, толкова повече последователят трябва да внимава (със словото). Това е необходимо по три причини:

Първо, поради достигнатия от него стадий в еволюцията той може да приведе в действие думите си по начин, който би го изненадал, ако можеше да види на менталното поле. Той изгражда по-точно от обикновения човек, възникващата мисъл-форма е по-жизнена и по-прецизно изпълнява функцията, за която е изпратена от „Звука“ или словото.

Второ, всяка изречена дума и изградената впоследствие мисъл-форма (освен в случаите, когато се намира на по-висшата пътека и не е основана на лични импулси) е способна да причини бариера от ментална материя между човека и неговата цел. Тази материя, тази разделяща стена трябва да бъде разпръсната, преди да може да се напредва по-нататък.

Трето, словото е до голяма степен начин за общуване на физическите нива. На по-фините нива, на които се намира работещият, и при общуването му с неговите колеги и с избраните от него сътрудници то ще играе все по-малка роля. Интуитивното възприятие и телепатичното взаимодействие ще отличават общуването между аспиранти и последователи.

Ако човек успее в разбирането на значението на словото и ако се научи как да приказва, кога да приказва, какво се придобива чрез словото и какво става, когато той говори, той е напреднал по пътя към постигането на своята цел. (3-977/8)

(4) Всеки добър оратор извършва съвсем окултна дейност. Добрият лектор например е човек, извършващ дейност, която е аналогична в по-малък мащаб на дейността на слънчевия Логос. Какво е правил Той? Той е мислил, Той е изграждал, Той е вдъхвал живот. Лекторът следователно разделя материала, с който ще изгради своята лекция и в който ще вдъхне живот. От цялата мисловна материя на света той събира веществото, което желае да използва. След това повтаря работата на втория Логос при мъдрото изграждане на форма. Той конструира формата и когато тя е готова, той завършва, изигравайки ролята на Първия в Три-единството, като поставя своя Дух, жизненост и сила в нея, така че тя да бъде бликаща от енергия жизнена изява.(3-979)

(5) В проявата на физическо поле сме познати чрез словото си; знаят ни за съдържаността ни, за казаното от нас и за нещата, които сме оставили неизказани, и ни преценяват според качеството на водените от нас разговори. Ние мислим за хората от гледна точка на това, което те говорят, понеже думите им разкриват типа мисловна материя, в която работят, и качеството на енергията или на живота, с който те подкрепят думите си. (3-980)

(6) Чрез словото се поражда мисъл и тя се появява; изважда се от абстрактното и от мъглявото състояние и се материализира на физическото поле, причинявайки (да можехме да го видим) нещо съвсем определено на етерните нива...

Словото е един от ключовете, който отваря вратите за общуване между хората и по-фините съществ- • ва... Но само този, който се е научил да пази мълчание и е достигнал до познаването на моментите, в които трябва да говори, може да прекоси този воал и да осъществи езотерични връзки. В „Тайната доктрина“ ни се казва, че магията се състои от

обръщане към Боговете на Собствения Им език; следователно езикът, на който говори обикновеният човек, не може да дос- . тигне до Тях.

По тази причина онези, които се стремят да научат окултния език, онези, които копнеят да разберат думите, които ще проникнат до ушите на намиращите се от другата страна, и онези, които желаят да използват формулировките и фразите, които ще им дадат власт над Строителите, трябва да се отучат от дотогавашната употреба на думи и да се въздържат от обикновените методи на приказване. Тогава новият език ще бъде техен и ще им бъдат поверени новите изрази, думи, мантри и формулировки. (3-981)

(7) Целта на всички прояви на словото е да се изразят мислите и по този начин те да станат достояние на другите. Когато говорим, ние пораждаме мисли, караме ги да се появят и даваме на скритото в нас гласна изява. Словото разкрива и правилно употребеното слово може да сътвори форма с благотворна цел, точно както погрешно използваното може да породи форма, която има злостно намерение. (4-143)

(8) В крайна сметка основният проблем на управлението на света е благоразумното използване на идеите. Тук може да бъде почувствана силата на словото, точно както в сферата на религията или на образованието се възприема силата на написаните думи и на отпечатаните страници. В областта на политиката хората биват повлияни от политическите оратори и никога преди това не е ставало в такава степен, както сега с помощта на радиото. Големи идеи се бълват до втръсване в ушите на хората без прекъсване - теории относно диктаторски режими, комунизъм, нацизъм, фашизъм, марксизъм, национализъм и демократични идеи. Методи за управление от една или друга група мислители се представят на обществото и на хората не се предоставя време за размисъл и за ясно премисляне. Разпространяват се расови антипатии и лични идеи и илюзии биват изразявани и това води до заблуда на немислещите. Притежаващият златен език, владеещият дарбата да играе с думите и да изтъкне болките на хората, жонгльорът на статистическите данни, фанатикът, разполагащ със сигурен и несъмнен лек за обществените беди, и разпалващият расова омраза винаги могат да се сдобият с последователи. Такива хора с лекота могат да разстроят равновесието в общността и да поведат група немислещи привърженици към мимолетен успех и власт или към позор и забвение. (14-179/80)

(9) Нека всеки от вас да придобие онзи контрол над словото, който често е бил ваша цел, но рядко е бил постиган, и помнете, че най-важният фактор за контрола на речта е изпълненото е любов сърце. Необуздани и обхванати от страхове разговори, изпълнени с омраза клюки, жестоки нападки, подозрения, приписване на грешни и порочни подбуди на хора и народи, различия в начина на мислене, разделили многото различни нации в света - тези неща се ширят днес и са довели света до настоящото печално състояние. Така лесно е да се отклоним към същите навици на словото и на мисълта, които виждаме около себе си, и да открием, че вземаме участие в нападки и в дух на омраза. Пазете се ревностно от това и не казвайте нищо, което да е способно да разпали омраза или подозрение към коя и да е раса, човек, група или лидери на групи или народи. Ще трябва внимателно да се предпазвате, така че дори и в защита на онова, което лично или в национален дух може да одобрявате, да не се изпълвате с омраза и да не нарушавате закона на любовта - единствения закон, който наистина може да спаси света. Може би ключът за вашия успех в тази насока ще бъде *безмълвието на изпълненото с любов сърце*. (13-82)

(10) Още един решаващ фактор за мен е да изпитате своята способност да останете в мълчание дотогава, докато това вече не е необходимо. Мълчанието е едно от най-важните условия за посвещение, и то е нещо, което е необходимо всеки последовател да научи. (5-78)

(11) Научете се кога да говорите и кога да мълчите, помнейки, че елиминирането на чувството за притежание и на преклонението пред себе си ще сведе словото до най-същественото в духовно отношение. (6-551)

146. СЛУЖИТЕЛИ И СЛУЖЕНЕ

(1) От отлично изпълнения дълг ще се породят онези по-големи задължения, които наричаме световна дейност; от изпълнението на семейните отговорности ще възникне онова заякчаване на плещите ни, което ще ни позволи да понесем отговорностите на по-голямата група. (4-70)

(2) По този начин служи човечеството и чрез развитието на съзнателна склонност към служене, чрез израстването на съзнателно разбиране на индивидуалната роля, която трябва да бъде изпълнена за осъществяването на Плана, и чрез отдаването на личностния аспект на душата ще възникне системният напредък на човешкия род към целта му - служене на света. (4-101)

(3) Учителят не гледа на притежаваните от работника сила или положение в света, нито на броя хора, които са се струпали около неговата личност, а на подбудите, които подтикват дейността му, и на последиците от влиянието му върху хората около него. Истинското служене е спонтанното излияние на изпълненото с любов сърце и на интелигентния ум; то е резултат на пребиваването на точното място и на оставането там; то се поражда от неизбежния приток на духовна сила, а не чрез напрегната дейност на физическо поле; то е следствие на онова, което човек всъщност е, божествен Син на Бога, а не преднамерена последица на думите и делата му. Истинският служител събира около себе си онези, на които той е задължен да служи и да помага - чрез силата на неговия живот и на одухотворената му личност, а не чрез собствените му претенции и гръмките му слова. Той служи, забравяйки себе си; със себеотрицание върви по земята, не преценява значимостта на постижението си и няма предубеждения за собствената си стойност или полезност. Той живее, служи, работи и влияе, не искайки нищо за отделеното себе. (4-188/9)

(4) Обръщам внимание на всички до един... за необходимостта от подновена активност да се подготвят за служене посредством съзнателни и преднамерени усилия да се развие интуицията и да се постигне просветление. Всеки човек, достигнал целта на светлината и мъдростта, автоматично притежава поле на влияние, което се простира и нагоре, и надолу, достига и навътре до източника на светлината, и навън до „полетата на мрака“. Когато е постигнал това, той ще се превърне в съзнателен център на жизнена сила и ще осъществи това без напрежение. Той ще насърчава, ще енергизира и ще придава жизненост за нови усилия на всички животи, с които се свързва, независимо дали става дума за неговите събратя, за животно или за цвете. Той ще действа като предавател на светлина в мрака. Ще разсейва заслепението около себе си и ще допуска сиянието на реалността.

Когато голям брой хора могат да действат по този начин, човешкият род ще започне предопределената за него работа на планетарно служене. Мисията му е да действа като мост между света на духа и света на материалните форми. В човека се срещат всички видове материя и всички състояния на съзнание са достъпни за него. Човечеството може да работи във всички направления, да издигне царствата, недостижна-ли човешкото ниво, до небесата и да доведе рая на земята. (4-538)

(5) Този призив за служене обикновено намира отклик, но този отклик е повлиян от личността на аспиранта и е обагрен от неговата гордост и от амбицията му. Нуждата се оценява правилно. Желанието тя да бъде удовлетворена е истинско и искрено; копнежът да служи и да издига е действителен. Аспирантът взема мерки, предназначени да го пригледят към плана. Но проблемът, с който е необходимо ние, намиращите се от вътрешната страна, да се справим, е, че макар и да няма съмнение относно готовността и желанието да се служи, характеристиките и темпераментите са такива, че се създават почти непреодолими затруднения. Чрез тези аспиранти трябва да работим и материалът, който те ни предоставят, често ни причинява големи грижи. (4-622)

(6) Лесно е човек да бъде заслепен от красотата на собствените му идеали и виждания и от

предполагаемата правота на неговата позиция и през цялото време да бъде субективно повлиян от любовта към лична власт, индивидуална амбиция, завист към другите работници и многото капани, които захващат краката на невнимателния последовател.

Но ако се развие истинско безпристрастие, ако се разгърне способността да се устоява стабилно, ако всяка ситуация се третира с дух на любов и ако не се извършват прибързани действия и не се допусне разделянето, тогава ще последва растеж на групата на истинските служители и от тях ще се наберат онези, които могат да материализират плана и да спомогнат за появата на новата епоха и на съпътстващите я чудеса. (4-625)

(7) При служенето три неща са от значение:

1. *Подбудите за служене:*

Тези подбуди са три на брой и според степента на тяхната важност те са:

а. Съзнаване на Божия план за еволюция, усещане на бедствената нужда на света, разбиране на непосредствения етап на постижения на света и последвалото насочване на целокупните възможности към постигането на тази цел.

б. Определена лична цел за постигане, някакъв велик идеал - например святост на характера, - който призовава към действие най-доброто, на което е способна душата, или съзнаване на реалността на Учителите на Мъдрост и силна вътрешна решимост да обича, да служи и да Ги достигне на всяка цена. Когато имате това интелектуално разбиране на Божия план, съчетано със силно желание да се служи на Великите, постигането ще се осъществи посредством дейности на физическо поле.

Ту Следва съзнаване на собствените вродени или придобити способности и пригаждането им към доловената цел. Служенето има много форми и този, който го осъществява разумно, който се стреми да открие собствената си сфера и намирайки я, с радост полага усилия в полза на цялото, е човекът, чието собствено развитие се реализира неотклонно. Но въпреки това целта за личен прогрес остава на второ място.

2. *Методи на служене:*

Те биват много и най-разнообразни. Мога само да посоча тези, които са от първостепенна важност.

Първо и най-важно, както често съм внушавал, е способността за *разграничаване*. Този, който счита, че може да опита всичко, който не се сепва от случващото се по пътя му, който се втурва прибързано там, където по-мъдрите се спират, който смята, че е компетентен да се справи с това, което възниква, който употребява жар, но не и мозък за справянето с този проблем на служенето и разпилява силата, той често извършва разрушителни действия, губи времето на по-мъдрите и по-великите да поправят неговите добронамерени грешки и не служи на друга цел освен на собствените си желания. Може да се получи възнаграждение за добрите намерения, но то често бива анулирано от резултатите от неразумните действия. С разграничаване служи онзи, който познава собственото си място в общата схема, независимо дали то е малко или голямо; който трезво пресмята своите умствени и интелектуални способности, емоционалния си калибър и физическите си предимства и тогава, с общия сбор от тези неща, се залавя да запълни мястото си.

С разграничаване служи онзи, който преценява с помощта на своето Висше Себе и на Учителя каква е същността и размерът на чакащия разрешение проблем, а не се ръководи от добронамерени, но често неуместни предложения, молби и изисквания на колегите му служители.

С разграничаване служи онзи, който към действието прибавя и съзнаването за *времето* и разбирайки, че всеки ден съдържа само двадесет и четири часа и че способностите му притежават точно определена сила, а не повече, разумно приспособява способностите си и

наличното време едно към друго.

След това идва *разумният контрол над физическия носител*. Добрият служител не създава на Учителя грижи поради физически причини и може да му бъде доверено да съхранява и да използва разумно физическата си сила, за да бъде винаги готов да изпълни изискванията на Учителя. Той не страда от физически недъзи. Грижи се нисшият му носител да получи достатъчно почивка и задоволителен сън. Става рано и се оттегля в подобаващ час. Отпочива си винаги, когато това е възможно; консумира здравословна и подходяща храна и се въздържа от прекаляване в това отношение. Малко храна, добре подбрана и добре сдъвкана, е много по-уместна от обилно ядене. В наши дни човечеството яде по принцип четири пъти повече, отколкото е необходимо. Той спира работата, когато... тялото му се възпротиви на действието и изиска внимание. Тогава той се насочва към почивка, сън, внимание с диетата и необходимите медицински грижи. Вслушва се във всички мъдри съвети, отделяйки време за възстановяването си.

Следващата стъпка е постоянното *внимание и контрол над емоционалното тяло*. Най-трудни са, както е известно, грижите за този носител. Не се позволяват прекомерни емоции, макар че се допуска преминаването на мощните потоци любов, насочени към всичко, което диша. Любовта, бидейки законът на системата, е конструктивна и стабилизираща и води всички съобразно закона. Никакъв страх, безпокойство или грижи не поразяват емоционалното тяло на аспириращия служител на всички. Той култивира в себе си спокойствие, стабилност и чувство за уверено упование на Божия закон. Радостното доверие е характерно за обичайния му начин на мислене. Той не таи завист, нито неясна сива потиснатост, алчност или самосъжаление, а съзнавайки, че всички хора са братя и че всичко съществуващо е за всички, той продължава спокойно по своя път.

След това настъпва *развитието на неговия мента-лен носител*. При контрола на емоционалното тяло служителят приема нагласа за елиминиране. Целта му е така да подготви емоционалното тяло, че то да остане без цветове, да има неподвижна вибрация и да бъде ясно, бяло и прозрачно като вир в летен ден. При подготовката на менталното тяло за служене работникът се стреми към обратното на елиминирането; старее се да натрупа информация, да придобие знание и факти, да го подготви интелектуално и научно, така че то да се окаже с течение на времето стабилна основа за божествената мъдрост. Мъдростта измества знанието, но все пак го изисква като предварително стъпало. Трябва да помните, че преди да навлезе в Залата на Мъдростта, служителят преминава през Залата на Учението. Следователно при подготовката на умственото тяло той се стреми към методично получаване на знание, набавяне на липсващото, схващане на присъщата умствена способност, придобита в предишни животи, и последно, стабилизиране на нисшия ум, така че висшият да може да доминира и съзидателната дарба на мисълта да може да се проектира през спокойствието... Отрицателното спокойствие на емоционалното тяло го прави възприемчиво за впечатленията, идващи отгоре. Положителното спокойствие на менталното тяло го отвежда към висшето вдъхновение.

След стремежа да постигне контрол и разумно да използва своята личност в трите ѝ сфери, обичайният човечеството се опитва да достигне до съвършенство в делата. Никакви величествени мечти за мъченичество, нито възхитителни, но същевременно ефимерни химери за грандиозно служене не приковават вниманието му, а непосредственото приложение на всичките му способности за следващото задължение е насоката на неговите усилия. Той знае, че съвършенството в предния план на живота му и в подробностите на свойствената му работа ще предизвикат точност и на задния план и ще допринесат за рядко красива цялостна картина. Животът напредва с малки стъпки, но всяка от тях, предприета в точния момент, и разумното запълване на времето водят до изминаване на голямо разстояние и до добре използван живот. Онези, които ръководят човешкия род, изпробват всички кандидати за служене чрез малките подробности на всекидневния живот и показалиите точни действия в привидно несъщественото ще бъдат преместени към сфера с по-голяма важност. Как могат в

критични моменти или в кризи Те да разчитат на някой, който в ежедневните дейности работи небрежно или необмислено?

Друг метод за служене се изразява чрез *приспособимостта. Тоца* включва готовност за оттегляне, когато други или по-важни хора са изпратени да запълнят мястото, което той може да заема, или (обратното) да се напусне мястото и да се отиде на по-важно, когато някой по-малко способен работник може да извършва неговата работа със същата лекота и разбиране. Мъдростта на тези, които служат, се изразява в това нито да се надценяват, нито да се подценяват. Когато неспособни заемат някое място, следва недоброкачествена работа, но същата загуба на време и на сили е когато способни работници заемат място, където уменията им не намират пълна изява и където по-малко надарени мъже и жени биха изпълнявали това по същия начин. Следователно всички вие, които служите, бъдете готови да останете цял живот на някоя обикновена и привидно незначителна служба, защото това може да е вашата съдба и да представлява мястото, на което служите най-добре; но бъдете също така готови да преминете към работа с по-голяма външна стойност, когато бъде издадено нареждането на Учителя и когато обстоятелствата, а не плановите на служителя, покажат, че времето е дошло. Размишлявайте върху последното изречение.

3. *Отношението, следващо действията.*

Какво трябва да бъде това отношение? Абсолютно безпристрастие, абсолютно себеотрицание-и абсолютно насочване към следващата крачка, която предстои. Съвършеният служител е този, който извършва с максимума на способностите си онова, което смята, че е волята на Учителя, и работата, която самият той трябва да извърши, за да съдейства на плана на Бог. След като е свършил своята част, той продължава да работи и не се интересува от резултата на своите действия. Знае, че по-мъдри очи от неговите виждат края още от самото начало; че по-дълбоко и по-изпълнено с любов проникновение от онова, на което той е способен, претегля плодовете на служенето; че по-задълбочена преценка от неговата проверява силата и обхвата на създадената вибрация и регулира силата според подбудата. Той не изпитва гордост от извършеното, нито неоправдана угнетеност поради липсата на постижения. Той винаги върши най-доброто, на което е способен, и не губи време за съзерцание на миналото, а постоянно върви напред към осъществяване на следващото задължение. Премисляне на стари действия и насочване на ума назад към минали постижения е в природата на инволюцията, а служителят се стреми да работи със закона на еволюцията. Важно е да се отбележи това. След извършено действие разумният служител не обръща внимание какво говорят колегите му служители, стига неговите висшестоящи (въплътени мъже или жени или самите Велики) да са доволни и безмълвни; не се интересува, ако резултатът не е този, който той е очаквал, стига той добросъвестно да е извършил най-висшето, което е знаел; не се интересува, ако бъде обсипан с упреци и порицания, при условие че вътрешното му себе остане спокойно и не обвинява; не се интересува, ако загуби приятели, роднини, деца, популярността, на която някога се е радвал, и одобрението на обкръжаващите го колеги, стига вътрешното му усещане за връзка с Онези, които насочват и водят, да остане непрекъснато; не се интересува, ако изглежда, че работи в мрак и съзнава малък резултат от своите усилия, стига вътрешната светлина да се усилва и съвестта му да не възразява. (2-343/9)

(8) „Каква е ползата от мен? Как мога аз, в моята малка сфера да помогна на света?“ Нека отговоря на тези въпроси, като подчертая, че мислейки тази книга в умовете на хората, изразявайки пред събратята ви ученията, които тя предава, и чрез живота, изживян в съответствие с тези учения, вашето служене ще е много реално.

Това по необходимост ще изисква посвещаване на цялата личност на помагане на човечеството и обещание към Висшето Себе, че ще се положат усилия в служенето да се забрави себето - служене, което ще бъде извършвано на онова място и при онези обстоятелства, които съдбата и задълженията на човека му наложат. (14-x1x)

(9) Трябва да се погрижите отношението ви към учението да е служене с готовност без никаква мисъл за себето. Израстването в духовната реализация и издигането на човечеството е от значение, а не собственото ви лично израстване или развитие, не задоволството ви от получаване на специална и нова информация. Вие *ще* израснете и душата ви ще овладее все повече своя инструмент, когато умът и усилията ви са насочени към служене на групата и когато чрез притока на Любовта езикът ви е станал невредим. (14-111)

(10) Законът за Служенето е изразен цялостно за първи път от Христос преди две хиляди години... Днес имаме свят, който неизменно се приближава до реализацията, че „никой човек не живее сам“ и че само когато любовта, за която толкова е било писано и говорено, се прояви чрез служене, хората ще могат да достигнат до своите вродени способности.

Обикновено се разяснява, че служенето е изключително желателно, но рядко се съзнава колко трудно всъщност е то. То означава толкова голяма жертва на време, на интереси и на собствените идеи и изисква извънредно усилена работа, защото е необходимо преднамерено усилие, съзнателна мъдрост и способност да се работи без привързаност. Тези качества не могат да се постигнат лесно от обикновения аспирант и все пак днес склонността към служене е отношение, обхващало голяма част от хората по света. Това е успех на еволюционния процес. (15-119/20)

(11) (Служенето) е инстинкт на душата... То е отличителна характеристика на душата, точно както желанието е отличителната характеристика на нисшата природа. То е желание за групата, точно както при нисшата природа е желание за личността. Това е подтикът към доброто за групата. Следователно то не може да бъде преподадено или наложено на човек като желано свидетелство за неговите стремежи, действащо отвън и основано на теория за служенето. Това е просто първият истински резултат, отбелязан на физическото поле, от факта, че душата започва да се проявява външно. (15-125)

(12) Днес се тича много в името на служенето и се извършват много благотворителни усилия. Всички те обаче са дълбоко повлияни от личността и това често води до много вреда, защото хората се стремят да наложат на другите аспиранти своите идеи за служенето и личните си методи. Те може да са придобили чувствителност за впечатления[10], но често тълкуват истината погрешно и са предубедени от личните си намерения. Те трябва да се научат да наблягат на връзката с душата и на действителна осведоменост за его-ичния живот, а не на формената страна на служенето... Ако се положат грижи за същността на служенето - връзката с душата, - тогава то ще протече спонтанно в правилна насока и ще даде големи резултати. Безкористното служене и силният поток на духовния живот, които се виждат в работата по света напоследък, са многообещаващи признаци. (15-126)

(13) Има хора, които притежават толкова много теоретична информация относно служенето и неговите проявления, че не успяват да служат и не съумяват да схванат с разбиране болезнения период, който винаги предхожда разширеното служене. Теориите им препречват пътя към истинско проявление и затварят вратата, водеща към правилно разбиране. Умственият им елемент е прекалено активен. (15-128)

(14) *Какви са последиците от служенето върху ума, емоциите и етерното тяло?*

Самото служене определено е резултат от едно колосално вътрешно събитие и когато този резултат възникне, ще се открие, че той е породил и други съзидателни вторични последици. Главните са промяна в нисшето съзнание, тенденция за отвръщане от нещата, занимаващи личното себе, и обръщане към по-големите въпроси на групата, реална и проявяваща се преориентация и сила да се променят условията (посредством съзидателна дейност), която е проява на нещо ново и динамично.

Първото следствие на прииждащата сила на душата, която е главният фактор, водещ към проявено служене, е да се интегрира личността и да се сплотят трите нисши аспекта на човека в една служеща цялост. Това е труден и елементарен етап от гледната точка на

ученика в Залата на Мъдростта. Човек осъзнава своята сила и способност и след като се е отдал на служенето, той започва неудържимо да служи; той създава еДин, втори, трети начин за проява на силата, която го движи; той събаря и унищожавя със същата скорост, с която изгражда. Временно той се превръща в сериозен проблем за другите служители, с които е свързан, защото не съзнава друго, освен своето виждане, и аурата на критикарство, която го заобикаля, и напрегнатите усилия на настоящата сила в него причиняват препъването на „малките“ и е необходимо постоянно да се извършва възстановителна работа (заради него) от страна на по-възрастни и по-опитни последователи. За момента той се превръща в жертва на собствената си аспирация да служи и на силата, която протича през него. В някои случаи този етап раздухва латентните искри на амбицията. В последна сметка тя е само личностният подтик към подобрене и когато възникне на подходящото място във верния момент, това е божествено качество, но трябва да се изкорени, когато личността стане инструмент на душата. В други случаи служителят ще придобие едно по-обширно и по-изпълнено с любов виждане и снемайки поглед от собствените си постижения, ще продължи работа в безмълвна хармония с групите на всички истински служители. Той ще подчини личностните тенденции, идеите и амбициите си на по-великото добро на цялото и ще изгуби от поглед себето. Може би няма по-добър съвет за мъжа или жената, стремящи се да бъдат истински служители, от това да бъдат помолени да повтарят всекидневно с цялото си сърце и целия си ум следните думи:

„Изпълнявам ролята си с непреклонна решителност, с искрен стремеж; гледам нагоре, помагам надолу; не мечтая, нито почивам; трудя се; служа; жъна; моля се; аз съм Кръстът; аз съм Пътят; стъпвам върху работата, която върша, и се изкачвам върху умъртвеното си себе; убивам желанието и се старая, забравяйки всякакво възнаграждение. Отказвам се от спокойствието; лишавам се от почивка и в силна болка аз губя себе си и намирам Себе си и навлизам в спокойствието. На всичко това тържествено се заклевам, призовавайки Висшето си Себе.“ (из Архив XIII на Документите на Учителите).

Когато работата по обучение за служене напредва и вътрешната връзка стане по-сигурна, следващото, което ще се случи, ще бъде задълбочаването на меди-тативния живот и почестото осветяване на ума от светлината на душата. По този начин бива разкрит Планът. (15-133/5)

(15) Нека простотата бъде ваш водач, а съсредоточената любов - основната ви цел. Изберете област за служене, имаща определени граници (тъй като всички последователи са ограничени и не могат с мислите си да обхванат планетата), и работете умствено и физически в тези граници. Приключването на някоя самона-ложена задача в областта на кармичните граници и в обстоятелствата, където ви е изпратила съдбата, е това, което се иска от вас. Какво извършвате всъщност в този момент? Нека служенето ви бъде в областта на съприкосновения, в която се намирате вие. Не се заемайте с цялата планета. Има ли по-голяма или по-важна работа от това да изпълните своята задача и да я приключите там, където сте, и с избраните от вас другари? (17-372), (5-582)

(16) Нека човечеството да бъде вашата област на служене и нека за вас се казва, че сте знаели духовните факти и сте изпълнили динамична роля в тези духовни събития; нека за вас не се казва, че сте знаели тези неща и не сте извършили нищо по тях и не сте успели сам да напрегнете сили. Нека времето не бъде пропуснато, докато *работите*. (18-760)

(17) Задачата ви е да подпомагате работата, която Йерархията планира, да намерите методи и средства, чрез които може разумно да се осъществи служенето, да откриете начина, по който може да се задоволи нуждата на света (а не нуждата на вашата група), да финансирате онзи дял от работата на Братството, който ви е възложен от вашата душа, и да изпълните ролята си за разгръщането на онези човешки взаимоотношения, които са необходими, за да има истински мир на земята. (13-325)

(18) Не работете до изтощение или с напрежение. Внесете спокойствие и лекота във

всекидневните си отношения... Запазването на енергията и усилената *вътрешна* работа ще предизвикат по-голяма магнетична реализация, но по-малко дейност на физическо поле... Работете повече в светлината и гледайте на всички хора като на пребиваващи в тази светлина заедно с вас. Това, което един последовател или аспирант трябва да извърши по отношение на отношенията му с неговите ближни, е да стимулира светлината, която се намира в тях, оставяйки ги свободни да вървят в собствената си светлина и път по Пътеката. (5-417)

(19) Някои хора са устроени така, че открито пред своите събратя стават служители и центрове на светлината. Влиянието им и силата им са огромни. Други работят (с еднаква сила) от спокоен център на относително усамотение и оказват, нека се повторя, равностойно влияние. (5-434)

(20) Питаш какво да бъде твоето служене. Отговорът, братко мой, ще произлезе от твоята медитация. Не е моя работа да ти казвам каква дейност трябва да извършва твоята личност. Твоята душа е тази, която трябва да стори това. (5-574)

(21) Работата се върши чрез действия, а не с приказки. (5-590)

(22) Бъдете уравновесени и помнете, че за нас работата включва много неща, дори часовете за отдих, и съвсем определено тя изисква употребата на разграничителни способности при констатирането на съществените елементи и отделянето им от несъществените. (5-609)

(23) Насоката на вашето служене не ви е съвсем ясна. Отклонявате се в прекалено много други области на служене, които не са ваши и където не сте желани. (5-612)

(24) В нашата работа няма голяма или малка задача, а само подчинение на следващото задължение, каквото и да е то. (5-613)

(25) Не е възможно да направите всичко, което виждате, че трябва да се извърши. Следователно правете онова, което ще допринесе най-много за благо на най-голям брой търсеци души. (6-448)

(26) Днес проблемът на всички последователи се състои в това да постигнат успех в избраната от тях задача за задоволително изпълнение на гражданските норми и на професионалните задължения, но същевременно да прибавят към това *на всяка цена* практически осъществено служене. (6-572)

Вж. също: (6-59).

147. СМЕЛОСТ

Изисква се смелост, за да се вземат духовни решения и да се живее в съответствие с тях; изисква се смелост, за да приспособите живота си, всекидневието и всички взаимоотношения към изискванията на момента и към служенето на човечеството; изисква се смелост да покажете на хората около себе си, че настоящата световна катастрофа е по-важна за вас, отколкото дребните подробности на индивидуалните ви животи и на еднообразните ви контакти; изисква се смелост да отхвърлите алибитата, попречили ви до този момент да участвате във всеобщите усилия, които днес характеризират дейността на Йерархията; изисква се смелост, за да се направят саможертви, да се откаже отделянето на време за несъществени неща и да се отнасяме към физическото тяло сякаш то е освободено от всякакви пречки; изисква се смелост, за да се пренебрегнат наличните слабости, умората, присъща на дългия живот, физическите предразположения, които могат да затруднят или ограничат вашето служене, безсънието, произлизащо от напрежението по света или от неправилно устроен режим на живот, и нервността и преумората, които са обща участ днес; изисква се смелост да атакувате живота заради другите и да премахнете собствените си желания в критичен момент и при нужда. (6-42)

148. СМЪРТ

(1) Говоря за Смъртта като познаващ въпроса и от страната на външните светски

преживявания, и от вътрешната изява на живота: смърт няма. Има, както знаете, навлизане към по-цялостен живот. Има освобождаване от пречките на носителя, изграден от плът. Вдъхващият страх процес на откъсване не съществува с изключение на случаите на насилствена и внезапна смърт, а дори и при такива обстоятелства единствените истински неприятности са мигновеното и поразяващо чувство за предстояща опасност и унищожение и нещо много наподобяващо електрически удар. Нищо повече. За нееволюираните смъртта е буквално сън и забрава, тъй като умът не е достатъчно пробуден, за да реагира, а складът със спомени на практика е все още празен. За обикновения добър гражданин смъртта е продължение на жизнения процес на съзнанието му и придвижване напред на интересите и склонностите на живота. Съзнанието му и осъзнаването му остават същите без промяна. Той не усеща голяма разлика, бива предпазван и често не осъзнава, че е преминал през смъртта. За злите и жестоко себичните, за престъпниците и за живеещите само заради материалните неща следва онова състояние, което наричаме „обвързан към земята“. Връзките, които те са изградили със земята, и земните пристрастия на всичките им желания ги карат да остават близо до земята и до мястото, където последно са живели. Те отчаяно и по всякакъв начин се стремят да осъществят контакт и да навлязат отново. В малко на брой случаи голямата лична любов за оставените назад или неизпълнението на осъзнат и спешен дълг задържа в подобно положение също и добрите и красивите. За аспиранта смъртта е непосредствено навлизане в сферата на служене и на изява, към която той е привикнал и която той веднага разбира, че не е нова. В часовете за сън той е развил област на активно служене и на учение. Сега той просто действа в нея през всичките двадесет и четири часа (ако говорим с езика на времето на физическото поле) вместо само за обикновените няколко часа на земния му сън. (4-300/1)

(2) Умът на човека е толкова малко развит, че страхът от непознатото, ужасът от необичайното и привързаността към формите са породили ситуация, в която на едно от най-благодетелните събития в жизнения цикъл на възплъзващия се Божи Син се гледа като на нещо, което трябва да се избягва и отлага колкото е възможно по-дълго.

Смъртта (да можехме само да разберем това) е една от най-често извършваните от нас дейности. Умирали сме многократно и ще умираме отново и отново. Смъртта всъщност е въпрос на съзнание. В един момент съзнаваме физическото поле, а в следващия сме се оттеглили на друго поле и съзнанието ни е активно там. Докато съзнанието ни се отъждествява с формения аспект, смъртта ще ни държи в плен чрез своя отколешен ужас. Щом разберем, че сме души, и открием, че сме способни на фокусиране на съзнанието си или на осъзнаването си върху всяка форма или всяко поле по свое желание или в коя и да е посока, във формата на Бога, вече не ще познаваме смъртта.

... Хората са склонни да забравят, че всяка нощ, докато спим, умираме на физическо поле и сме живи и действаме на друго място. Те забравят, че вече са постигнали умение в напускането на физическото тяло, защото не умеят да върнат към съзнанието, преминаващо през физическия мозък, спомена на това преминаване и последвалия период на деен живот, те не съумяват да свържат смъртта и съня. Смъртта, в края на краищата, е само един по-дълъг интервал в живота на функциониране на физическото поле. Човек просто е „заминал“ за по-дълъг срок. Но процесът на всекидневния сън и процесът на смъртта, която се явява рядко във времето, са идентични, с единствената разлика, че при сън магнетичната нишка или поток на енергията, заедно с протичането на жизнената сила, се запазва непокътната и представлява пътя за завръщане към тялото. При смъртта тази жизнена нишка бива скъсана или прекъсната. Когато стане това, съзнаващото същество не може да се завърне в плътното физическо тяло и тогава това тяло, лишено от принцип за съгласуваност, се разпада. (4-494/5)

(3) Младите забравят, и с право, неизбежността на това последно символично прекъсване, което наричаме Смърт. Но когато животът е изиграл ролята си и възрастта е взела своя дан от интереси и сила, изтощеният и уморен от живота човек не се страхува от процеса на отделяне и не се стреми да се задържи към това, което преди е било желано. Той приветства

смъртта и охотно се отказва от онова, което преди е поглъщало вниманието му. (15-76)

(4) Смъртта, както я разбира човешкото съзнание, болката и тъгата, загубата и нещастieto, радостта и страданието са такива само защото човекът все още отъждествява себе си с живота на формата, а не с живота и съзнанието на душата, на слънчевия ангел... В момента, в който човек се отъждестви със своята душа, а не с формата си, тогава той разбира смисъла на Закона на Жертвата; спонтанно бива ръководен от него; и такъв човек със съзнателно намерение ще *избере да умре*. Но не ще има болка, тъга или истинска смърт. (15-94)

(5) Целта е човек да умре (всеки човек трябва да умре), *когато собствената му душа изиска това*. Когато той е достигнал по-висш етап на еволюция, след внимателно обмисляне и ясен избор на времето той съзнателно ще се оттегли от физическото тяло. То ще остане безмълвно и изпразнено от душа; лишено от светлина, но здраво и цялостно; тогава то ще се разпадне под влияние на естествените процеси и изграждащите го атоми ще преминат обратно към „фонда от чакащи частици“, докато не бъдат изискани отново за употреба от вълпяващите се души. А на субективната страна на живота процесът се повтаря, но мнозина са се научили вече да се оттеглят от астралното тяло, без да са подвластни на „въздействието на мъглата“, което представлява символичния начин за описание на смъртта на човека на астрално поле. Тогава той се отдръпва на менталното ниво и изоставя астралния си корпус да набъбне в мъглата и да увеличи плътността си. (17-29)

(6) Смъртта присъства на планетата ни от същинската нощ на самото време, формите са възниквали и са си отивали; смъртта е застигала растения и дървета, животни и формите на хората в продължение на неизброими векове, и планетата ни не представлява костница, каквато би могла да бъде, изправена пред този факт, а все още е красива, незагрозена дори и от човека. Процесите на умиране, на разпадане и разсейване на формите се извършват всеки момент, без да породят заразни замърсявания или обезобразяване на повърхността на земята. Резултатите от разпадането са с благотворно въздействие. Размишлявайте върху тази благотворна дейност и върху красотата на божествения план на смърт и изчезване. (17-245)

(7) Цикълът, в който живеем сега, е свидетел на най-голямото унищожение на *човешки форми* в цялата история на нашата планета. Но няма унищожение на *човешки същества*. Бих искал да обърнете внимание на това. Поради поголовното разрушение човечеството е осъществило бърз напредък към по-спокойно отношение към смъртта. Това все още не е забележимо, но след няколко години ще започне да се проявява ново отношение и страхът от смъртта ще започне да отмира. Това до голяма степен ще се дължи също и на увеличената чувствителност на реагиращата система на човека, като това ще доведе до обръщане навътре, до нова ориентация на човешкия ум и резултатите от това ще бъдат непредсказуеми. (17-432)

(8) Ако можехте да видите малко по-надалеч, бихте научили, че смъртта отправя индивидуалния живот към едно по-удобно и неограничено съществуване и в края на краищата към всемирния живот. Това е момент на неизрочно блаженство. (17-433)

(9) Грехът, свързан с убийството, всъщност се основава на това, че то се намесва в намеренията на душата, а не че се умъртвява определено човешко физическо тяло...

Смъртта често изглежда като безцелна, но това е защото не се познават намеренията на душата; предишното развитие посредством процесите на вълпяние остава скрито; древни наследствености и обстоятелства се пренебрегват, а познаването на гласа на душата по принцип не е развито. Тези въпроси обаче са пред прага на разрешаване; откровението приближава и за него аз полагам основи. (17-436)

(10) За обикновения мислещ човек смъртта е момент на катастрофална криза. Тя е прекратяването и приключването на всичко, което е било обичано, всичко, което е познато и желано. Тя е навлизане с трясък в непознатото, в несигурното и внезапно завършване на всички планове и проекти. Независимо колко голяма и искрена може да е вярата в духовните ценности; независимо колко ясно може да разсъждава умът относно безсмъртието;

независимо колко убедителни може да бъдат доказателствата за запазването и за вечността, все пак остава съмнение, съзнаване на възможността за абсолютен край и отричане и приключване на всякаква дейност, на всички реакции на сърцето, на всички мисли, емоции, желаниа, аспирации и намерения, които са съсредоточени около централното ядро на човешкото същество. Копнежът и решителността да се продължи и усещането за приемственост все още са основани, дори и за най-непоколебимия вярващ, на вероятността, на една нестабилна основа, на показанията на другите, които всъщност никога не са се завърнали, за да разкажат истината. (17-438), (18-102)

(11) Може би някои редове от „Наръчник за смъртта“, който може да се намери в архивите на Йерархията, могат да ви обяснят някои неща и да ви помогнат да придобиете нова представа за смъртта...

„Това спускане и издигане хората наричат живот, съществуване и смърт, а Ние, Които вървим по Осветения Път, наричаме смърт, опитност и живот.“

„Светлината, която се спуска, се залавя за полето на временно проявление. Пуска навън седем нишки, по които пулсират седем светлинни лъча. Оттам се излъчват двадесет и една по-тънки нишки, което предизвиква блясъка и горенето на четиридесет и деветте огъня. На полето на проявения живот се чуват думите: „Погледни! Роди се човек.“

„С напредването на живота се появява качеството на светлината. Тя може да е бледа и мрачна или блестяща, ярка и сияйна. По този начин точките светлина в Пламъка минават и преминават отново, идват и са отиват. Това хората наричат живот; назовават го истинско съществуване. По този начин те се заблуждават, но изпълняват задачата на своите души и се вмести в по-големия План.“

„Тогаво прозвучава Словото. Спусналата се лъчиста точка светлина се издига, откликваща на смътно дочутия призоваващ тон, привлечена от излъчващия източник. Това хората наричат смърт, а душата -живот.“ (17-468/9)

(12) Сега смъртта е резултат от волята на душата. В края на краищата тя трябва да бъде следствие на обединената воля на душата и на личността и когато това се осъществи, няма да има страх от смъртта. (5-669)

149. СМЪРТТА: ИЗКУСТВОТО НА УМИРАНЕТО

Проблемът за смъртта или изкуството на умирането: Това е нещо, което всички сериозно заболели хора трябва неизбежно да приемат, и за което радващите се на добро здраве трябва да се подготвят посредством правилно мислене и разумно предвиждане. Мрачното отношение на мнозинството хора към темата за смъртта и отказът им да я разглеждат, когато са в добро здравословно състояние, трябва да се променят и съзнателно да се поправят. Христос е показал правилното отношение на Своите ученици, когато е засягал Своето идване и непосредствена кончина в ръцете на враговете Му. Той укорявал учениците си, когато те проявявали тъга, подсещайки ги, че Той, казано на окултен език, се „възвръща към Монадата“. Обикновените хора и намиращите се преди етапа на посветен от трета степен се „възвръщат към душата“. Страхът и помрачението, породени от темата за смъртта, и нежеланието да се посрещне тя с разбиране се дължат на начина, по който хората наблягат на физическото тяло, и на лекотата, с която те се отъждествяват с него. Те се основават също на присъщия страх от самотата и от загубата на познатото. Но самотата, която възниква след смъртта, когато човек открие, че не притежава физически носител, е нищо в сравнение със самотата на раждането. При раждане човек се оказва в нова обстановка и е поставен в тяло, което в началото е напълно неспособно да се грижи за себе си или да установи разумен контакт със заобикалящите обстоятелства в продължение на продължителен период от време. Човек се въплъщава без никакъв спомен за самоличността или за смисъла, който представлява за него, на групата въплътени души, с която той е свързан. Тази самота изчезва постепенно едва когато той установи свои личностни връзки, открие тези, които са

подходящи за него, и накрая събере около себе си онези, които нарича свои приятели. След смъртта това не е така, защото човек открива от другата страна на воала своите познати, които са били свързани с него по време на живота на физическото поле, и никога не е самотен по начин, по който хората разбират това. Той съзнава също и онези, които са все още във физически тела; той може да ги види, да се настрои към емоциите им и към мисленето им, защото физическият мозък (който вече не съществува) не му пречи. Ако хората само знаеха малко повече, то биха се опасявали от раждането, а не от смъртта, защото раждането установява душата в истинския затвор, а физическата смърт е само първата стъпка към освобождението. (17-391/3)

150. СМЪРТТА: ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ НА СЪБИТИЯТА

(1) Смятам, че най-доброто, което мога да направя, за да изясня този въпрос, е да опиша последователността на събитията, които стават на смъртното ложе, напомняйки ви, че точките на окончателното отделяне са три на брой: главата, за последователите и посветените, а също и за напредналите умствено; сърцето, за аспирантите, за хората на добрата воля и за всички постигнали в някаква степен цялостност на личността и стараещи се да осъществят, доколкото е в тях, закона за любовта; и слънчевият сплит, за неразвитите и емоционално поляризираните хора. Това, което мога да направя, е да подредя етапите на процеса, оставяйки на вас да изберете дали да ги приемете като една интересна и вероятна хипотеза, очакваща потвърждение, да повярвате в тях безрезервно, тъй като имате доверие на моето знание, или да ги отхвърлите като фантастични, недоказуеми, а и без значение. Предлагам ви първото от трите, защото то ви позволява да запазите умствената си цялост, показва непредубеден ум и в същото време ви предпазва от наивност и от тесногърдие. Етапите са:

1. Душата издава „думи за оттегляне“ от собственото си поле и незабавно в човека на физическото поле се поражда един вътрешен процес и реакция.

а. На мястото на заболяването се извършват определени физиологични процеси, имащи връзка със сърцето и въздействащи на трите основни системи, които така силно обуславят физическия човек: кръвообращението, нервната система с различните ѝ проявления и ендокринната система...

б. По надисите протича една вибрация. Както добре знаете, те представляват етерното съответствие на цялата нервна система и се намират в основата на всеки нерв в цялото физическо тяло. Те са отлични посредници на насочващите импулси на душата, откликващи на вибрационната дейност, излъчвана от етерното съответствие на мозъка. Те се отзовават на насочващата Дума, реагират на „призива“ на душата и се организират за отделяне.

в. Кръвообращението се повлиява по особено окултен начин.

г. Установява се психическо трептене, което въздейства, като разхлабва или нарушава връзката между надисите и нервната система. По този начин етерното тяло се откъсва от плътната си физическа обвивка, макар че все още прониква във всяка нейна част.

2. Често на това място възниква пауза с различна времева продължителност. Тя се разрешава, за да може да се придвижи напред колкото може по-леко и безболезнено процесът на отпускане. Това разхлабване на надисите започва от очите. Процесът на откъсване често се забелязва чрез отпускането и липсата на страх, който умиращите толкова често проявяват. Те показват състояние на мир и склонност да си отидат, съчетани с неспособност да се извърши умствено усилие. Все едно че умиращият, все още запазвайки съзнанието си, събира всички свои средства за окончателното отделяне...

3. След това организираното етерно тяло, освободено от всички взаимоотношения с нервите чрез действието на надисите, започва да се стяга за окончателното напускане. То се отдръпва от крайниците към необходимия „изход“ и се съсредоточава край този портал, очаквайки

последния „призив“ на насочващата душа... На този етап се извършва един двойствен процес на привличане:

а. Жизненото тяло се подготвя за напускане.

б. Физическото тяло откликва на разпадането. Може да се добави, че е налице и трета дейност.

Тя е на съзнателния човек, равномерно и постепенно оттеглящ съзнанието си към астралния и умствен носител в подготовка за пълното отделяне от етерното тяло, когато дойде подходящият момент. Човекът все по-малко е привлечен към физическото поле и е по-единен в себе си. А ако е напреднал, този процес се извършва съзнателно и той запазва жизнените си интереси и съзнаването на отношенията с другите дори и когато губи влияние над физическото си съществуване. В напреднала старост тази непривързаност може да се забележи по-лесно, отколкото при смъртта, причинена от болест, и често е възможно да се види как душата, или живият, заинтересуван вътрешен човек, губи контрола над физическата (следователно илюзорна) реалност.

4. Отново следва пауза. Това е моментът, в който физическият елементал може понякога да възвърне властта си над етерното тяло, ако това се намери за желателно от душата, ако смъртта не е част от вътрешния план или ако физическият елементал е толкова силен, че може да удължи процеса на умиране. Този елементален живот понякога ще се бори в продължение на дни и седмици. Когато обаче смъртта е неизбежна, тази пауза е изключително кратка, понякога траеща само секунди. Физическият елементал е загубил влиянието си и етерното тяло очаква окончателното „дръпване“ от страна на душата, действаща според Закона за Привличането.

5. Етерното тяло излиза от плътното физическо тяло на постепенни етапи и в избраното място за изход. Щом това приключи, жизненото тяло приема смътните очертания на формата, която то е енергизирало, и това става под влиянието на мисъл-формата за себе си, която човекът е изграждал през годините. Тази мисъл-форма съществува за всяко човешко същество и трябва да се унищожи, преди да е завършила втората фаза на отстраняването. Ще засегнем това по-нататък. Макар и освободено от затвора на физическото тяло, етерното тяло все още не е освободено от неговото влияние. Все още съществува слаба съгласуваност между двете и това държи духовния човек в близост до току-що напуснатото тяло. Ето защо ясновидците твърдят, че виждат етерното тяло да витае около смъртното ложе или ковчега. Съчетаните енергии, които наричаме астрално тяло, и менталният носител все още проникват в етерното тяло, а в центъра има една светлинна точка, която показва наличието на душата.

6. Етерното тяло постепенно се разпръсква, когато енергиите, от които то е изградено, се реорганизируют и изтеглят, оставяйки само праничното вещество, което се отъждествява с етерния носител на самата планета. Този процес на разпръскване, както споменах по-рано, се подпомага много от кремацията. В случая на неразвит човек етерното тяло може да се бави дълго време в околността на външната си разпадаща се черупка, тъй като притеглянето от душата не е така силно, както от материалния аспект. Когато човек е напреднал и по тази причина непривързан в мисленето си към физическото поле, разлагането на жизненото тяло може да стане извънредно бързо. Веднъж щом това се постигне, процесът на реституция приключва; човек е свободен, поне временно, от всякаква реакция спрямо привличането на физическата материя; той се намира във фините си тела, готов за великото деяние, което съм назовал „Изкуството на отстраняването“. *Непокътнатостта на вътрешния човек*: Една мисъл излиза наяве, като привършваме това непълно разглеждане на смъртта на физическото тяло в двата му аспекта: става въпрос за непокътнатостта на вътрешния човек. *Той остава същият*. Остава непокътнат, свободен и независим, доколкото се касае за физическото поле. Сега той реагира само на три предразполагащи фактора:

1. Качеството на астрално-емоционалните си дадености.
2. Умственото състояние, в което обикновено живее.
3. Гласът на душата, често непознат, но понякога добре известен и обичан.

Индивидуалността не се губи; същият човек продължава да присъства на планетата. Изчезнало е само онова, което е било интегрална част от осезаемата външност на нашата планета. Онова, което е обичано или мразено, което е било полезно за човечеството или е пречело, което е служило на човешкия род или пък е било негов неефикасен член, то се запазва, то все още е във връзка с качествените и менталните процеси на съществуването и завинаги ще остане - индивидуално, охарактеризирано от типа на своя лъч, частица от царството на душите и висш посветен по свой собствен начин. (17-472/8)

(2) Окултно пългледното, процесът на смъртта представлява следното:

а. Първият етап е оттеглянето на жизнената сила в етерния носител, във от плътното физическо тяло, и последвалото „разложение" и „разпръскване на елементи". Обективният човек постепенно изчезва и вече не се вижда с физическото око, въпреки че все още се намира в етерното си тяло. Когато се развие етерно зрение, мисълта за смъртта ще придобие други измерения. Когато мнозинството хора могат да видят как човек функционира в етерното си физическо тяло, тогава изоставянето на физическото тяло ще се смята само като едно избавяне.

б. Вторият етап е отнемането на жизнената сила от етерното тяло и неговата безжизненост...

в. Третият етап е оттеглянето на жизнената сила от астралната (емоционалната) форма, така че тя да се разгради по подобен начин и животът да се съсредоточи другаде. Той е придобил жизненост чрез съществуването си на физическото поле и е прибавил оцветяване посредством емоционалните си преживявания.

г. Последният етап за човека е отдръпването от менталния носител. След това четирикратно отделяне жизнените сили се съсредоточават изцяло в душата. (17-414/5), (3-735/7)

151. СМЪРТТА: РЕСТИТУЦИЯ

(1) Смъртта в края на краищата, сама по себе си, е реституционна дейност. Тя включва работата по възвръщане на вещество към трите веществени свята и извършването ѝ с готовност и с радост. Включва също така възстановяването на човешката душа към душата, от която тя е произлязла, и осъществяването на това с радостта от повторното приемане. Всички трябва да се научат да гледат на смъртта като на реституционен случай. Когато успеете да направите това, тя ще придобие нов смисъл и ново значение за вас и ще се превърне в интегрална част, позната и желана, на непрестанния процес на живота.

Ако бъда запитан каква е основната задача на лечителните групи, каквито Йерархията желае да види действащи в бъдеще, бих казал, че тя е да подготви хората за това, което трябва да считаме за възстановяващия аспект на смъртта, и по този начин да придаде на този досега ужасяващ враг на човечеството един нов и по-радостен смисъл. Ще откриете, че ако работите по указаното направление на мислене, цялата тази тема за смъртта постоянно ще възниква, като в резултат от това ще се появят нови отношения към «умирането и ще се внесе радостно очакване, когато настъпи това неизбежно и съвсем познато събитие. Лечителните групи трябва да се подготвят да се справят с това основно обстоятелство на целия живот и важна част от тяхната работа ще бъде разясняването на принципа на смъртта. Казано ни е, че душата трябва да се завърне при този, която я е дал. До днес това е било една насилствена и ужасяваща реституция, която вдъхва страх и която принуждава мъжете и жените навсякъде да искат настойчиво лечението на физическото тяло, надценявайки неговото значение, и ги кара да смятат удължаването на земното съществуване за най-важен фактор в техния живот. През следващия цикъл трябва да се сложи край на тези погрешни нагласи. Смъртта ще се превърне в един нормален и разбираем процес, толкова нормален,

колкото и процесът на раждане, въпреки че предизвиква по-малко болка и страх. Този мой коментар има характер на предсказание и трябва да се отбележи като такова. (17-389/90)

(2) Думите „защото пръст си и в пръст ще се върнеш“^[11], така познати при погребалните ритуали на Запад, се отнасят за това реституционно дело и загатват за възстановяването на елементите на физическото тяло към първоначалното хранилище на материя и на веществото на жизнената форма към общия етерен източник. Думите „духът ще се завърне при Бог, който го даде“ са изопачено обяснение на поглъщането на душата във всемирната душа. Обикновените ритуали обаче не успяват да подчертаят, че индивидуалната душа е тази, която при процеса на повторно поглъщане предприема и чрез действие на духовната воля нарежда тази реституция. (17-435)

152. СПИРИТИЗЪМ

Спиритизмът е бил религията на древна Атлантида..

Чрез правилното развитие на спиритизма в психологическо направление и изоставянето на ударението върху външните явления (което днес е негова отличителна черта и насока) ще се разкрие истинската същност на смъртта и на отвъдното... Работата на седмия лъч, както знаете, е да свърже живота и формата, но когато се набляга на формения аспект, тогава се следва неправилна процедура и дейността на черния магьосник може да започне и целите му неоправдано влизат в действие. Така е станало и със спиритистично-то движение; проучващите го са заангажирани с формената страна на живота, а привържениците му - със задоволяване на емоционалните си желания (отново свързани с формената страна), така че има опасност истинското значение на движението да се загуби.

В своя най-нисш и материален аспект спиритизмът е проява от нисък разряд на седмия лъч, а за мнозинството това е определено насоката с най-малко съпротивление и следователно няма никакво важно духовно значение за еволюционното им развитие. Според съзнанието им мнозинството от хората днес са атланти и бавно израстват към арийската гледна точка. Това трябва да се промени и дейността на ума бързо да се засили, защото в противен случай истинският спиритизъм няма да може да се прояви и посредством настоящото спиритично движение в света ще бъдат освободени сили и същества с най-противен характер. Негативността на мнозинството от хората, интересуващи се от спиритизъм, и пълната негативност на по-голямата част от медиумите отваря широко вратата за съвсем определени опасности. За щастие в спиритичните кръгове съществува движение за коригиране на тази очевидна заплаха и за преместване на сегашното ударение върху явленията към света на истинските стойности и вярното разбиране. Този въпрос е прекалено обширен, за да се заемам с него тук, освен като илюстрация на въпросите, които се старая да разясня, но ще ви дам един съвет. Ако дружествата и организациите, свързани със спиритичното движение, и групите, изследващи психичните явления, търсят и откриват естествените екстрасенси (а не медиумите, работещи в състояние на транс) и онези, които по природа са ясночувачи и ясновиждащи, и изучат техните разкрития, техните думи и методи на работа, те биха открили много неща относно някои от естествените и нормални за човека способности - способности, които не се прилагат през периода, в който развитието на ума е цел, и които човечеството дели с две големи групи живот - Членовете на Йерархията и животинското царство. Размислете върху това. Следователно, ако тези дружества се съсредоточат върху *разумните и ментални екстрасенси* и изключат всички състояния на транс, няма да мине дълго време, преди да се осъществи откровението. Състоянието на транс е нежелателно, изолира медиума от душата и определено го отправя към сферата на негативното, на неконтролираното и на материалните сили. Силите на материалното обаче ще предотвратят това развитие, ако е възможно, тъй като от момента, в който възникне положително разумно разбиране за света, намиращ се от другата страна на воала, няма да има страх от смъртта и основният аспект на тяхната сила и притегателна способност за човечеството ще изчезне. (9-43/5)

153. СПОКОЙСТВИЕ

Спокойствието и мирът не са едно и също нещо. Мирът винаги е временен и се отнася до света на чувствата и до условия, податливи на смущаване. Той е от първостепенно значение за напредъка и е неизбежно всяка крачка напред да бъде отбелязвана със смущения, с моменти на криза и безпорядък, които сетне биват заменени (когато са преминати успешно) от периоди на мир. Но този мир не е спокойствие и челата бива допуснат в аурата на Учителя само *когато спокойствието замени мира*. Спокойствието свидетелства за онзи дълбок покой, лишен от емоционални смущения, който отличава последователя, съсредоточен в „ум, стабилно поддържан в светлината“. Повърхността на неговия живот може да е (от гледна точка на света) в състояние на бурна промяна. Всичко, което той почита и цени високо в трите свята, може да се сгромоляса около него. Но въпреки това той устоява стабилно, уравновесен в душевното съзнание, и дълбините на живота му остават необезпокоявани. Това не е нечувствителност или наложено самовнушение, нито пък способност да се насочи съзнанието навън по такъв начин, че отделни случки и събития да се пренебрегват. *Това са интензивни чувства, преобразени във фокусирано разбиране*. Когато се постигне това, челата добива правото да живее в аурата на Учителя. В него вече няма нищо, което да изисква Учителят да отклонява вниманието си от жизненоважни усилия към маловажната задача да помогне на последователя. (5-750)

154. СТАДИЙ, ДОСТИГНАТ ПО ЕВОЛЮЦИОННАТА СТЬЛБИЦА

(1) Проблемът се състои в това да се констатира на кое стъпало на стълбата и на кой етап се намира човек в даден момент. Зад всяко човешко същество се простира дълга поредица от животи и сега някои се насочват към стадия на предимно користната лична изява и се изграждат като индивиди с напълно осъзнато усещане. Това за тях е също така стъпка напред, както ученичеството е за вас. Други вече са личности и започват да експериментират с протичащата през тях енергия и да събират около себе си онези хора, които вибрират на техния тон и за които те определено имат послание. Оттук и безбройните малки групички по целия свят, работещи във всяка област на човешката изява. Други са преминали през този стадий и се децентрализират от личностната изява в трите свята на човешкия живот и се мотивират от енергия, която е по-висш аспект на личностната енергия. Те вече не работят, не планират и не се стремят да изразят своите личности и да осъществят индивидуално въздействие върху света или да съберат около себе си група хора, които им се възхищават и по този начин захранват извора на тяхната гордост и тяхната амбиция и които ги правят влиятелни и важни. Те започват да виждат нещата в нов и по-истински план. В светлината на Цялото тази на малкия аз избледнява точно както светлината, присъща на всеки атом от тялото, се събира и бива заличена от тази на душата, когато тя засиява с цялото си великолепие.

Когато стадият на безкористност, на служене, на подчинение на Едното Себе и на саможертва в името на групата стане цел, човек е достигнал до момента, в който може да бъде приет в тази група световни мистици, знаещи и работещи в група, която е отражението на физическо поле на планетарната Йерархия. (4-397/8)

(2) Разпространява се толкова много погрешна информация и така неразумно се набляга на ранга и на позицията в т. нар. йерархия на душите, че здравомислещите и уравновесени последователи сега се стремят да насочат мислите си другаде и да отстранят, доколкото могат, всякакви мисли за категории и сфери на дейност... Ако тези етапи се разглеждат разумно и се оценява какво представляват те всъщност - състояния на разширено съзнание и степени на отговорност, - тогава опасността от личностна реакция към термините „приет последовател, посветен, адепт, учител“ ще бъде незначителна и много неприятности ще бъдат отстранени. Трябва винаги да се помни, че индивидуалното положение трябва строго да не се споделя, а етапът в еволюцията... ще се прояви чрез живота на дейно, безкористно служене и чрез проявата на просветлено виждане, което изпреварва идеите на човечеството.

При събирането по света в този момент на Новата Група Световни Служители трябва да се

действия наистина предпазливо. Всеки работник е отговорен за себе си и за своето служене и за никой друг. Разумно е да се прецени и определи еволюционното положение, но не въз основа на твърдения, а чрез извършената работа и показаната любов и мъдрост. (4-602/3)

(3) Достигнатото от Учителя ниво е високо, но само относително, и не бива да забравяте, че когато Го е достигнал, то му се струва наистина ниско, защото Го сравнява с перспективата, разкриваща се пред Него. Всяко разширение на съзнанието, всяко стъпало на стълбата разкрива пред^ Посветения нова сфера, която трябва да се обхване, и още една крачка напред, която трябва да се направи. Всяко постигнато посвещение само разкрива още по-висши, които трябва да се овладеят, и никога не настъпва момент, в който аспирантът (бил той обикновен човек, посветен, Учител, Чохан или Буда) да остане в статично положение и да е неспособен на по-нататъшен напредък. Даже Самият Логос се стреми, и дори Онзи, към Който Той е устремен, се е насочил към По-Велик. (2-264)

(4) Това, което се извършва в системата, става също така и на космични нива и което е овладяно тук, трябва да се повтори в по-широк мащаб в самия космос. В тази мисъл се крие вдъхновение и развитие, а не отчаяние и изтощение. Наградата от всяка крачка напред, насладата от нарасналото разбиране възнагражда борещия се аспирант по задоволителен начин... (2-265)

(5) За вас е очевидно значението на това всички последователи и посветени да знаят точно къде се намират на Пътеката, окончателния етап на еволюционната стълба. В противен случай те няма да оценят правилно призива и не ще успеят да познаят източника на възникналия-звук. На всеки напреднал учител по окултизъм и езотерика става ясно колко лесно може да се случи това, когато той види с каква лекота маловажни хора и начинаещи интерпретират дочути или получени от тях призови и послания като идващи към тях от някой висш и издигнат източник, докато по всяка вероятност те чуват онова, което се излъчва от собственото им подсъзнание, от собствената им душа или от някой учител (а не Учител), който се старее да им помогне. (17-688)

(6) Трябва да помните, че днес светът на хората е изпълнен с приели едно или друго от посвещенията и че има велики последователи от всички лъчи, работещи на физическото поле като старши работници за човечеството, подчинени на Йерархията. Ще има още много такива през следващите сто години. (Писано е през 1949 г.) Някои от тях не знаят с физическите си мозъци специфичното си положение в Йерархията, преднамерено изоставяйки това знание, за да извършат определена дейност. Това, което пиша тук, е предназначено през следващите четиридесет години да достигне до техните ръце със съзнателното намерение да извади на повърхността на съзнанието, преминаващо през мозъка им, знанието кои са и какво са в действителност. Това е част от програмата, планирана от Йерархията, преди екстернализацията на Ашрамите. Учителите считат, че тези старши последователи и посветени (бидейки на самото място) ще започнат скоро да работят с повече авторитет. Това не означава, че те ще разкрият духовната си самоличност и ще претендират за ранг на посветени. Това те не могат да направят поради мястото им на стълбицата на духовната еволюция. Но знаейки кои са те от гледната точка на Йерархията и какво се очаква от тях, те ще подсилят работата си, ще внесат повече енергия и ще сочат пътя с по-голяма яснота. Тяхната мъдрост ще бъде оценена, както и тяхното състрадание, но самите те ще се оттеглят на заден план. Може дори да изглежда, че външно са по-малко активни и по този начин да бъдат неправилно оценени, но духовното им влияние ще расте. Те не се интересуват какво мислят другите за тях. Те също разбират погрешните възгледи на всички съвременни религии относно Христос. Някои може дори да бъдат тормозени в домовете си или от онези, на които се опитват да помогнат. Никаква част от това не ще има значение за тях. Пътят им е ясен и срокът на служене им е известен. (18-707/8)

(7) Положението на последовател допуска знание за това. Няма погрешна гордост в това човек да знае, че е последовател... Оценката за положението обаче е нещо абсолютно лично.

Трябва да се посрещне и да се приеме, а след това да поел едва *мълчание*. (5-562)

(8) Тя (А. А. Б.) решително се е противопоставила, с пълното ми одобрение, срещу нездравословното любопитство относно положението и титлите, което е като болест за толкова много окултни групи, като води до кулминация на съперничеството, завист, критика и претенции, характерно за мнозинството окултни групи, което прави безсмислени много от техните издания и което пречи на широката публика да получи учението в неговия чист и естествен вид. Рангът и титлата, мястото и позицията нямат никакво значение. *Учението е това, което е от значение* - неговата истинност и интуитивният му призив. Това трябва винаги да имате предвид. (5-781)

Еж. също: (6-413-632/635).

155. СТАРИЯТ КОМЕНТАР

Сметнах, че може да е от интерес за учениците да знаят следното за това древно ръководство на Адептите. ... Не може да се определи възрастта на... *Стария Коментар*. Ако се опитам да ви я съобщя, не притежавам доказателство, с което да подкрепя думите си... С горните думи се постарях да ви предам същността на изразеното в Коментара посредством няколко символа и тайнствен текст. Тези древни Свещени книги не се четат по начина, по който съвременните ученици четат книги. Те се виждат, докосват и разбират. Смисълът се разкрива за един миг. Нека поясня: Думите „Единият произнася словото, което заглушава тройния звук“ са изобразени със сноп светлина, завършващ с една символична дума, изписана със злато върху три символа - черен, розов и зелен. По този начин тайните грижливо се пазят. (4-76)

156. СТРАХ

(1) (Страхът) е породен от невежеството и в първоначалните му фази той не е предизвикан от неправилно мислене. В основата си той е инстинктивен и се явява доминиращ в немислещото животинско царство, както и в човешкото царство. Но в човешкото царство силата му се увеличава многократно от способностите на ума, бг *спомена* за минали болки и тъги и от очакването на тези, които предвиждаме. Силата на страха се отежнява чудовищно от мисъл-формата, която сами изграждаме от собствените си страхове и фобии. Силата на тази мисъл-форма расте чрез вниманието, което ѝ обръщаме (тъй като „енергията следва мисълта“), докато започне да доминира. (4-238)

(2) Всеки човек познава страха и обхватът на вибрациите на страха се простира от инстинктивния страх на дивака, породен от неведението му относно природните закони и сили и от ужаса му от тъмното и от непознатото, до преобладаващите днес страхове, свързани със загубата на приятели и на любими, на здраве, пари, популярност, и накрая страховете на аспиранта -страхът от провал, страхът, който се корени в съмнението, страхът от окончателното небитие или унищожение, страхът от смъртта (която той споделя наравно с цялото човечество), страхът от голямата илюзия на астралното поле, от фантазмагориите на самия живот, а също и страх от самотата по Пътеката, дори и до страха от самия Страх. Списъкът може да бъде продължен много, но е достатъчен, за да покаже съществуването на всякакви страхове. Те господстват в повечето ситуации и помрачават много щастливи моменти. Те свеждат човека до плах и боязлив атом на съзнаващия живот, застанал уплашено пред поразителния проблем на съществуването, съзнаващ своята неадекватност като човек да се справи с всички ситуации и неспособен да изостави зад себе си страховете и съмненията си и да навлезе в свободата и в живота, които му принадлежат по рождение. Често пъти той е така измъчен от страхове, че се плаши от своя разум. Не може да се надцени чернотата на картината, тъй като страхът е доминиращата астрална енергия в този момент и чувствителното човечество ѝ се поддава лесно. (4-297/8)

(3) *Страхът от смъртта* се основава на:

- а. Ужас от крайния процес на откъсване при самата смърт.
- б. Ужас от непознатото и неопределимото.
- в. Съмнение относно крайното безсмъртие.
- г. Нещастие, породено от оставянето на любимите или от изоставянето от тяхна страна.
- д. Някогашни реакции, предизвикани от минали насилствени случаи на смърт, криещи се дълбоко в подсъзнанието.
- е. Придържане към живота на формите, защото съзнанието се отъждествява предимно с тях.
- ж. Старо погрешно обучение относно Рая и Ада, като и двете биват еднакво неприятни като възможности за определени типове хора. (4-300)

157. СЪЗНАНИЕ

(1) Не можем да направим нищо повече от това да усетим една малка частица от някакво прекрасно цяло, излизащо напълно извън обсега на съзнанието ни. Цяло, което най-висшият Ангел (Съвършено Същество) едва започва да съзнава. Когато схванем факта, че обикновеният човек досега съзнава напълно само на физическото поле, съзнава приблизително на емоционалното поле и едва започва да развива съзнанието на менталното поле, става очевидно, че неговото разбиране на информацията за космоса може да бъде само зачатъчно. Когато схванем още и факта, че да *се съзнава* едно поле и да *се контролира* това поле са две съвсем различни неща, вече няма съмнение колко малко вероятна е възможността да разберем повече от общата тенденция на космическия замисъл. (1-4)

(2) Развитието на човека се състои в преминаването му от едно състояние на съзнание към друго. То е една поредица от разширения, едно нарастване на тази способност за *осъзнаване*, която представлява най-важната характерна черта на обитаващия Мислещ. То е напредъкът от съзнанието, поляризирано във висшето Себе, Егото, Душата, към поляризация в Монадата, Духа, докато в края на краищата съзнанието стане Божествено. (1-7)

(3) Напредъкът в сферата на съзнанието става естествено чрез степенувана поредица от пробуждания, но това би се извършвало много по-постепенно и би изисквало повече време, отколкото в сегашните ни планетарни условия. Точно този начин за развитие на съзнанието на човечеството е бил въведен от Йерархията по време на коренната раса на атлантите през последната част на четвъртата подраса и ще продължи до средата на следващия етап. Тогава ще бъде даден необходимият подтик и когато три пети от човешкия род езотерично „стъпи на пътеката“, като голяма част от хората ще преминават през процеса на превръщането в самата Пътека, тогава отново ще се възстанови по-нормалната практика. (1-94)

(4) Тези реализации, тези доловени разширения на съзнанието се извършват според природните закони и стават, когато им дойде времето, за всяка душа, *без изключение*. (1-176)

(5) Нека ви уверя, че под натиска на съвременния живот, при напрежението на наложените настоящи условия и съществуващата цивилизация, в добавка към умствените грижи, ужаса от напредващите армии, грохота на множеството гласове и стреса на разпространяващата се по цял свят икономическа криза човешкото съзнание се пробужда бързо от дългия сън. Тази голяма и фундаментална реалност, наречена от нас „човешко състояние на ума“, едва започва да се насочва към нещата, които са от значение, и да се изразява по естествен начин. (9-26)

(6) Еволюцията, както н«е я разбираме и както трябва да се изследва от човешкия интелект, е историята на еволюцията на съзнанието, а не историята на еволюцията на формата. Последната се съдържа в другата и е от второстепенно значение от окултна гледна точка. (15-57)

(7) Енергиите на дванадесетте съзвездия се смесват с тези на дванадесетте планети, но

тяхната сила да породят отклик и да бъдат съзнателно приети, познати и използвани зависи изцяло от типа на отзоваващия се механизъм на планетарния живот и на отделния човек. Правилно е казано, че съзнанието зависи от носителите си, от стадия им на развитие и от способността на индивида да се отъждестви с достигащите до него енергии и импулси, а не зависи само от това, което вече е призната част или аспект от него. Може да се каже, че повишеният отклик на реалностите и качествата, разкрити и направени възможни от въздействието на енергията от зодиакалните знаци, зависи донякъде от намаляващото влияние на планетите, което ограничава аспекта на съзнанието у човека. Размишлявайте върху това, понеже то съдържа дълбока езотерична истина. (16-53/4)

(8) Толкова често в нашите изследвания човек е склонен да забрави, че не е възможно за която и да е единица съзнание, намираща се в планетарната сфера на влияние, да си представи условията, съществуващи другаде, а не на Земята, защото за споменатата единица тази малка планета е самият център на познатата вселена и под влиянието на Голямата Илюзия съзвездията, заедно със своите владетели и с първоначалните си съответни, се въртят около Земята. Когато човек напредне повече и съзнанието му започне да се пробужда за действителността, същността на тази илюзия ще стане явна за него, но понастоящем това не е възможно. (16-359)

(9) Всеизвестната древна окултна истина остава в сила: „Съзнанието е зависимо от своя носител за проявата си, като и двете зависят от живота и от енергията за своето съществуване." Това остава неизменен закон. (16-527)

(10) Трябва винаги да имате предвид, че съзнанието остава неизменно, независимо дали е физически изпълнено или не е, и че развитието може да се осъществи дори с по-голяма лекота, отколкото когато то е било ограничено и обусловено от съзнанието, преминаващо през мозъка. (5-81), (17-413)

(11) Разширяването на съзнанието и пораждането на увеличена чувствителност и възприемащо осъзнаване са целта на всички усилия на божествеността и на Йерархията. Стремещт не е към подобряване на материалните условия. Това ще последва автоматично, когато осъзнаването бъде стабилно разгърнато. Бъдещето на човечеството се определя от неговите стремежи и от способността му да откликва на идеализма, който днес залива света. (12-103)

158. ТЕЛЕПАТИЯ

(1) Необходимо е всички изолирани последователи във всяка страна по света да съзнаят съществуването на другите като тях и тогава да осъществят телепатичен контакт. Това може би ви се струва едно прекрасно, но непрактично виждане. Уверявам ви, че не е така. Работата по установяването на такава връзка може наистина да е бавна, но това е неизбежен резултат от растящата чувствителност на всички души, работещи на полето на света. Първото свидетелство за това е инстинктивното разпознаване на онези, които са част от тази група, когато се срещнат и свържат в хода на светските си занимания. Пред тях незабавно се появява проблясък светлина, мигновено електрическо взаимодействие, неочаквано усещане на сходство на виждането и на целите или една съществена възможност да се помогне и да се сътрудничи за рабътата, от която се съзнава, че всички са заинтересувани. (4-421)

(2) Един ден истинският телепатичен контакт и виждане ще изместят говора и писмото. (4-478)

(3) Всички малки групи от хора по един естествен и неизбежен начин достигат до телепатичен контакт между своите членове и с хората от подобни групи. Нужно е това да се желае и подпомага и то балансирано и неизменно ще се увеличава. (10-19)

(4) По обикновения начин, по който бива използвана, думата телепатия посочва две способности:

1. Инстинктивно отбелязване на някаква ситуация, някакъв повик или впечатление, което въздейства върху центъра в слънчевия сплит. Тази способност за регистриране на влияние *Не* се контролира. *Не* съществува насочвано преднамерено умствено възприемане на отправено послание. Има само настройка към състоянието на ума или към условията или ситуациите, свързани с този, който се счита, че изпраща съобщението. В деветдесет процента от случаите това съобщение е за беда и бива издадено и поражда своето въздействие, без да е налице някаква способност от страна на получателя да предизвика получаването му. Илюстрация за това е предчувствието на майката, че любимото ѝ дете е в опасност.

2. Форма на ясновидство, която позволява на човека да види онова, което е скрито, като например броя на символите върху карта за игра, обърната с лицевата страна надолу.

Истинската телепатия обаче е *пряко* ментално общуване между умовете и в по-напредналата си форма тя е общуване между душите, използващи сетне ума за формулиране на съобщеното, какъвто е случаят при вдъхновенията. Интересно е да се отбележи (и поучително с оглед на темата ни), че при истинската телепатия по-нисшите способности могат да бъдат издигнати и използвани на високо ниво на осъзнаване. В езоте-риката е добре известно, че:

а. Някои хора просто записват телепатично в умовете си информацията, идваща от друг ум. Регистрирането, както и предаването, са безсловесни и безформени. Получателят просто *знае* и предаденото знание се оформя в ума му без никакви междинни стадии или етапи. Това е безформена телепатия.

б. Други незабавно привеждат във форма полученото знание. Те *виждат* посланието, думата или информацията изписана или напечатана пред очите си, все едно че е представена на подвижен екран, който се вижда вътре в главата.

в. Други привеждат информацията във форма, подходяща за *чуване*.

В последните два случая истинският човек използва латентните си по-нисши способности, като ги издига до най-високото възможно ниво и ги подчинява на нуждите на ума или на душата. Разликата в това използване на способността за ясновидство и ясночуване е, че в този случай има пълен умствен контрол и разбиране, а в другите случаи нисшите способности се използват автоматически, неконтролирано, заангажирани са с неща без истинско значение и не са разбрани от използващия ги. (15-565/7)

(5) Една от характерните черти, отличаващи групата на служителите и познаващите света, е, че на практика не съществува външна организация, която да ги обединява. Те са *сплотени от вътрешната структура на мисълта* и от телепатично взаимодействие. Великите, на които всички се стремим да служим, са свързани по този начин и могат при най-малката необходимост и с минимален разход на сила да влязат във връзка един с друг. Те всички са настроени към определена вибрация. (11-1)

(6) Силното желание да се постигне успех в телепатичната дейност и страхът от неуспех са най-сигурните начини да се осуетят плодоносните усилия. Във всяка работа като тази от голяма помощ е отношението на непривързаност и нагласата „каквото стане"... Емоциите и желанията за нещо от страна на получателя създават потоци от излъчвана енергия, които отблъскват или отхвърлят онова, което се стреми към контакт, например насочената мисъл на някой, който желае да осъществи връзка. (11-10)

(7) Тогава първата стъпка е *отбелязването* и привеждането в правилни и достъпни представи, идеи и мисъл-форми на онова, което е било регистрирано. Това бележи първия стадий в неговото наистина окултно служене и той все повече ще се *отдава* на този нов тип служене. (11-93)

(8) Не съм давал указания относно изкуството за развиване на телепатична чувствителност. Причината за това е, както съм ви казвал и по-рано, че тази чувствителност трябва да бъде и

винаги се разгръща естествено, когато последователят е правилно ориентиран, напълно предан, и се учи на децентрализация... Постепенно, когато последователят придобива истинска свобода на мисълта и способност да възприема впечатленията от абстрактния ум, той създава за себе си едно хранилище на мисли, което е достъпно при необходимост, за да помага на другите хора и за нуждите на увеличаващото му служене на света. След това той придобива чувствителност за впечатления, идващи от Йерархията... Това, което искам да изтъкна тук обаче, е фактът за съществуването на растящ запас от мисли, които последователят е създал, откликвайки на многото различни впечатления, към които той придобива все по-голяма чувствителност. Идеите, концепциите и духовните цели, които той все повече осъзнава, постоянно биват формулирани от него чрез мисли със съответните им мисъл-форми. Стремейки се да служи на събратята си, той се научава да черпи от последните...

Същественият момент, който трябва да се схване, е, че чувствителността към впечатления е нормално и естествено разгръщане, съответстващо на духовното развитие. Дадох ви ключ за целия този процес, когато казах, че:

„Чувствителността към впечатления включва пораждането на магнетична аура, върху която висшите впечатления могат да повлияят.“

Бих искал да премислите внимателно тези думи. Когато последователят започне да проявява душевни качества и вторият аспект на божествеността го завладее и контролира и влияе на целокупния му живот, автоматично се развива по-висша чувствителност. Той се превръща в магнит за духовни идеи и концепции; привлича в своята област на съзнание очертанията, а сетне и подробностите на Плана на Йерархията; в края на краищата осъзнава планетарната Цел. Не е необходимо той да се стреми към всички тези неща и да се учи с много уСТАлия да ги констатира, задържа и използва. Те се спускат в областта на неговото съзнание, *защото* той е изградил магнетична аура, която ги призовава и ги води „в ума му“. Тази магнетична аура започва да се оформя от първия момент, в който той осъществи връзка с душата си. Тя се задълбочава и нараства, когато тези връзки станат по-чести и постепенно се превърнат в обичайно състояние на съзнанието му. Тогава, когато поиска и по всяко време, той е във връзка със своята душа, втория божествен аспект.

Тази аура е всъщност хранилището на мисловно вещество, на което той може да разчита духовно... Последователят е магнетичен център на светлина и знание само дотолкова, доколкото поддържа магнетичната аура в състояние на възприемчивост. (11-94/6)

(9) Думата *телепатия* е използвана предимно, за да обхване многото фази на умствена връзка и обмен на мисли, при които не се използват изречени или изписани думи и знаци. (11-109)

(10) Що се отнася до Учителите, петте сетива съществуват и се използват при нужда, но връзката, която се установява и поддържа с последователите и старшите аспиранти в света (чрез които Те работят предимно), е до голяма степен телепатична. Слухът и зрението, както вие разбирате използването им, не се употребяват. Науката на впечатленията, със значително увеличената си ефикасност спрямо обособения контакт чрез сетивата, изцяло е изместила по-ограничения човешки метод. С изключение на случаите, когато Учители работят на физическото поле във физическо тяло, външните физически сетива са отпаднали от употреба, а повечето от Учителите, които все още ги използват, правят това съвсем ограничено. Работата Им все още е почти изцяло на субективен план и впечатленията и телепатичното взаимодействие на практика са единствените средства, които Те използват, за да достигнат до Своите работници. (13-568/9)

(11) Телепатична чувствителност... Как тогава може да освободите умовете си от собствените си желания и от собствените си интерпретации?... Съществуват ли някакви точно определени и кратки правила, които трябва да се спазват? Следните могат да се дадат,

но искам да ви напомня, че това, което *сте*, е по-важно за тази работа, отколкото всичко останало. Основният фактор е *невредимостта* в мисли и слова. Практикуването на това, съпроводено от правилно съблюдаване, ще помогне много на всички вас. След това идва ред на *отказ да се мисли грубо* или критично. Това е съществено по отношение на хората, чиито умове се стремят да повлияете. *Мълчанието*, абсолютно и ненарушимо относно това, което вършите, е също фактор от голямо значение. Изричането на думи по отношение на тази най-фина и поверителна работа (и дори обсъждането ѝ с колега-последовател) може да разбие крехката мисъл-форма, която се стремят да изградите. Може да провали работата, извършвана в продължение на седмици. Трябва също да се развие *уравновесено отношение*, що се отнася до притежаващите власт в целия свят. Преди всичко те се нуждаят от вдъхновението, което може да им се даде от Йерархията. (5-65/6)

159. ТРЕТОТО ОКО

(1) Третото или духовното око има няколко функции. Между другото то е и органът за просветление, незабуленото око на душата, през което светлината и просветлението навлизат в ума и по този начин целокупният нисш живот се озарява. То е също органът, през който протича насочващата енергия, която бива излъчвана от съзнателно изграждащия адепт към използваните от него инструменти - неговите мисъл-форми.

Малко еволюираните, разбира се, не използват третото око за стимулиране на своите мисъл-форми. (3-974/5)

(2) Когато се използва третото око, какъвто е случаят при съзерцание, то синтезира и направлява тройната енергия и от това произхожда мощната дейност, която се извършва от хората, при които то действа. Третото око започва да функционира едва когато третият кръг егоични венчелистчета бавно започне да се разгръща. (3-1007)

(3) Едно от основните правила, засягащи магическите процеси, е, че никой човек не е магьосник или работник за бялата магия, докато не се отвори третото му око или докато то не започне да се отваря, защото чрез него се енергизира, направлява и контролира ми-съл-формата, а по-нисшите строители и сили се насочват към определена дейност. (3-1008)

(4) „Окото на Шива“ в човека се намира... в центъра на челото между двете физически очи.

Не бива да се обърква с епифизната жлеза, която видимо е физически център, жлеза. Третото око съществува в етерната материя и е етерен център на сила,... докато епифизата е изградена от материята на трите нисши подполета на физическото поле. Въпреки това тя трябва да функционира в някаква степен, преди „Окото на Шива“ да се задейства. (3-1009)

(5) Третото око управлява енергията или силата и по този начин се явява инструмент на волята на Духа... То е окото на вътрешното виждане и отворилият го може да направлява и контролира енергията на материята, да вижда всички неща във Вечното Настояще и по тази причина да бъде във връзка с причините в по-голяма степен, отколкото със следствията, може да чете акашовите записи и да притежава ясновидство... Посредством това „всевиждащо око“ Адептът може във всеки момент да осъществи контакт със Своите последователи навсякъде. (3-1010/1)

(6) Третото око се развива посредством практиката за визуализация. (3-1012)

(7) Третото око свързва пробудения човек на физическото поле с астралния (субективния) свят и му позволява да действа съзнателно там...

Третото око е прозорецът на Егото (душата), действащо на физическото поле, през който то поглежда навътре към трите свята. (3-1130)

(8) Третото око е енергиен център, изграден от човека. То съответства на енергийния център, каузал-ното тяло, изградено от Монадата. (3-1160)

160. ТРИЪГЪЛНИЦИ НА СВЕТЛИНАТА

(1) Триъгълниците на светлината и на добрата воля по същество са призоваващи. Те са в основата на бъдещата Наука за Призоваването. Силата им зависи от дълбочината на чувствата в единия случай и от силата на волята в другия, с които те са изградени. С това давам нов и полезен съвет на онези последователи, които предприемат този нов проект, който е така близък до сърцето ми. Работата трябва да продължава. Поради факта, че цялата концепция е толкова нова и различна от всичко друго правено досега, тя изглежда така невъзможна за осъществяване. Проектът за триъгълниците е породен в толкова висши езотерични източници, че някои последователи считат работата за извънредно трудна и по този начин усложняват чрез мисленето си нейната присъща простота; други я смятат за най-простото нещо на света и наблягайки на екзотеричната и организационна гледна точка, те също възпрепятстват изграждането на истински триъгълник. Последователите трябва да осъзнават истинския зададен план и да намерят начини да си изяснят средното положение между изтъкваните трудности и простотата, която изопачава.

Вероятно мога да помогна да се изяснят до известна степен умовете на онези, които са отговорни за първоначалните стъпки на това наистина езотерично начинание. То се различава от интелектуалната и практическа работа, която се изисква от мъжете и жените на добрата воля да осъществят и която те ще извършат. То не е и, както някои искрени хора смятат, работа на добра воля или етап от работата на добрата воля. Образуването на триъгълници светлина и добра воля засяга хранилището с енергия от вътрешната, етерната страна на живота, което автоматически и посредством пълната обръщаемост ще позволи на екзотеричната работа на мъжете и жените на добрата воля да напредва. Сама по себе си това не е работа на добра воля, а изграждане на триъгълници от енергия в етерното тяло на планетата, които стават средство за предаване на добрата воля. Двата етапа на работата по необходимост взаимно се допълват, но не бива да се смятат за едно. Триъгълниците на светлината трябва да бъдат подготвени от добрата воля и да станат нейни проводници. Двете групи са тясно свързани. Не е нужно мъжете и жените на добрата воля да знаят каквото и да е за тези триъгълници, освен ако не се намери това за разумно, и те поотделно са достатъчно напреднали, за да реагират правилно, но дали дейността им, свързана с добрата воля, ще има успех или напротив (говоря с оглед на далечните перспективи) ще зависи от интензивността на намеренията им и дълбочината на любовта, проявена от членовете на двете групи триъгълници...

Следователно за вас ще е ясно, че тази съзидателна работа, подкрепена от нейните разумни и практични цели и способността ѝ, когато действа правилно, да обединява екзотеричните и езотеричните работници в едно духовно начинание, всъщност произлиза от самата Шамбала. Тя е била схваната, що се отнася до намеренията и целите ѝ, от Учителите, намиращи се на първия и втория лъч, макар че предимно последователите и Учителите от втория лъч са я разбрали най-лесно. По-нататък, когато вече е извършена сериозна и систематична работа и идеята е позната на хората, тази дейност ще бъде важна част от новата световна религия и ще бъде разбрана по-правилно. Ще има собствена централна група, която ще работи изцяло на субективен план, изграждайки триъгълници от светлина и добра воля, а след това и на обективен, като насочва дейността на онези, които развиват на Земята организационния аспект на триъгълниците на практическата добра воля заедно с ефикасна допълнителна дейност. (18-274/5)

(2) Функцията на тези Триъгълници всъщност е да улесни работата по разпределянето на прииждащата чиста енергия на любовта (проявяваща се като светлина и добра воля) към Йерархията и Човечеството. Тази наистина езотерична цел на Триъгълниците няма да бъде разбрана от широките маси, но някои от четящите това ще оценят възможността да служат *съзнателно* по този начин. (18-402)

(3) Движете се бързо и като обединена група по отношение на работата с Триъгълниците. Тя е фундаментална, що се отнася до полезността ѝ, и трябва да се разпространява бързо. (13-

161. ТРУДНИ ЗА РАЗБИРАНЕ УЧЕНИЯ

(1) По тази причина настоящият трактат е донякъде труден за разбиране и в голяма степен е символичен. Може да изглежда като мъчен за проумяване и е възможно някои да разберат само малко от него, а други - нищо. Ако последователите по света наистина полагат усилия и ако прилагат на практика дадените учения, доколкото е възможно за тях, ще открият, че с течение на времето и с пробуждането на техния разум и интуиция подобни символични и трудни за разбиране изявления стават все по-ясни и успяват да предадат предвиденото учение. Когато това се осъществи, Ангелът на Присъствието се приближава все повече и упътва последователя по неговия път. Усещането за разделеност намалява, докато най-сетне светлината пробие мрака и Ангелът овладява живота. (15-48/9)

(2) „Размишлявайте върху това.“ Често повелявам така, защото извършената дейност при размишление е ефикасно средство, водещо до откровение. (16-292)

(3) Тук може да запитате защо се занимавам с тези абстракции. Ще ви отговоря, че с усилията си да разберете и да проумеете истината, намираща се отвъд вашите разбирания (дори и когато я считате за все още недоказана хипотеза), постепенно развивате един аспект на ума си, който е много необходим в процеса на реализацията и който трябва да бъде призован към действена работа при посвещението. Това усилие е нужно, за да настъпи истинско разбиране. Посвещението е проява на интуитивно разбиране, приложено на практика. (16-391)

(4) От друга страна, трябва да повторя колко обширна е темата, с която се занимаваме, и всичките досегашни указания и отговорите на въпросите служат само за да покажат колко труден за разбиране е този въпрос. Но ако имате търпение и ако сте готови да учите чрез възприемане повече, отколкото чрез анализ, по-късно ще откриете, че знаете много - интуитивно и разумно. (17-308)

(5) Учениците не бива да се заблуждават от простотата и от обикновените и недвусмислени изявления. Съществува склонност езотеричното учение да се счита неизбежно за неопределено и трудно за проумяване, изискващо винаги използването на „езотеричното усещане“ (каквото и да се разбира с тези думи), за да се достигне до разбиране. Но в много случаи колкото по-напреднало е учението, толкова по-просто се изразява то. Трудното разбиране се отнася до неведението на ученика, а не за начина, по който учителят го представя. (17-629)

(6) Много от досега казаното ще ви изглежда безсмислено... но както ви казах по-рано, пиша за онези последователи и посветени, които сега се възплъщават и които ще бъдат в разцвета на съзнанието и служенето си към края на този век. Но усилията, които полагате, за да разберете, ще имат своя резултат, дори и мозъкът да не може да го схване. (18-34)

(7) Съзнавам, че за вас не е възможно истинско разбиране, но много може да бъде спечелено чрез *усилията ви* да разберете. (18-304)

(8) Както виждате, навлизаме в области далеч отвъд вашите разбирания, но усилието да схванете непостижимото и да тренирате ума си в посоката на абстрактната мисъл винаги е от полза. (18-646)

(9) Добре осъзнавам, че това, което съобщавам тук, може да ви изглежда като абсолютна безсмислица и не съществува, разбира се, начин, по който да мога да ви докажа истинската природа на тази система за общуване или по който да можете да проверите казаното от мен. Но от друга страна, братя мои, засега не разполагате с начин, по който да установите действителното съществуване на Санат Кумара, но въпреки това, от самата нощ на времето, съществуването Му е оповестявано от Йерархията и е приемано от милиони. Всеки човек вярва в много повече неща, отколкото може да докаже някога или да установи тяхната

162. ТЪМНИТЕ СИЛИ

(1) Тук мога да спомена бегло за успоредната дейност на силите, които работят, за да предотвратят екстернализацията на Йерархията на Светлината, тъй като това събитие би означавало увеличаване на силата и това е доказано. Както знаете, на астралното и менталното поле съществуват центрове, наречени „тъмни центрове“, защото ударението на тяхната дейност е върху материалния аспект на проявата и върху активността на материалното вещество, като цялата енергия се подчинява на изцяло користна цел. Както съм казвал по-рано, Силите на Светлината работят с душата, скрита във всяка форма. Те се занимават с груповите намерения и с откриването на Божието Царство на земята. Тъмните сили работят с формената страна на проявата и с установяването на контролиращ център, който да бъде изцяло техен и да подчини всички живи форми във всички царства на специфичните им повели. Това е старата история, позната от Библейската фразеология, за царствата на света и царството на Христос, за силата на антихриста и силата на Христос. Това породило голяма кулминация в дните на Атлантида и макар че Йерархията на светлината победила, това станало със съвсем малка разлика. Битката се водила на астралното поле, въпреки че имало съответствие и на физическото - голям конфликт в древността, за който се говори в древните легенди. Това приключило с бедствието, предизвикано от Потопа. Оттогава се отглеждат семената на омразата и разделението, а трите способа, чрез които силите на тъмнината се стремят да контролират човечеството, са омраза, враждебност и разделеност. Трите велики духовни съответствия са любовта, безкористното разпределяне и синтезът.

Понастоящем авторитетът на силите, работещи срещу живия принцип на любовта (както е олицетворен от Йерархията), не се увеличава, тъй като откликът на човечеството спрямо онова, което е добро и обобщено, е много по-бърз и доминиращ, отколкото преди неколкостотин години. Има много причини да се надяваме, че ще настъпи постоянно намаляване на нежелания контрол. На физическото поле тъмните сили се управляват от група от шестима водачи от Изтока и шестима от Запада. От тях по-влиятелни са източните, понеже те са по-стари като раса и по тази причина - по-опитни. Те работят чрез отъждествяването със заслепението и чрез стимулирането на нисшите психични способности. Точката, към която са насочили своите атаки, е групата от последователи и посветени, работещи за света, защото последните са отговорни за насърчаването на любовта по света и за сплотяването на хората в дух на единство. Ако те не успеят сега с тази своя задача, би следвало да е възможно да се екстернализира Йерархията и по този начин да се намали властта на т. нар. зли сили.

Ако тези зли сили не могат да накарат последователите навсякъде да се поддадат на някаква форма на заслепение, тогава те ще се опитат да използват груповото заслепение, за да неутрализират техните усилия и да накарат онези, с които последователите работят, да вярват на злото, да оспорват подбудите и да измислят толкова убедителна заблуда, че борещият се последовател ще бъде оставен да се сражава едва ли не самостоятелно. Ако това не може да бъде сторено, тогава те, може да нападнат физическите тела на работниците и посредниците на Йерархията и да опитат чрез страданията на физическото тяло да контролират производителността на последователя. Това не винаги има успех, защото Учителят може да закриля Своя последовател и той често прави това. Тъмните сили работят също чрез отъждествяване или възбуждане на психическия механизъм, така че нисшите психични сили да се развият по ненормален начин и преждевременно да приемат почти неконтролируеми размери. Това станало в голям мащаб по времето на Атлантида и довело до ситуация, в която цялото астрално поле било разбулено, но не и разбрано. Нежеланите му способности тогава са били освободени на физическо поле и това предизвикало войната между двете големи школи, свързани с мистериите - Светлата и Тъмната, - която довела до унищожението на тогава познатия свят.

Днес тези сили, светли и тъмни, отново се борят за проява и господство на физическо поле, но този път резултатът е съвсем различен. Усилията да се достигне до връзка с душата или да ѝ се попречи се проявяват под формата на нервни заболявания и патологични състояния и това влияе силно на груповата дейност на хората. Старанието на тъмните сили да стимулират нисшите психични сили изглежда не може да достигне до по-дълбоко място в материята и формите, а стига само до етерните носители, и оттам обуславя физическото тяло по физиологичен път под формата на болести, увреждания, безпокойства на нервна почва, мозъчни недъзи и още много начини, по които хората стават безпомощни и негодни да се справят с ежедневието и с условията в съвременния свят. Но природата на ума е достигнала стадий на защитна полезност и някои от големите предпазни бариери, които са издигнати около човечеството, сега са скептичният дух и отказът да се признае съществуването и ползата от психичните сили. Това трябва да се помни. (15-576/9)

(2) Основното оръжие, използвано сега от обединените Сили на Злото, е хаосът, разрушението, липсата на солидна сигурност и съпътстващият ги страх... Трябва изцяло да се промени ритъмът на мисленето в международните отношения, а това представлява бавна и трудна задача. Злите личности във всяка страна, които са отговорни за хаоса и несигурността, трябва рано или късно да бъдат заменени от хора, които могат да работят в сътрудничество с ритъма на седмия лъч и по този начин да породят ред и красота. (13-668)

163. УКАЗАНИЯ[12]

(1) *Проблемът за Указанията* е особено труден за разглеждане, защото се основава на вроденото инстинктивно признание за съществуването на Бог и на Божия План. Тази присъща, инстинктивна, духовна реакция се експлоатира днес от много добронамерени реформатори, които обаче не са обърнали достатъчно внимание на тази тема и на външния отклик на субективния подтик. В повечето случаи те са слепци, водещи други слепци. Можем да определим проблема за указанията като проблем на метода, съгласно който човек посредством процесите на самовнушение, гласка себе си към едно негативно[13] състояние и (докато е в това състояние) осъзнава склонности, подтици, гласове, ясно внушени команди, откровения относно линията на поведение, към която трябва да се придържа, или кариерата, която трябва да следва, придружени от една основна насока на дейност, която „Бог“ предлага на бдителния, негативен, възприемчив субект... Но при всички случаи източникът на указанията и техният произход неопределено бива наречен „Бог“, смята се за божествен, споменава се като глас на „вътрешния Христос“ или като духовни напътствия. Използват се много аналогични определения според школата на мислене, към която може да принадлежи човекът или която е успяла да привлече вниманието му.

Все повече ще виждаме развитието на тази тенденция към субективно упътване от един или друг вид, когато човечеството се ориентира във все по-голяма степен към субективното, когато по-определено осъзнава сферата на вътрешното същество и когато е по-предразположено към света на смисъла. По тази причина желая да направя относително внимателен анализ на възможните източници на указанията, така че хората поне да знаят, че цялата тази тема е по-обширна и по-сложна, отколкото са смятали първоначално, и че би било разумно да се констатира произходът на информацията, с която са удостоени, и по-определено да знаят посоката, към която се насочват. Не забравяйте, че слепото, безразсъдно подчинение на указанията (както това се върши понастоящем) рано или късно прави човека един негативен чувствителен автомат. Ако това започне да преобладава навсякъде и сегашните методи се превърнат в установени навици, човешкият род ще загуби най-божественото си притежание - свободната воля. Няма обаче непосредствена опасност от това, ако разумните мъже и жени по света размислят върху този проблем. А освен това и прекалено много егото от напреднал тип се възплъщават понастоящем, за да се позволи на тази опасност да се разрасне недопустимо, и в света днес има прекалено много последователи, чиито гласове звучат силно и ясно в духа на свободния избор и на интелигентното разбиране на Божия план.

... Емоционално предразположените хора е *Църквите* на всички вероизповедания и секти винаги са склонни да намерят начин за бягство от неприятностите и затрудненията на живота, като живеят непрестанно с усещането за напътстващото Присъствие на Бога, съчетано със сляпо примирение за това, което се обобщава като „волята Божия“. Практикуването на Присъствието на Бога съвсем определено е желана и необходима стъпка, но хората трябва да разберат какво означава това и непоколебимо да променят усещането за дуалност в усещане за тъждественост. Волята Божия може да приеме формата на налагане на жизнени обстоятелства или условия, от които няма бягство, и човекът, на който това се случва, го приема и не върши буквално нищо, за да подобри или наистина да преобрази (а може би и да избегне) положението. Тези хора интерпретират, че съдбата и ситуацията им е такава, и решават кротко и смирено да живеят в наложения ограничителен обръч и ограничаващи линии. Неизбежно се развива дух на подчинение и на мълчаливо съгласие и наричайки ситуацията, в която са попаднали, проява на Божията воля, те успяват да я понесат. В някои от по-пречистените състояния на това съгласие човекът *изразява гласно* примирението си, но не успява да познае, че гласът е неговият собствен. Той го смята за гласа на Бога. За такива хора пътят на разбирането, на познаването на великия Закон на Причината и Следствието (който действа живот след живот) и тълкуването на проблема от гледната точка на овладян урок биха ги освободили от негативността и сляпото, безразсъдно приемане. Животът не изисква примирение и приемане. Той изисква деятелност, отделянето на добрите и висши ценности от нежелателните, изисква култивиране на онзи борчески дух, който води до организираност, разбиране и евентуално преминаване към област на полезна духовна дейност.

Участващите в дейността на школите на мисълта, носещи множество имена, като например школите „Умствена Наука“, групите „Нова Мисъл“, Християнската наука и други подобни организации, също са склонни да бъдат отнесени към състояние на негативност, основано на самовнушение. Непрестанното повтаряне на изречената, но нереализирана истина за божествеността рано или късно ще предизвика отговор от формената страна на живота, който (дори и да не е назован „указание“) въпреки това приема форма на указание и не оставя място за свободната воля. Това е противодействието, и то в голям мащаб, на гореописаната реакция. Докато в единия случай откриваме сляпо съгласие с нежеланата участ, тъй като тя се явява волята Божия и следователно тази Воля трябва да е добра и правилна, във втория има опит да се подтикне субективният човек да приеме точно обратното състояние. Той бива обучаван, че няма объркани обстоятелства, освен в случаите, когато сам ги създаде такива; че няма болка и нищо нежелателно; насърчаван е да разбере, че е божествен, че е потомък на епохите и че обърканите обстоятелства, ограничените условия и нещастните събития са резултат от собственото му градивно въображение. Казва му се, че всъщност те не съществуват.

В двете школи на мислене се преподават истината относно съдбата, както тя се разгръща според Закона за Причина и Следствие, и истината за присъщата на човека божественост и се набляга на тях, но и в двата случая самият човек е негативен субект и се явява *жертва* или на жестоката съдба, или на собствената си божественост. Внимателно обмислям думите си, защото желая читателите да осъзнаят, че съдбата никога не е възнамерявала човекът да бъде безпомощна жертва на обстоятелствата или самохипнотизирано оръдие на *утвърдена*, но *неразвита* божественост. Човек е предназначен да бъде разумен господар на собствената си съдба и съзнателен изразител на собствената си присъща божественост, на вътрешния Бог.

От друга страна, езотеричните, теософските и ро-зенкройцерските школи (и особено в техните вътрешни школи) също имат свои собствени форми на тази илюзия за указанията. Тя се различава от гореспомнатите, но въпреки това резултатите са до голяма степен подобни и свеждат ученика до състоянието на напътствай, а често и на управляван от илюзорни гласове. Често ръководителите на организацията твърдят, че са в пряка връзка с Учител или с цялата Йерархия от Учители, от където идват и нарежданията. Тези заповеди се предават на

членовете на организацията и от тях се очаква незабавно и безрезервно подчинение. Според системата за подготовка, дадена като езотерично обучение, се поставя целта за подобна връзка с Учителя или с Йерархията, за да се стимулира аспирантът да работи или да медитира, като той бива уверяван, че някой ден ще чуе гласа на своя Учител, който ще му дава указания, ще му казва какво да прави и ще му нахвърля ролите, които той трябва да изпълни. Голяма част от психологическите затруднения при езотеричните групи могат да бъдат проследени до тази нагласа и до даването на тази заслепяваща надежда на послушника. С оглед на това никога няма да е прекалено повтарянето на следните истини:

1. Целта на всички учения, давани в истинските езотерични училища, е съзнателно да свържат човека със собствената му душа, а не с Учителя.
2. Учителят и Йерархията от Учители работят само на полето на душата като души с души.
3. Съзнателният отклик на плана и на впечатленията, идващи от Йерархията, зависи от чувствителното взаимодействие, което може да се развие и да се запази завинаги, между собствената душа на човека и неговия мозък, *посредством ума*.
4. Следното трябва да се има предвид:
 - а. Когато човек осъзнае себе си като душа, тогава той може да се свърже и с други души.
 - б. Когато той съзнава, че е последовател, тогава той може да се свързва и разумно да сътрудничи с други последователи.
 - в. Когато той е посветен, той разпознава и други посветени - във външния си живот и в съзнанието си.
 - г. Когато той е Учител, свободата на Небесното Царство му принадлежи и той работи в пълно съзнание като един от старшите членове на Йерархията.

Но всички тези различия са свързани с ранга на работата, а не с ранга на индивида, и това е от голямо значение; те показват разширения на душата, а не степенувани връзки с личности. Според осъзнатото развитие на душата на физическото поле ще се осъществи и откликът спрямо света на душите, на който окултната Йерархия е сърце и ум. Указанията, които привържениците на голям брой езотерични школи следват, *не* идват от Йерархията, а от астралното отражение на Йерархията. Следователно те откликват на илюзорна, изкривена и изградена от човека представа за един изключителен духовен факт. Те биха могли, ако изберат това, да откликват и на действителността.

... Мистици от всякакъв тип, естествено предразположени към самовглъбения негативен живот, днес чуват гласове, получават указания и се подчиняват на импулси, за които те твърдят, че идват от Бог. Навсякъде има групи, занимаващи се със задачата да насочат хората към духовния живот, със задачата да установят Плана на Бога или със съдействие на този План по някакъв начин. Някои от тези групи работят разумно и понякога са точни в предположенията и усилията си, но повечето от тях действат неправилно и са предимно астрални по пр'ирода...

Следователно за нас е много важно да изследваме източниците, от които произлизат голяма част от тези т. нар. „указания“. За по-голяма яснота и за улесняване на вашето разбиране предлагам да изброя накратко тези източници без дълги обяснения. Това ще даде на искрения и разумен изследовател възможността да проумее, че цялата тази тема е по-обширна и много пот важна, отколкото е предполагал, и може да доведе до по-внимателен анализ на „типозите указания“ и до разбиране на възможните насочващи сили, на които бедният неук новак може да стане жертва:

1. Указания или инструкции, идващи от мъж или жена, намиращи се на физическото поле, от които насочваният обикновено търси помощ...
2. Нагласата към самовглъбеност на новака или на мистика извежда на повърхността целия

негов подсъзнателен „живот на исканията"... Той обаче ги тълкува като категорично външно напътствие и ги формулира за себе си по такъв начин, че за него те се превръщат в Гласа на Бога.

3. Възстановяване на стари духовни стремления и склонности, идващи от предишно превъплъщение или превъплъщения... Те му изглеждат като съвсем нови и осезаеми и ги смята за свръхестествени заповеди, идващи от Бога...

4. Отбелязаните „указания" могат да бъдат просто чувствителност към гласовете и разпорежданията, както и към добронамерените стремежи на добри хора, намиращи се на пътеката, водеща към завръщане към въплъщение. Днешното духовно раздвоение на човечеството причинява голям брой напреднали души бързо да се завърнат към живот на физическото поле. Докато витаят на границата на външния живот, очаквайки момента, в който ще се родят наново, често на субективен и несъзнателен план с тях се свързват въплътени хора. Това се случва предимно през нощта, когато съзнанието е във физическото тяло. Това, което те споделят и преподават (често добро по природа, обикновено - посредствено, а понякога - съвсем неграмотно), се помни, когато съзнанието е будно, и новакът го тълкува като гласа на Бога, който му предоставя указания.

5. Указанията могат да бъдат също и с астрална, емоционална природа и да са последица от връзките, осъществени от аспиранта... на астралното поле... Те се обагрят от заслепението и много добронамерени ръководители на групи и организации получават своето вдъхновение от тези източници. В тях няма истински, трайни указания...

6. Отбелязаните указания могат да възникнат и в резултат на телепатична настройка към умовете на други хора...

7. Умственият свят, както и астралният свят, е пълен с мисъл-форми и човек може да се свърже с тях и да ги изтълкува като предаващи указания...

8. Следователно указанията могат да дойдат от всякакви типове въплътени и невъплътени хора - от много добри до много лоши. Това включва помощта, предложена от истинските посветени и адепти посредством техните работещи последователи и аспиранти, а също и умствените и астралните дейности на обикновените разумни мъже и жени, включително и на емоционално и себично настроените индивиди. Трябва да се помни, че никога никой истински посветен или последовател няма да се стреми да упражнява контрол над който и да е човек, нито пък чрез някаква категорична команда ще указва някакво действие, което трябва да се предприеме...

9. Указанията идват също и от собствената силна и цялостна личност и човек често не успява да разпознае тяхната същност...

10. Както добре знаете, указанията могат да дойдат и от собствената душа, когато посредством медитация, дисциплина или служене човек установи връзка и впоследствие се осъществи непосредствен канал за връзка между душата и мозъка посредством ума. Когато е ясна и пряка, тази връзка носи истински божествени указания, идващи от вътрешната божественост. Възможно е обаче тя да бъде изопачена и погрешно тълкувана в случаите, когато умът не е развит, характерът - непречистен, а човекът не се е освободил от прекомерния контрол на личността. Умът трябва да приложи правилно дадените истини или указания. Когато има вярно и правилно разбиране на вътрешния божествен глас, тогава и само тогава ще има сигурни указания и гласът на вътрешния Бог ще може да говори ясно на своя инструмент, човека на физическото поле.

11. Веднъж щом се установи, стабилизира, насърчава, развива и разбере тази форма на указания, ще станат възможни и други форми на духовно напътствие. (15-480/92)

(2) Новопостъпилият в ашрама е под напътствието на по-напреднал чела и „Учителят редовно получава отчети (въз основата на определени таблици) от старшия последовател,

който отговаря за новака." (6-11)

164. УМ(МАНАС)

(1) Манас се дефинира като „ум“, т. е. онази способност за логически заключения и разсъждения и за разумна дейност, която отличава човека от животните. Но има и нещо много повече от това, тъй като той стои в основата на всичко проявено - и формата на амебата, и разграничаващото умение на най-нисшия атом или клетка се привеждат в движение от някакъв тип ум... Огънят на ума в основата си е електричество, проявено по най-висш начин. (3-310)

(2) Любовта е велик обединител, първичен привличащ импулс, космически и микрокосмически, но умът е основният сътворяващ фактор, който използва космическите енергии... Любовта привлича, а умът привлича, отблъсква и съгласува, така че мощта му е невъобразима... Човечеството напредва към епоха, в която хората ще действат като умове; когато разумът ще е по-силен от желанието и когато мисловните способности ще се използват за призоваване и за насочване на света по начина, по който сега се използват физическите и емоционалните средства. (4-125)

(3) Умът изгражда или формулира онези мисъл-форми (или въплътени енергии), които на менталното поле изразяват степента на разбирането от страна на последователя на Плана и способността му да прехвърли въплътената умствена енергия към етерното тяло, без да бъде възпирана от емоционалната природа или от някакво надигащо се желание. (5-698/9)

(4) Развитият човек, притежаващ цялостна личност, постепенно подчинява етерното тяло на влиянието на умствената енергия. Дейността му на физическото поле вече не се контролира до такава степен от инстинктите и желанията, колкото от мисловната енергия, посветена и изразяваща същността на неговия план. (5-699)

Вж. също: „Мисъл-форми“.

165. УСАМОТЕНИЕ

(1) Една от най-важните предпоставки, които последователят трябва да развие, за да усети плана и да бъде използван от Учителя, е усамотението. При него процъфтява цветето на душата; божественото себе може да говори; способностите и благосклонността на висшето себе могат да се внедрят и да разцъфнат в личността. В усамотението и Учителят може да се приближи и да внуши на инертната душа знанието, което Той се стреми да предаде, урока, който трябва да бъде научен, метода и плана за работа, които последователят трябва да схване. В усамотението се чува звукът. Великите трябва да работят посредством хората и планът и виждането са в голяма степен затруднени поради „повредата“ на тези средства. (4-132)

(2) За стареещия се да разгадае Мистериите и за използващия законите винаги настъпва период на *самота* и тъга, когато няма човек до себе си и изолацията е негова участ... Но това е само временно. (4-263)

(3) Самотният път е също и осветеният път. Самотата е илюзия, която се опитва да осуети усилията на служителя; това е заслепение, което сериозно може да разстрои истинското виждане. (5-113)

(4) Самотата нараства, когато последователят се отдели от света на душите. Винаги има интервал, в който той усеща една *привидна* изолация, но това е просто илюзия. Знаете, че не сте сами. (5—419)

(5) Последователят от първия лъч обича изолацията. Това за него е пътят с най-малко съпротивление. Както знаете, той обикновено стои сам. В това е неговата сила, а също и неговата слабост. Той се радва на изолацията. (5-625)

Вж. също: (6-45/6.-763/4).

166. УСТРОЙСТВО НА ЧОВЕКА

В основата си човек е устроен... трояко по следния начин:

I. *Монадата, чистият Дух, Небесният Отец.* Този аспект отразява трите аспекта на божествената природа:

1. **Воля или Сила - Отец.**
2. **Любов и Мъдрост - Син.**
3. **Действен Разум - Светият Дух.**

и с него може да се установи контакт едва при последните посвещения, когато човек приближава края на своето пътешествие и е съвършен. Монадата освен това се отразява в

II. *Егото, Висшето Себе, Индивидуалността.* Този аспект представлява:

1. Духовна Воля - Аتما.
2. Интуиция - Будхи, Любов и Мъдрост, Христовият принцип.
3. Висшият или абстрактният ум - Висшият манас. Напредналият човек започва да усеща Егото, и то особено когато той е на Пътя на Изпитанията. До третото посвещение влиянието на висшето Себе върху нисшето се усъвършенства и енергията на най-висшия аспект започва да се усеща.

Егото се отразява в:

III. *Личността, нисшето себе, човека на физическо поле.* Този аспект също може да се разглежда като трояк:

1. Ментално тяло - нисшият манас.
2. Емоционално тяло - астралното тяло.
3. Физическо тяло - плътното физическо тяло и етерното тяло.

Следователно целта на еволюцията е човекът да се доведе до реализацията на егоичния аспект и нисшата природа да се подчини на егото. (1-ху) (2-1)

167. УЧИТЕЛИТЕ

(1) За последователя, който се бори със заслепението и илюзията, е трудно да осъзнае, че при висшите посвещения няма никакво безпокойство и никакви емоционални или себични реакции, насочени към предстоящата работа или към формената страна на проявлението. Почти е невъзможно новакът да си представи времето, когато ще се е освободил от реакциите, причинени от живота в плътните космически полета, и ограниченията, породени от живота в трите свята. Днес стремежите (аспирациите) са постоянен източник на тревожни запитвания, болезнени разисквания и напрегнати духовни амбиции, съпроводени от съпътстващите ги ограничения и моменти на усетен провал и липса на постижения. Учителят е изоставил тези неща, защото знае, че дори т. нар. „духовна отзивчивост“ е форма на себичност. Рано или късно (последователите трябва да се насърчат и обнадеждат от това твърдение) всички тези мъчителни реакции на духовния подтик ще приключат...

Има много групи и видове Учители и повечето от тях са съвсем неизвестни за изучаващите окултизма. Не ги познават нито чрез Тяхната дейност, нито от дочута информация, нито от знанието за многото еволюционни процеси, един от които е човешкият. Не всички Учители работят в трите свята; не всички Учители се нуждаят или притежават физически тела; не всички Учители „са обърнали лицата Си към областта на тъмна светлина, но мнозина в продължение на епохи гледат към ясната студена светлина на духовното съществуване“; не всички Учители правят саможертвата (нито това се изисква от тях), която съпровожда работата в четвъртото природно царство... Не забравяйте, че съществуват много Йерархии и

че Човешката Йерархия е само една от тях. (18-439/40)

(2.) От езотерична гледна точка еволюцията означава постоянно нарастваща чувствителност спрямо светлината и просветлението. Учителят може да не притежава всички знания, възможни от екзотерична гледна точка. Те не са Му потребни, тъй като (след еволюцията и върху онова направление на знанието, което Му е определено от Типа на Неговия лъч) Той се намира на „пътя на светлината“ и светлината, която е в Него и в която Той живее, движи се и действа, изпълнява двойна роля:

1. Тя може да се използва, за да установи онова, което е необходимо в сферата на знанията чрез разкриване къде може да се открие необходимата информация...

2. Тя може да се използва, за да разкрие на Учителя онова, което Му предстои, и онези по-нататъшни достижения на съзнанието, до които Той знае, че рано или късно ще достигне. (18-642/3)

(3) Учителят може да си изгради тяло, чрез което да се доближи до онези Негови последователи, които идват към Него, и до онези, които все още не са приели по-висшите посвещения. Той обикновено създава това тяло по подобие на човешкото, правейки това с волята си мигновено, когато това е необходимо. Повечето Учители, Които несъмнено работят с човечеството, запазват старото тяло, с което са приели петото посвещение. (18-705)

(4) В този момент от световната история обучението на необходимите за Ашрамите на Учителите последователи се извършва в Новата Група Световни Служители. Това е ново начинание на Йерархията. В тази група и приетите последователи се учат да работят по същия начин, както и Йерархията. Тя действа в сферата на света на човешкия живот; Новата Група осигурява подобно поле за новия последовател. Към тази група се приближават понякога и посветени от различни ашрами, за да проучат величината и качеството на последователите, занимаващи се с работа за спасението на света, защото чрез тези последователи Йерархията изпълнява своите планове. Посветените извършват основната си работа на менталните нива, и то зад кулисите, и поради това тяхната сила е изключителна. Това е особено вярно за приелите третото посвещение. Определена част от тях обаче действат във в света на всекидневния живот.

Трябва винаги да помните, че в това време *основната техника на Йерархията е да вдъхновява*. Учителите не изнасят лекции и не обучават открито в големите градове на света. Те работят изцяло посредством своите последователи и посветени. Ще Им бъде възможно обаче да се появяват все по-често сред хората и да бъдат разпознавани, когато влиянието на Водолея е по-здравосъобразно установено. Междувременно Учителите трябва да продължат да работят „в тишината на всемирния Ашрам“ (както той бива наричан), откъдето вдъхновяват Своите работници, които от своя страна, когато им дойде времето и по свой собствен начин, вдъхновяват Новата Група Световни Служители. (18-230)

(5) Учителите също са подвластни на ограничения. . Всеобщата идея на всички аспиранти е, че Те представляват Онези, Които са постигнали свободата, освободили са се и следователно не са възпрепятствани от никакви ограничаващи обстоятелства. Това не е вярно, макар че (относително казано, що се отнася до човечеството) е факт, че ограниченията, които са ги възпирали, докато са били хора, вече не съществуват. Една постигната свобода обаче само отваря вратата към друга и по-обширна предстояща свобода. Самият ограничителен обръч на планетарния ни живот представлява едно голямо ограничение. Казано символично, Учителят трябва да открие изход в огромната разделителна стена на планетарната ни периферия и да намери вратата, която ще му позволи да премине към Пътя на Висшата Еволюция в по-космическите й стадии. (18-389) ,.

(6) Учителят въобще няма индивидуалност. Той притежава единствено Своята божествена природа.

Формата, чрез която работи (ако използва такава и живее във физически носител), е създаден образ, рожба на насочената му воля и градивно въображение; не е плод на желания, какъвто е случаят при хората. Това е важно разграничение, което заслужава внимателно премисляне. (18-101)

(7) Много Учители и Чохани, след като са служили на планетата по различни начини, работейки със Закона на Еволюцията, напускат планетарния ни живот изцяло. (18-142)

(8) Учителят може по всяко време да открие всичко по всякакъв въпрос без никакво затруднение. (1-66)

(9) Всяко изразходване на сила от страна на Учител или Преподавател подлежи на внимателно придвижване и разграничаване. Точно както не изпращаме университетски професори да обучават начинаещи, така и Самите Учители не работят индивидуално с хората, докато те не постигнат определен стадий на еволюция и са готови да извлекат полза от техните инструкции. (1-67)

(10) Кой е Учителят ни зависи от нашия разряд. Ключът се намира в сходството на вибрациите. Често ни се казва, че когато търсенето е достатъчно силно, Учителят ще се появи. Когато изградим правилните вибрации и се настроим на верния тон, нищо няма да може да ни попречи да намерим Учителя. (1-68)

(11) Шестима от Учителите, чиито имена са все още съвсем непознати за обикновения ученик на езотеризма, вече потърсиха физическо въплъщение -един в Индия, друг в Англия, двама в Северна Америка и един в Централна Европа. Последният направи голяма саможертва и прие руско тяло с желанието да бъде център на мира в този объркан край. (3-758)

(12) Един урок, който всички аспиранти трябва да научат, и то рано, е че съсредоточаването върху личността на Учителя с надеждата за лична връзка с Него и постоянното привиждане на състоянието, наречено „приет чела“, само отлага връзката и отсрочва приемането. (4-129)

(13) Във всички големи обществени движения има някаква мисъл или съвкупност от мисли, изпратени от Великото Бяло Братство в умовете на т. нар. идеалисти. (4-131)

(14) Трябва да се разбере, че макар добрият характер, нравствеността, моралът и духовните стремежи да са основни и неизменни изисквания, нужно е повече, за да се даде правото за допускане в Ашрама на Учител.

За да бъде удостоен с привилегията да бъде преден пост на Неговото съзнание, се изисква безкористност и себеотдаване, за които малцина са готови; да бъде привлечен в Неговата аура, така че аурата на последователя да стане част от груповата аура, предполага чистота, която малцина могат да развият; за да обърне внимание Учителят и да се получи правото на връзка по желание с Него е потребно да се притежава чувствителност и фино разграничаване, за които малцина биха заплатили цената. Но вратата е широко отворена за всички, които биха желали да влязат, и никоя сериозна и искрена душа, отговаряща на изискванията, никога няма да бъде отблъсната.

Понастоящем няма съмнение, че на онези, които по някакъв начин са напреднали в еволюцията, напредъкът се ускорява, както никога досега в историята на света. Кризата е така сериозна и потребността на света - толкова голяма, че можещите да установят контакт с вътрешната страна на живота, които дори и в малка степен могат да усетят вибрациите на старшите последователи и на По-Старшите Братя на човешкия род и които могат да предадат идеалите, както те са познати на по-висшите полета, биват много внимателно, енергично и усилено подготвяни. Необходимо е да им се даде възможност да работят вярно като приемници и тълкуватели. (4-174)

(15) На аспиранта съвсем банално се казва, че „когато ученикът е готов, Учителят ще се появи“. Тогава той се намества удобно и започва да чака или съсредоточава вниманието си

върху някакъв опит да привлече погледа на някой Учител, като е уверен в себе си, че е готов или достатъчно подготвен. Той, разбира се, понякога си дава духовен тласък и от време на време, но с прекъсвания, обръща внимание на дисциплината и пречистването. Но постоянните, дълготрайни и неотклонни усилия действително се срещат рядко.

Наистина е вярно, че когато му дойде времето, Учителят ще се появи, но този момент зависи от определени условия, които аспирантът *трябва сам да предизвика*. Когато пречистващият процес стане навик за цял живот, когато аспирантът може по желание да съсредоточи съзнанието си в главата, когато там намиращата се светлина засяе навън и центровете функционират, тогава Учителят ще поеме ръката на човека. Междувременно той може да има видение, показващо Учителя, или може да види мисъл-форма на Учителя и да получи голяма полза и вдъхновение от тази връзка с отразената действителност, но това не е Учителят и *не* показва, че е настъпил стадият на приетия последовател. Душата може да се познае посредством нейната светлина. Следователно стремете се към светлината на собствената си душа и знайте, че тя е вашият ръководител. Когато се установи такава връзка, собствената ви душа ще ви представи, ако мога така да се изразя, на вашия Учител.

С цялото подобавашо уважение нека добавя, че Учителят не чака с нетърпение да се запознае с вас. В света на душите вашата душа и Неговата са свързани и по същество са едно. Но в света на човешките дела и в процеса на благородната дейност трябва да се помни, че когато Учител приеме аспирант в Своята група последователи, този аспирант в продължение на дълъг срок е едно затруднение, а често и пречка. Учениците доста често се надценяват, дори когато отхвърлят тази идея; на субективен план те наистина се харесват и често са озадачени защо Великите не им дават някакъв знак, нито показват Своята внимателна грижа. Те няма да сторят това и то не е необходимо, докато не настъпи моментът, когато аспирантът използва напълно знанието, което е придобил от по-малките преподаватели, от книги и от древните свещени текстове. Учениците трябва да изпълняват непосредствения си дълг, да подготвят своите носители за служене на света и да се въздържат от пропиляването на време в търсене на Учител. Те трябва да постигнат умение там, където днес срещат поражение, и то в живота, отдаден на служене и на борба. Тогава те могат да достигнат до такова пълно себеотрицание, че за Учителя да няма пречки при Неговия подход към тях. (4-594/5)

(16) Учителят на Мъдрост е Този, Който е преминал през петото посвещение. Това всъщност означава, че съзнанието Му е претърпяло такова разширение, че сега включва петото, т. е. духовното царство. Той е проправил пътя си през четирите по-нисши царства: минералното, растителното, животинското и човешкото - и чрез медитация и служене е разширил центъра на съзнанието си до степен, при която то сега включва и полето на духа. (2-259)

(17) Учителите са освободени изцяло от болести, защото напълно са преодолели кармата на трите свята и са свободни. (17-382)

(18) Относно самата Йерархия, погледнато формално от езотерична гледна точка, нейните Членове (много от Тях) са „отделени от средната точка на светостта и приети в Съвета на Повелителя“. С други думи те преминават към по-висша дейност и стават пазители на енергията на божествената воля, а не просто пазители на енергията на любовта. От този момент нататък те ще работят като силови станции, а не просто като светлинни единици. Работата им придобива динамизъм, вместо да бъде привлекателна и магнетична, и засяга жизнения аспект, а не само аспекта на душата или на съзнанието. Местата им се заемат от Техните старши последователи, посветените в Техните Ашрами, а мястото на тези посветени (съгласно същия процес), които по този начин са „издигнати“ за по-важна дейност, ще се заеме от последователи и условни последователи. (18-15/6)

(19) Влиянието на Учителя, когато Той се стреми да помогне на Своя последовател, винаги води до преходно объркване - преходно от гледна точка на душата, но често ужасно от гледната точка на личността... Това възмушава аспиранта и неопитния последовател и те

обвиняват причинителите за своето неудобство, вместо да научат необходимия урок за приемането и боравенето със силата. (18-32)

Вж. също: „Петото царство“ и „Йерархията“.

168. УЧИТЕЛЯТ ДЖУАЛ КХУЛ

(1) Учителят Джуал Кхул, или както често е наричан, Учителят Д. К., е адепт от втория Лъч на Любов-Мъдрост. Той е последният от адептите, приели посвещение - петото Му посвещение е било през 1875 г. По тази причина Той обитава същото тяло, както при самото посвещение, докато повечето от другите Учители са приели петото, когато са обитавали предишни носители. Тялото Му не е младо и Той е тибетец. Той е много предан на Учителя К. Х. и живее в малка къща, намираща се недалеч от по-голямата на Учителя, и поради готовността Му да служи и да върши всичко, което е необходимо да бъде направено, Той е наречен „Вестителят на Учителите“. Много е ерудиран и знае повече относно лъчите и планетарните Йерархии в слънчевата система от всеки друг Учител. Работи с онези, които изцеляват, и незнаен и невидан съдейства в големите лаборатории на света на всички онези, които категорично се стремят да излекуват и да успокоят света, а също и на големите световни човеколюбиви организации като Червения кръст. Той се занимава с някои ученици на различни Учители, които могат да извлекат полза от Неговите инструкции, и през последните десет години е отменил и Учителя М., и Учителя К. Х. в голяма част от работата Им по обучение, като е поел за известно време някои от Техните ученици и последователи. Той работи много и с определени групи от девите на етерите, а по-точно с лекуващите деви, които по този начин Му съдействат в работата по лечение на някои от физическите страдания на човечеството. Той е диктувал голяма част от изключително важната книга „Тайната доктрина“, показал е на Елена Блаватска много от картините и й е дал голяма част от информацията, която може да се намери в нейната книга. (1-57/8)

(2) Този, Който е познат като Д. К., замисля да възстанови чрез Своите ученици някои от старите окултни начини за лечение и да покаже:

а. Мястото на етерното тяло.

б. Въздействието на праничната сила.

в. Активизирането на етерното зрение. (3-759)

(3) Моята сфера по отношение на групата е да подпомагам, когато е необходимо, онези, които се стремят да станат годни за активна работа като последователи... Достатъчно е да се каже, че съм ориенталец,... намирам се на лъча на обучението и съм тясно свързан с Учителя К. Х.,... част от Работата ми е постоянното търсене на аспиранти със силни сърца, пламенна отдаденост и обучени умове. (4-128/9)

(4) Този, Когото наричате Учителят Д. К., работи много с онези, които лекуват напълно алтруистично. Той се занимава с онези, които действат в лабораториите на света... Много от лекуващите ангели, за които става дума в Библията, Му сътрудничат. (13-506/7)

(5) Всекидневният физически живот на Учителите, на Христос, на онези Членове на Йерархията (посветени и приети последователи), Които действат във физически тела, е ориентиран към субективните нива на живота. Повечето от тях, особено старшите Членове на Йерархията, като правило не общуват много с широката публика, нито вървят по улиците на големите градове. Те работят като мен от моето убежище в Хималаите, откъдето съм повлиял и помогнал на много повече хора, отколкото би било възможно, ако всеки ден се намирах в шума и хаоса на човешките дела. Водя нормален и според мен полезен живот като старши отговорник в голям будистки манастир, но основната ми работа е другаде - разпростряна нашироко в човешкия свят. Достигам до този огромен брой хора посредством написаните от мен книги, чрез групите, на които съм положил основите и които съм стимулирал като Хора на Добрата Воля и Триъгълниците, и посредством последователите си,

които представят и разпространяват истината по начина, по който съм се опитал да я поднеса. (13-682)

(6) На 19 ноември 1919 г. се свързах за първи път с Алис Бейли (с което много я ужасих и разтревожих) и оттогава работя непрестанно с нея. Книгите, които тогава имах предвид, са вече почти готови; различните етапи от работата, които бяха част от подготовката за повторното идване на Христос, са се оформили и трябва да напредват с растящи темпове през следващите двадесет години.

Двете основни идеи, които бе моя задача да представя на човечеството навсякъде по света, са надеждно утвърдени и те представляват далеч най-важният аспект на извършената от мен работа. Тези изложени идеи са:

1. Обявяването на съществуването (непознато до този момент) на *Новата Група Световни Служители*. Това е ефикасна група работници, посредници между Човечеството и Духовната Йерархия на планетата.

2. Наскоро направеното Съобщение, свързано с *Повторното Идване на Христос* и с непосредственото засилване на работата по подготовката за това.

Всичко друго, направено от мен, служейки на Йерархията, е от второстепенно значение спрямо тези две изложения на духовни *истини*... И друга дейност ме чака, съпътстваща реорганизирането на всички усилия на Йерархията, свързани с повторното идване на Христос и по-тясната връзка, която ще се установи тогава между човечеството и Йерархията. (13-631/2)

(7) Представянето на външни форми на земята посредством книги, езотерични школи и подготовката на общественото мнение е поверено на една група, образуваща част от вътрешното правителство на света - последователи и посветени - и в тази група аз изпълнявам ролята на секретар и на организатор-пос-редник (използвам думи, които имат някакъв смисъл за вас)... Групата, за която говоря, се състои от двама посветени от Изтока (един от които съм аз) и петима посветени от Запада. (5-33)

(8) Аз съм Ориенталец от четвъртата коренна раса и въпреки че съм се възплъщавал два пъти в Европа, понякога все още не успявам да схвана и да разбера реакцията на хората от Запада. (6—473)

(9) Получавам инструкции от „обща комисия“ на духовните ръководители зад кулисите на световната сцена. Те са старши членове на Йерархията, работещи при Христос. Те достигат до Своите решения след съответно обсъждане със старшите работници като мен - Учители и посветени над третото посвещение. (6-501)

169. ФЕСТИВАЛЪТ ВЕСАК

(1) Фестивалът Весак се е празнувал през вековете в добре известната долина в Хималаите (да бяха повярвали това правоверните), за да:

1. Потвърди истината за физическото съществуване на Христос сред нас от Неговата т. нар. кончина до днес.

2. Докаже (на физическото поле) истинското единомислие на източния и на западния подход към Бога. И Христос, и Буда присъстват.

3. Учреди обединителен пункт и място за среща на онези, които ежегодно, съчетано и символично, се свързват и изобразяват Дома на Отца, Божието Царство и Човечеството.

4. Покаже същността на работата на Христос като велик и избран Посредник, който е Представител на Духовната Йерархия и Ръководител на Новата Група Световни Служители. Чрез Себе Си Той изразява тяхното изискване за признание на действителното съществуване на Царството на Бога - тук и сега.

Може би едно от основните послания за всички нас, които четем тези редове, е великата истина за физическото Присъствие на Земята в нашето време на Христос, на Неговата група ученици и изпълнители, на дейността Им в помощ на човечеството и на Тяхната непосредствена връзка. (8-45/6), (13-599)

(2) Настоящата 1946 г. бележи началото на цикъл, в който човечеството е по-силно заинтересувано от фестивалите, отколкото когато и да било досега, в които може да се изиграе много по-важна роля, отколкото досега. Фестивалът Весак се тачи в много страни и с напредването на времето и обучаването на масите събирането, осъществявано през майското пълнолуние, ще придобие голямо значение, но *основният му принцип ще се промени*. Какъв ще бъде новият принцип все още не е оповестено, а няма и да бъде в продължение на 35 години. Както посочих по-рано, неговото значение и значението на Разпети петък са част от миналото и ползата от тях почти е приключила. Намерението на Буда и на Христос е във всяка страна рано или късно да има някой, който ще действа като Техен Представител по времето на двата велики Празника, така че разпределянето на духовната енергия от първия голям Аспект или Лъч ще бъде пряко от Буда (а след това Шамбала) към Христос, а след това от Христос към онези последователи от всяка страна, които могат да бъдат наблюдавани и ръководени и по този начин да изпълняват ролята на проводници за прекия поток от енергия.

Същата процедура ще последва по време на юнското Пълнолуние, само че Шамбала няма да бъде толкова замесена. При майския празник ще бъде ръководен последовател от първи лъч, а при юнския - последовател от втори лъч ще представлява Христос във всеки край. Това се отнася или за лъча на душата, или за лъча на личността на последователя. (13-553)

(3) Никаква цена не е прекалено висока, за да можете да бъдете полезни на Йерархията по време на майското пълнолуние, фестивала Весак. Никаква цена не е прекалено висока, за да получите духовното просветление, което е достъпно особено в това време. (5-629)

170. ФИЗИЧЕСКОТО ТЯЛО

(1) Във всеки следващ човешки живот се приема все по-еволуирало физическо тяло, притежаващо по-голяма чувствителност, настроено към по-висш тон, по-пречистено и вибриращо по различен начин... Видяхме как целта на всеки живот... трябва да бъде осъществяването на определено намерение. Това намерение е развитието на по-подходяща форма, която да бъде използвана от духа. Когато това се постигне, Обитателят насочва вниманието си другаде и формата, вече изпълнила предназначението си, се разпада. (3-132/3)

(2) В основата си човек е умствен човек и астра-лен човек. Двамата използват етерна обвивка, за да извършат обективна дейност. Това е *истинският нисш човек — тези двамата в етерно тяло*. Но след това, за да опознае дори и най-нисшето поле, човек си слага едно покритие от плът, както го описва Библията, и облича (върху етерното тяло) тази външна илюзорна форма, която тъй добре познаваме. Това е най-ниската му точка на обективност и непосредственото му „арестуване“. (3-788)

(3) По този въпрос (физическото състояние) няма да се впускам в подробности, освен да помоля всички последователи да действат разумно, да си позволяват достатъчно сън, правилна храна (която е различна за всеки човек) и съответната обкръжаваща среда, ако това е възможно, която ще им позволи да работят по най-удобен начин. Наказанието за неспазването на тези съвети се състои в липсата на сила за служене и в нарастващата обвързаност с физическото тяло. Когато то е в лошо състояние, последователят трябва да прибави към задълженията си и това да внесе в себе си сила, която той самостоятелно не би могъл да осъществи. (4-636/7)

(4) Сред учениците съществува склонността в мислите си да отъждествяват центровете с физическото тяло, а не с етерното тяло. Това в повечето случаи засяга местонахождението и е погрешно. Аспирантите биха направили добре, ако избягват каквото и да е съсредоточаване

върху физическото тяло и постепенно се научат да насочват вниманието си към етерното тяло. Физическото тяло е активно и влиятелно, но то трябва все повече да се смята за автомат, който се влияе и насочва от:

1. Жизненото тяло и силите на майа или от вдъхновение, произлизащо от точките на духовно напрежение.
2. Астралния носител и силите на заслепението или от усещаша, съзнателна любов, излъчвана от душата.
3. Ума и силите на илюзията или от просветление, идващо от източници, намиращи се високо от живота в трите свята.
4. Душата, в ролята ѝ на проява на монадата, до момента, в който се изгради антахкарана - мостът от умствено вещество, който в края на краищата ще свърже Монадата и личността. (10-260/1)

(5) Често незадълбоченият ученик пропуска, че и астралното, и менталното тяло са материални, и то (по свой начин) не по-малко материални от плътното физическо тяло... (3-55)

(6) *Подготовка на физическото тяло:*

Това включва някои категорични изисквания: Враждането на материя от по-висшите подполета и отстраняването на по-нисшата и по-грубата материя. Това е необходимо, тъй като е невъзможно хората с тела, изградени от груба материя, да установят връзка с висши вибрации. Не е възможно Егото да предава висше знание и указания посредством грубо физическо тяло. Не е възможно по-възвишените потоци на мисълта да повлияят на малко еволюирания физически мозък. От това следва, че пречистването на физическото тяло също е от съществено значение. То може да се постигне по различни начини, като всички те са приемливи и приложими.

Чрез чиста храна. Това включва разумно избрана вегетарианска диета и изисква консумирането само на онези зеленчуци и плодове, които дават жизненост и енергия. Последователят се нуждае само от внимателна преценка относно избора на храна, от благоразумно въздържане от преяждане и от малко чиста и хубава храна, която да се усвои напълно. Питате каква храна? Мляко, мед, пълнозърнест пшеничен хляб, всички зеленчуци, които растат на слънчева светлина, портокали (преди всичко портокали), банани, стафида, ядки, малко картофи, неполиран ориз, и нека повторя отново - само толкова от гореспоменатото, колкото да осигури вашата активност.

Чрез чистота. Обилната употреба на вода (и външно, и вътрешно) е от жизнено значение.

Чрез сън. Това трябва винаги да бъде между десет часа вечерта и пет сутринта и по възможност - навън на открито.

Чрез слънчева светлина. Трябва да се стремите към допир със слънчевите лъчи и към енергията и жизнеността, които те носят. Слънцето убива всички бактерии и премахва болестите.

Когато тези четири изисквания се изпълнят задоволително, се извършва определен процес на отстраняване и в продължение на няколко години цялото физическо тяло постепенно измества нагоре поляризацията си, докато се достигне до тяло, съставено от атомното подполе на материята... За това може да са необходими няколко превъплъщения, но трябва да се има предвид, че при всяко ново превъплъщение се получава тяло, което е със същото качество (ако мога да се изразя по този начин) като това, което той е изоставил при предишната си смърт. От това следва, че при изграждането никога не се губи време. (2-334/5)

(7) Плътното физическо тяло... е общата сума от всички организми, които го съставят. Те обхващат различните функции, които позволяват на душата да се прояви на физическото

(обективното) поле, като част от по-голям и по-инклузивен организъм. Физическото тяло е притежаващият чувствителност инструмент, който се използва от вътрешния духовен човек и служи за свързване на тази духовна същност с притежаващия чувствителност инструмент на планетарния Логос, Живота, в който ние се движим, живеем и съществуваме. (17-2)

(8) Да обобщя: физическото тяло не е принцип; то не е основна цел, на която аспирантът да обръща внимание; то реагира автоматично на съзнанието, постепенно разгръщащо се във всички природни царства; върху него постоянно се работи, а то няма собствено влияние; то не е важно в процеса на действие, защото е получател, а не източник на дейността. Важното е разгръщащото се съзнание, реакцията на обитаващия духовен човек към живота, обстоятелствата, събитията и обстановката. Физическото тяло реагира. Когато поради обръкване физическото тяло стане обект на вниманието, това е признак за връщане назад. По тази причина всяко прекалено внимание към физическите дисциплини, към вегетарианството, диетите и гладуването и към съвременните методи за (т. нар.) ментално и божествено лечение е нежелано и не е в съгласие със замисления план. Следователно несъразмерните грижи и прекомерното наблягане на физическото тяло е ретроградно и е подобно на преклонението на децата на Израел пред златния телец; то е връщане към онова, което някога е било важно, но днес трябва да се отпрати на по-незначително място и под прага на съзнанието. (17-613/4)

(9) Един от проблемите, които всички искрени последователи трябва да разрешат, е да се научат да живеят, все едно че физическото тяло не съществува. С това искам да кажа, че ограниченията и пречките, които то налага на проявата на свободното духовно съзнание, се отхвърлят от една вътрешна умствена нагласа. (5-433)

(10) Не обръщайте прекомерно внимание на физическия носител. Запазването му не е от значение, а може да придобие прекалена важност, какъвто е вашият случай. Времето за вашето освобождение е определено според кармичния закон. Това винаги определя момента, в който истинският човек ще напусне тялото. Ако физическото тяло обаче е обект на несъразмерен интерес и ако получава неоправдани грижи, то може да задържи този истински човек в своя затвор в разрез с кармичния закон. Това е жалка гледка, защото означава, че физическият елементал поема властта. (6-697)

171. ХИЛОЗОИЗЪМ

Тази теория не признава съществуването на т. нар. неорганична материя на никое място във вселената и набляга на факта, че всички форми са изградени от безкрайно малки животи, съвкупността от които (и големи, и малки) съставлява Животът. Така накрая достигаме до онази велика гама от животи, изразяващи се в по-голямата проява и простиращи се от миниатюрния живот, назован атом (с който се занимава науката) до онзи огромен атомен живот, който наричаме слънчева система. (14-149)

Що се отнася до значението на думата живот, задачата ни е почти непостижима, тъй като никой човек не притежава, а и не може да притежава разбиране за същността на живота, докато не достигне до третото посвещение. Отново подчертавам това, за да ви внуша безполезността на необоснованите предположения по този въпрос. (14-150)

172. ХОРОСКОП

(1) Често хороскопът е доста точен в описанието, което дава за неразвитите и непобудените, но е съвсем погрешен що се отнася за случая на високо развития човек. (4-295)

(2) Напредналият човек може да неутрализира влиянието на планетите и по този начин така да упражнява контрол над живота на личността, че предсказанията и увереността, що се отнася до дейности и обстоятелства, вече да не са възможни. Душата ръководи, а планетите престават да обуславят живота. (16-32)

(3) Когато човек се развива, механизмът за отзоваване (носителите на съзнанието) също

неизменно се подобрява. Следователно неговите реакции към влиянието на планетите и към енергиите на различните съзвездия се променят със същото постоянство и това трябва да се вземе предвид. По тази причина от основно значение е съвременният астролог да започне да изучава мястото в еволюцията на своя клиент, *преди да изготви неговия хороскоп*. Той трябва да установи приблизителното му място по еволюционната пътека. (16-69)

Вж. също: „Астрология“.

173. ХРИСТОС

(1) Христос е бил първият от земното ни човечество, достигнал целта (на индивидуализацията)... Възходът на Христос е бил толкова бърз, че по времето на Атлантида Той се е намирал на Пътеката на Изпитанията... От гледна точка на еволюцията бързото разгръщане на еволюцията на Христос е *абсолютно несравнимо*. То никога не е било повторено, макар че днес на планетата ни живеят хора, които *сега* започват да се развиват с подобна скорост. (15-210)

(2) Първият човек от онзи „център, който наричаме човешки род“, постигнал това (третото посвещение), е бил Христос. В тази първа велика изява на Неговото достижение (посредством това, което тогава било нов тип посвещение) към Него се присъединил Буда. Буда бил постигнал същото още преди създаването на живота на нашата планета, но тогава не са съществували условия за третото посвещение. Той и Христос са приели това посвещение заедно. (18-385)

(3) Световният Учител е онова Велико Същество, Коего християнинът нарича Христос. Той е познат на Изток като Бодхисатва и бог Майтрея. Него търси вярващият мюсюлманин и Го нарича Иман Махди. Той е, Който е насочвал житейските съдби от годината 600 г. пр. н. е. досега, и Той е, Който се е явявал сред хората преди и Който отново е търсен. Той е Великият Бог на Любовта и на Състраданието, точно както предшественикът Му, Буда, бил Бог на Мъдростта... Той е Световният Учител, Учителят на Учителите и Наставникът на Ангелите и на Него е поверено насочването на духовните съдбини на хората и развитието на разбирането във всеки човек, че сам е дете на Бога и син на Най-Висшия.

... Световният Учител насочва онова вътрешно съзнание в жизнения или духовния аспект, като се стреми да предаде енергия на формата по такъв начин, че тази форма да се отхвърли и освободеният дух да се завърне на мястото, откъдето е дошъл, когато настъпи подходящият момент. Откакто Той напуснал земята, както сравнително точно е описано в Библията (макар че съществуват много грешки в подробностите), Той е останал при човечеството. Той никога всъщност не Си е отивал, а само привидно, и онези, които знаят пътя, могат да го открият жив във физическо тяло в Хималаите, работещ в тясно сътрудничество с двамата Си велики Братя - Ману и Махачоан. Всекидневно Той изпраща благословията Си към света и всекидневно при залез Той застава под големия бор в Своята градина с вдигнати ръце за благословия на всички, които искрено и предано се стремят. Нему са известни всички търсещи и макар че те могат да не Го осъзнават, светлината, която Той изпраща, стимулира желанията им, насърчава искрицата борещ се живот и подтиква аспиранта, докато настъпи онзи изключителен ден, в който те застанат един срещу друг с Онзи, Който „издигайки се“ (казано на езика на окултизма), привлича всички хора към Себе Си като Посвещаващия в древните мистерии. (1-43/4)

(4) В продължение на две хиляди години Той е бил върховният Ръководител на Невидимата Църква, Духовната Йерархия, съставена от последователи от всички вероизповедания. Той признава и обича онези, които не са християни, а запазват верността си към своите Основоположници - Буда, Мохамед и други. Той не се интересува каква е вярата, стига целта да е любовта към Бог и човечеството. Ако хората търсят Христос, Който е напуснал Своите ученици преди векове, те не ще успеят да познаят Христос, който се завръща. Христос няма религиозни бариери в Своето съзнание. За Него не е от значение каква вяра изповядва

човекът.

Синът на Бога е потеглил и Той не идва сам. Предният Му отряд вече е тук и Планът, който те трябва да следват, е изяснен. Нека целта бъде разбирането. (8-60)

(5) Той е *Световен Учител*, а не християнски учител. Самият Той ни е казал, че има и други паства и за тях Той означава същото, както и за правоверния християнин. Те може да не Го наричат Христос, но имат свое име за Него и Го следват така предано и вярно, както и братята им на Запад. (8-62)

(6) Църквата е наблягала (а продължава и днес) на мъртвия Христос. Хората са забравили, че Той е жив, макар и колебливо да показват тази вяра и надежда около Великден, предимно защото Неговото възкресение гарантира собственото ни „повторно възкресение“ и „тъй като Той е жив и ние също ще сме живи“. На истината за Неговата жизненост и на присъствието Му днес на земята, тук и сега, не се набляга, освен чрез неясни и обнадеждаващи обобщения. Хората са забравили Христос, Който живее с нас на земята. Той е заобиколен от Своите последователи, Учителите на Мъдрост, достижим е за онези, които подхождат правилно, и спасява хората чрез силата на Своя пример...

В приближаващата световна религия ще се набляга на тези истини. Ще се дава израз на живота, а не на смъртта. Ще се преподава постигането на духовност чрез живот, проведен съобразно духовните правила. Истината за съществуването на онези, които са осъществили това и които работят с Христос за подпомагане и избавление на човечеството, ще бъде целта. Истината за духовната Йерархия на нашата планета, за способността на човешкия род да се свърже с своите Учители и да Им сътрудничи, за съществуването на Онези, Които знаят Каква е волята на Бога и Които могат разумно да работят според тази воля - това са истините, върху които ще бъде основано бъдещото духовно учение. (7-144/5)

(7) В бъдеще очите на човечеството ще бъдат насочени към Христос, а не към някакви създадени от човека институции като Църквата и нейните сановници. Христос ще бъде видян, какъвто Той е в действителност, работещ посредством своите последователи, чрез Учителите на Мъдрост и чрез онези, които Го следват и се трудят непознати (и обикновено непризнати) зад кулисите на световните събития. Ще се разбере, че сферата на Неговата дейност е човешкото сърце, а също и многолюдните пазари по света, но не и някаква каменна постройка, нито пищността и церемониите на църковните управи. (8-66)

(8) Никой никога не е бил спасен от теологията, а само от живия Христос и чрез пробуденото съзнание за Христос във всяко човешко сърце. (7-133)

(9) Отделният човек и неговата душа също се стремят да се съединят и когато това се осъществи, Христос се ражда в пещерата на сърцето и все повече Той бива виждан във всекидневния живот. (14-288)

(10) Когато човек работи със своята личност, пречиствайки я и подчинявайки я да служи на духовната воля, той автоматично ще издигне енергиите на центровете в тялото към центъра в междувеждието. В края на краищата влиянието на тези два центъра [14] нараства и става все по-голямо, докато те достигнат до вибрационното (магнетичното) поле на другия и мигновено светлината проблясва. Отецът-дух и майката-материя се сливат и стават едно и Христос се ражда. „Ако някой се не роди свише, не може да види царството Божие“ [15], е казал Христос. Това е второто раждане и от този момент виждането идва с нараснала сила... Днес Христос се ражда в много хора и все повече синовете на Бога ще се явяват в истинската им светлина, за да поемат насочването на човечеството през Новата Епоха. (14-291/2)

(11) Да може Този, Комуто служим, да бъде по-близо до нас, отколкото когато и да било преди, да може работата по установяване на правилни взаимоотношения между хората да се извършва бързо и да може светлината и любовта, идващи от Шамбала и от Йерархията, да протичат обилно към всички вас, които обичате своите събрата, е моето искрено желание,

съпроводено от моята благословия за вас в този сезон на волята за добро.

ЗАБЕЛЕЖКА: Тибетецът ме помоли да ви поясня, че когато той говори за Христос, той посочва официалното Му име като Ръководител на Йерархията. Христос работи за всички хора, без значение каква е тяхната вяра. Той не принадлежи на християнския свят повече, отколкото на будисткия, на мюсюлманския или на света на другите вероизповедания. Не е нужно никой да се присъединява към християнската църква, за да се доближи до Христос. Изискванията са да обича своите събрата, да води дисциплиниран живот, да признава божествеността във всички религии и във всички същества и във всекидневния му живот да господства любовта. А. А. Б. (13-558)

174. ХРИСТОС: ПОВТОРНО ЯВЯВАНЕ

(1) Навсякъде откриваме дух на очакване и търсене на проява и на символично събитие, което назоваваме с много имена, но обикновено наричаме идването на Христос. Както знаете, това може да бъде действително физическо проявление, както е било преди в Палестина, а може и да загатва за определено ръководене на Неговите последователи от страна на Великия Бог на Живота. Това ръководство ще предизвика отклик във всички, които по някакъв начин са духовно пробудени. Или, от друга страна, то може да приеме формата на огромен приток на Христовия принцип, Христовия живот и любов, работещи чрез човешкия род. А може би не след дълго и трите възможности могат да се осъществят едновременно на нашата планета. (14-281)

(2) Този път Той (Възкръсналият Христос) няма да прояви съвършения живот на Сина на Бога, което е било основната му мисия преди. Той ще се яви като върховния Ръководител на Духовната Йерархия, удовлетворяващ потребността на жадните нации на Земята - жадни за истина, за правилни взаимоотношения между хората и за изпълнено с любов разбиране. Този път той ще бъде признат от врички и сам ще свидетелства за *истината* на възкресението и така ще докаже съпътстващата истина за безсмъртието на душата, на духовния човек. През последните две хиляди години се набляга на *смъртта*. Това характеризира ученията на общоприетите църкви. Само един ден в годината 'се отделя за мисълта за възкресението. (9-151)

(3) Светът се подготвя в голям мащаб за идването на Световния Учител и се предприемат необходимите мерки, преди Самите Те (Учителите) да се появят сред хората, както много от тях несъмнено ще направят към края на века. Сред Тях сега се образува специална група, Която определено се подготвя за тази работа. Учителят М., Учителят К. Х. и Учителят Исус ще се занимават специално с това движение през последната четвърт на столетието. И други Учители също ще участват, но споменатите са Тези, с Чиито имена и задължения хората трябва да се запознаят, когато има такава възможност... Съвсем определено тук мога да ви уверя, че преди идването на Христос ще се извършат промени, така че начело на всички големи организации ще застане или Учител, или посветен, приел третото посвещение. Посветени и Учители ще бъдат ръководители на определени големи окултни групи, на масоните в света и на различните разделения на Църквата и ще живеят в много от големите нации. (1-61/2)

(4) Когато Той се появи към края на този век и силата му бъде почувствана, Той ще се яви като Учител на Любовта и Единството и основният принцип, който Той ще прокара, ще бъде духовното възраждане посредством любовта, излъчвана към всички. Тъй като Той ще работи предимно на астрално поле, на физическото поле това ще се изяви като създаване на активни групи във всеки град и във всяка страна, които ще работят настойчиво за единство, сътрудничество и братство във всяко направление на живота -икономическо, религиозно, обществено и научно. (3-755)

(5) Нека разясня фактите и да дообясня до известна степен трите начина на Неговата поява, на идването Му и на физическото Му разпознаване от страна на човечеството:

1. *Като ръководи всички посветени и последователи*, които днес или по времето на неговата поява ще са активни в трите свята на човешката еволюция. Това включва телепатичното Му въздействие върху техните умове. Това ръководство, това въздействие ще бъде основната работа, която ще се извърши на *менталното поле*. Това ще представлява един от най-ефикасните Му методи при предложената от Него намеса в световните събития. Посредством тези членове или помощници на Йерархията Той ще притежава предни постове на Своето съзнание във всяка нация. Чрез тях Той ще може да работи.

2. *Като излъчва Христовия живот или съзнание към масите* навсякъде, във всяка нация. Този духовен приток ще предизвика пренасочването на човешките желания и ще породви емоционална реакция към Неговото Присъствие. Следователно това довежда *ас-тралното поле* в активната сфера на Неговото влияние. То включва излъчването на енергията на добрата воля към сърцата на хората, като ги предразполага към правилни взаимоотношения с другите. Това установяване на правилни отношения е главната цел на бъдещата Му тройка дейност. Навсякъде масите ще откликват на работата и на посланието на Христос, както то е прието на менталното поле от последователите и посветените, ръководени от ума на Христос.

3. *Чрез физическата Му поява сред хората*. Чрез Собствената Си непосредствена поява Той може влиятелно да установи фокусна точка на Земята за енергията на Йерархията по начин, който досега не е бил възможен. Той никога не е напускал човечеството и винаги е спазвал обещанието Си да остане с нас през цялото време, дори до края на епохата. Хората от всички страни ще знаят къде може да бъде намерен Той. Мястото на тази фокусна точка на тройката Му духовна дейност не може да се разкрие тук, защото това зависи от резултатите от съпътстващите процеси ръководство и излъчване. (18-615/6)

(6) Сърдечният център на човечеството е създаден от общата сума от сърцата (казано символично) на всички тези хора на добрата воля (принадлежащи и непринадлежащи на различните църкви и независимо от политическите разбирания), които служат на своите събрата, спонсорират движенията за човешко благоденствие, работят за установяване на правилни взаимоотношения между хората и непрестанно уравновесяват разделността на човешкия ум чрез инклузивността на божествената любов. Следователно като гаранция за завръщането на Христос към всеобщо признание имате осъществяването на едно велико съгласуване. Това съгласуване, когато се извърши сполучливо, ще породви съществуването на един чист канал, на път за завръщане, на лъч светлина или магнетична сила между:

1. Центъра, където е позната Волята на Бога. Това е Шамбала, от която произхожда волята за добро. Тази воля за добро е крайно необходимата любов.

2. Йерархията, която е планетарният сърдечен център.

3. Христос, истинския център на любовта в Йерархията.

4. Посветените, последователите и аспирантите, които образуват Новата Група Световни Служители, стремяща се да превъплъти любовта и светлината, необходими на света днес.

5. Сърцата на хората с добра воля из всички земи, които откликват на любовта, както тя се проявява чрез правилните взаимоотношения между хората.

6. Фокусната точка, чрез която Богът на Любовта ще работи на Земята.

Ако проучите това шесторно движение напред на божествената любов от най-висшата изява в божеството надолу до проявата в някоя фокусна точка в познатия ни съвременен свят, за вас ще стане очевидно, че е създадена съвсем определена „структура на подхода“ и се изгражда „Пътеката на Завръщането“, която ще доведе дългоочаквания Христос сред нас. Нищо не може да възпре или да предотврати Неговото завръщане днес. Доказателствата за тази структура могат да се видят навсякъде. (18-619/20)

(7) Повторната Му поява и работата Му, която ще последва, не може да се ограничи в една

малка област или сфера и да не се забележи от голямото мнозинство, какъвто е бил случаят, когато Той е бил тук преди. Радиото, пресата и разпространението на новините ще направи идването Му различно от това на който и да било предишен Пратеник. Бързият транспорт ще Го постави на разположение на безброй милиони и чрез кораби, железопътен транспорт и самолети те ще достигнат до Него. Чрез телевизията лицето Му ще бъде познато на всички и наистина „всяко око ще Го види“. (8-16)

(8) Той може да се появи отново в напълно неочакван вид. Кой може да каже дали Той ще дойде като политик, икономист, водач на хората (израсъл сред тях), учен или човек на изкуството? (8-17)

(9) Винаги през вековете в часа на най-голяма потребност на хората и откликвайки на изразена необходимост, се явява Син на Бога, наричан с много различни имена. (8-41)

(10) Часът е известен само на двама-трима, но „в който час не мислите, ще дойде Син Човеческий“. (Мат. 24/44) (8-43)

(11) Количеството на откровената доброта и виждане в света е огромно и размерът на ясното човеколюбиво мислене е неограничен. В ръцете на масите от добри малки хора и милионите правилно мислещи във всеки край се намира спасението на света и те ще извършат подготвителната работа по Идването на Христос. Със своя брой те са достатъчни за задачата и се нуждаят само от уверение и благоразумно съгласуване, за да се подготвят за необходимата задача. (8-162)

(12) Той ще дойде със сигурност, когато мирът се възстанови в някаква степен, когато принципът за подялба поне започва да доминира икономическите процеси и когато църквите и политическите групи пристъпят към разчистване на дейността си. Тогава Той може и ще дойде. Тогава Божието Царство ще бъде всеобщо признато и вече няма да е свързано с мечти, самозалъгване и общоприета надежда. (8-163)

(13) Когато дойде Този, Когото ангели и хора очакват, и Чиято работа е да сложи началото на Новата Епоха и по този начин да завърши работата, започната в Палестина преди две хиляди години, Той ще доведе със Себе Си някои от великите Ангели, както и някои от Учителите. (13-508)

(14) Може да се очаква, че правоверният християнин в началото ще отхвърли представените от окултизма теории за Христос. Същевременно този християнин ще открие, че е все по-трудно да накара разумното мнозинство да приеме невъзможното Божество и немощния Христос, който християнството в миналото е поддържало. Христос, Който присъства и живее, Който е познат на онези, които Го следват, Който е силен и способен ръководител, а не благ и сантиментален страдалец, Който никога не ни е напуснал, а Който в продължение на две хиляди години работи чрез Своите последователи, вдъхновените мъже и жени от всички вероизповедания, всички религии и всички религиозни секти, Който не се нуждае от фанатизъм и истерична преданост, а Който обича всички хора неизменно, разумно и оптимистично, Който вижда божествеността във всички тях и Който обхваща техниките за еволюционно развитие на човешкото съзнание (умствени, емоционални и физически, пораждащи цивилизации и култури според специфичния етап в еволюционното развитие) - тези идеи разумните хора могат да приемат и ще сторят това.

Те ще подготвят и ще допринесат за възникването на подходящи условия в света, в които Христос да може да се движи свободно сред хората, в телесно Присъствие. Тогава няма да е необходимо Той да остава в сегашното си убежище в Централна Азия. Хората могат и ще приемат с лекота единството на всички вероизповедания, когато връзката между Буда и Христос се представи правилно. Тогава образът на Христос - изискващ изключително място, отхвърляйки всички други синове на Бога - ще избледнее и ще направи място на чудото на истинската апостолска приемственост, в която много синове на Бога, принадлежащи на различни лъчи, на различни националности и с много различни мисии, ще могат в светлината

на историята да се видят как водят човечеството по пътеката на божественото разгръщане и все по-близо до Бога, до Източника. (13-589/90)

Вж. също: „Медитация чрез размисъл върху подготовката за повторното явяване на Христос.“ (6-226/8).

175. ЦВЯТ

(1) Всички цветове се излъчват от един източник, от един първичен цвят (за нашата слънчева система това е космичният лъч с цвят на индиго, забулващ космичната любов или мъдрост). След това се разделят на трите основни цвята, а оттам на четирите второстепенни, като по този начин се образуват седемте цвята на спектъра. (2-238)

(2) По начина, по който се проявяват на физическото поле, цветовете се виждат в най-суров и най-груб вид. Дори и най-финият нюанс, който физическото око вижда, е твърд и груб в сравнение с тези на емоционалното поле. Когато се установи контакт с по-фината материя на другите полета, красотата, нежността и изящните характеристики на различните оттенъци нарастват с всеки преход. Когато се достигне до крайния синтезиран цвят, красотата надминава всякакво разбиране. (2-209)

(3) Разбирам чувството ви, че дори и тези думи могат да предизвикат по-голямо объркване. Но чрез повишено старание към разискваната тема, чрез често размишление и медитация върху цветовете и чрез усилие да се достигне до тяхното езотерично значение и до микрокосмичното им приложение постепенно ще се появи онази нишка, която ще ви изведе от объркването към ясната светлина на свършеното познание. Следователно бъдете смели, притежавайте гъвкави схващания и способност да не си съставяте мнение, докато не се изяснят и други факти, а също и избягвайте догматични твърдения. Това са най-добрите указания в началото на вашето търсене. Чрез медитация и възприемчивост към висшите учения мнозина са открили пътя, водещ от Залата на Учението към Залата на Мъдростта. Само в Залата на Мъдростта може истински да се узнае езотеричното обяснение на цветовете. В Залата се навлиза чрез медитация, подготвяща ученика за това посвещение, което ще му отвори вратата. Затова се придържайте към медитацията и не се колебайте в целите си. (2-231)

176. ЦЕНТРОВЕ (СИЛОВИ)

(1) Етерното тяло е съставено изцяло от силови линии и от точки, в които тези линии взаимно се пресичат и по този начин (пресичайки се) създават енергийни центрове. Когато много силови линии се пресичат взаимно, се образува по-голям енергиен център, а когато големи енергийни потоци се срещат и се пресичат, какъвто е случаят в главата и по гръбнака, имаме седем основни центъра. Съществуват седем такива, двадесет и девет второстепенни центъра и четиридесет и девет по-малки, които са познати на езотериците. (17-72)

(2) Цялата тема за центровете е опасна, ако не се разбере правилно. Те представляват една заплаха, ако са пробудени преждевременно или ако се активизират прекомерно, и въпросът може да се окаже много опасен за човека, подклаждан от своето любопитство, и за невежия изследовател. Времето все още не е подходящо за представянето на този въпрос по напълно съгласуван начин. Предупреждавам учениците да не публикуват ясно съпоставени схващания по този въпрос като резултат от проучванията им на моите книги. Въпреки това на истинския аспирант трябва да се даде необходимата информация. (18-336/7)

(3) Много е писано и обсъждано по въпроса за центровете и около тях съществува голяма загадъчност, която възбужда любопитството на невежите и изкушава мнозина да се намесват в онова, което не ги засяга... Не възнамерявам да подхващам този въпрос от позицията да предам правила и информация, които да позволят на хората да съживят тези центрове и да ги задействат. Съвсем сериозно ви предупреждавам.

Нека човек съсредоточи силите си върху безкористния живот, върху дисциплина, която да

рафинира и да подчини нисшите му носители, и върху упорито усилие да пречисти и да контролира своите обвивки. Когато той извърши това и издигне и стабилизира вибрацията си, ще открие, че развитието и функционирането на центровете е следвало успоредно и (отделно от това активно участие) работата е протекла в желаното направление. Големи опасности и страшни бедствия очакват човека, който възбуди тези центрове, използвайки непозволени средства, и който експериментира с огньовете в своето тяло без необходимото техническо знание. Чрез усилията си той може да успее в съживяването на огньовете и в засилването на дейността на центровете, но той ще заплати цената на своето невежество чрез унищожение на материята, чрез изгаряне на телесна и мозъчна тъкан, чрез проява на лудост и чрез отваряне на вратата за нежелателни и унищожителни потоци и сили. Не е белег за страхливост, ако в тези въпроси, засягащи субективния живот, човек се придвижва внимателно и предпазливо. Това е благоразумие. Следователно аспирантът трябва да направи три неща:

1. Да пречисти, възпита и преобрази трояката си нисша природа.
2. Да опознае себе си и да подготви менталното си тяло чрез добри дела и мисли.
3. Да служи на човечеството с абсолютно себеотрицание.

Правейки това, той изпълнява закона, навлиза в подходящо състояние за обучение, подготвя се за решителното докосване с Жезъла за Посвещение и по този начин свежда до минимум опасността, която съпровожда събуждането на огъня. (3-161/2)

(4) Центровете в човека засягат предимно ОГНЕНИЯ му аспект, или божествения му дух. Те определено са свързани с Монадата, с волевия аспект, с безсмъртието, със съществуването, с волята за живот и с вродените способности на Духа. (3-165)

(5) Центровете са образувани изцяло от силови потоци, спускащи се от Егото, което ги предава от Монадата. В това се съдържа тайната на постепенното вибрационно съживяване на центровете, когато Егото първоначално поеме управлението, а след това (след посвещение), когато Монадата направи това, като по този начин в тези сфери на огън, на чиста жизнена сила се предизвикат промени и повишена жизненост.

Следователно, когато работят правилно, центровете образуват „огненото тяло“, което в края на краищата е всичко, което остава на човека в трите свята, а след това на Монадата... Когато формата се унищожи, остава това неосезаемо духовно огнено тяло, един чист пламък, отличаващ се със седем ярки центъра с по-силно горене,

... Трябва да премахнем заблудата от умовете си, че тези три центъра са *физически неща*. Те са вихри от сила, които задвижват етерна, астрална и ментална материя в някакъв вид дейност. (3-166/7)

(6) Еволюцията на центровете е бавен и постепенен процес и се извършва в систематизирани цикли според монадичния лъч на човека. (3-173)

(7) Центровете във физическата материя се разпознават просто като точки на фокусиране на енергия, намираща се в етерното тяло. Те се характеризират с определена употреба. Става дума за предаването на определени, *съзнателно* насочени от Егото (Себето) форми на енергия, предназначени да накарат физическото тяло (което *не* е принцип) да изпълни намеренията на Егото. (3-1155)

(8) Само един от хиляда аспиранти е на етапа, в който трябва да започне работа с енергията в центровете, а може би и тази оценка е прекалено оптимистична. Много по-добре е той да служи, да обича, да работи и да дисциплинира себе си, като остави центровете да се развиват и разгръщат по-бавно, а следователно и по-безопасно. Те неизбежно ще се разгрънат, а колкото по-бавен и по-сигурен е методът (в повечето случаи), толкова по-бърз е той. Преждевременното разгръщане е свързано с голяма загуба на време и често носи със себе си зародиша на продължителни неприятности. (4-590)

(9) Не преподавам никакъв начин за събуждане на центровете, защото правилният подтик, неизменната реакция на по-висшите импулси и практическото разпознаване на източниците на вдъхновение автоматически и безопасно ориентират центровете към необходимата и подходяща дейност. Това е сериозният метод за напредък. Той е по-бавен, но не води към преждевременно развитие, а дава всеобхватно разгръщане; позволява на аспиранта да се превърне наистина в Наблюдател и уверено да знае какво прави; довежда един по един центровете до момент на духовна отзивчивост, а след това установява систематичен и цикличен ритъм за контролираната нисша природа. (10-261/2)

(10) Ако аспирантът желае духовен напредък, ако притежава искрени цели и състрадателно човеколюбив, ако със спокойно усърдие се съсредоточи върху подчи-няването на емоционалното тяло и разширението на менталното и установи навик за абстрактно мислене, неизбежно е достигането до желаните резултати относно центровете без никаква опасност. (2-77)

(11) Следователно вие ще забележите, че колкото повече се изучава тази тема (развитието на центровете), толкова по-трудна за разбиране става тя. (2-80)

(12) Бих ви помолил да разберете пет факта:

1. Неразвитият човек се захранва с енергия и стимулира към външна дейност посредством трите центъра под диафрагмата.

2. Обикновеният човек започва да действа главно чрез центъра в слънчевия сплит и да го използва като предавателен център на сили за енергиите, намиращи се под диафрагмата, които трябва да се пренесат над нея.

3. Аспирантите, работещи за света, постепенно биват енергизирани и контролирани от сили, които се предават от намиращите се под диафрагмата центрове към центъра в гърлото и от душата към този център. Това води до някакъв вид творческа дейност.

4. Последователите, работещи за света, започват да се управляват и контролират от центровете, намиращи се в гърлото и сърцето, и да предават силите, издигнати до сърцето и гърлото, към центъра аджна, разположен в междувеждието, в центъра на челото. Когато това се направи, човекът е вече цялостна личност. Душата също стимулира центъра аджна.

5. По-напредналите последователи и посветени, работещи за света, също биват енергизирани от два източника - от енергиите, издигнати и изкачени в главата от всички центрове в тялото, и от вливащите се в човешкото телосложение от душата през най-висшия център на върха на главата.

Това, както виждате, е процес на развитие, използване и прехвърляне, какъвто е случаят с цялото еволюционно развитие. (15-521/2)

(13) И в астралната, и в менталната обвивка съществуват съответствия на центровете, намиращи се във физическото тяло. (3-58)

(14) Трите основни центъра в тялото на планетар-ния Логос са:

Центърът в главата - Шамбала - първият лъч на Волята.

Центърът в сърцето - Йерархията - вторият лъч на Любовта и Мъдростта.

Центърът в гърлото - Човечеството - третият лъч на Действения Разум.

Въздействието на прииждащите енергии върху Човечеството ще бъде предизвикано от планирано пренасочване. То ще въведе ера на силно увеличена творческа дейност. Досега не е виждана такава дейност и тя ще се изяви във всички области на човешкия живот. (18-551/2)

177. ЦИКЛИ (ЦИКЛИЧНИ ИМПУЛСИ)

(1) Медитацията на душата е ритмична и циклична по характер, както всичко останало в

космоса. Душата диша и нейната форма живее по този начин... Навсякъде в природата има прииждане и оттегляне и приливите на океана изобразяват по един чудесен начин този неизменен закон. С приспособяването на аспиранта към „приливите“ на живота на душата, той започва да осъзнава, че винаги има вливане, съживяване и стимулиране, което се следва от изтичане, сигурно и неизменно като неотменимите закони на силата. Действието на това прииждане и оттегляне може да се види в процесите на смъртта и въплъщението. То може да се забележи и в целия процес на животите на човек - някои от тях изглеждат статични и без особени събития, бавни и инертни от гледната точка на преживяванията на душата, докато други са изпълнени с жизненост, преживявания и напредък. Всички вие, които сте работници, трябва да помнете това, когато се стремите да помогнете на другите да живеят правилно. (4-62)

(2) Тези циклични импулси в живота на последователя са с по-голяма честота, скорост и сила, отколкото в живота на обикновения човек. Те се сменят с изтощителна бързина. Преживяването на превратности в живота на мистика е една от проявите на тези приливи и отливи. Понякога последователят върви огрян от слънчевата светлина, а понякога - в мрак; понякога той познава радостта от осъществената духовна връзка, а понякога всичко изглежда скучно и безинтересно; в някои случаи служенето му е ползотворно и удовлетворяващо преживяване и му се струва, че е способен наистина да помага, а в други смята, че няма какво да предложи и служенето е безплодно и привидно безрезултатно. Някои дни всичко е разбираемо и изглежда като че ли той е застанал на върха на планината, загледан към огряната от слънцето равнина, и всичко е ясно за него. Той знае и усеща, че е Божи син. По-късно обаче облаците сякаш се спускат и той не е уверен в нищо. Върви, огрян от слънцето, почти изтощен от яркостта и топлината на слънчевите лъчи, и се пита колко дълго ще продължат тези променящи се опитности и неукротимото редуване на тези противоположности.

Обаче веднъж щом проумее факта, че наблюдава въздействието на цикличните импулси и влиянието на медитацията на душата върху формената му същност, смисълът се изяснява и той осъзнава, че този формен аспект не успява да откликне правилно и реагира неуравновесено на енергията. Тогава той научава, че щом успее да заживее в душевното съзнание и да постигне, когато пожелае, тази „голяма височина“, колебанията в живота на формата няма да го засягат. Тогава той забелязва тясната като острие на бръснач пътека, отвеждаща от полето на физическия живот към сферата на душата, и открива, че когато успее да върви неотклонно по нея, тя го отвежда извън непрестанно променящия се свят на сетивата към ясната дневна светлина и към действителния свят. (4-63)

(3) Нека духовното царство влияе цялостно и неизменно с циклични сили върху всеки от нас, призовавайки ни в сферата на светлината, любовта и служенето и пораждайки цикличен отклик у всеки! Нека има постоянен взаимен обмен между онези, които преподават, и последователя, който се стреми към обучение! (4-64/5)

(4) Прииждането и оттеглянето във всекидневния живот по време на дадено превъплъщение също има свои паузи и аспирантът трябва да се научи да ги разпознава и използва. Той трябва да усети разликата между интензивната насочена навън дейност, периодите на отдръпване и паузите, в които външният живот изглежда статичен и безинтересен. Това той трябва да извърши, ако желае да използва напълно възможностите, които житейските преживявания са предназначени да предоставят. Целокупният живот не е съсредоточен в един непрекъснат период, изпълнен с усилена работа, нито е обхванат в една нескончаема сиеста. Той обикновено има свой собствен ритмичен такт и вибрация и своя собствена пулсация. Някои животи променят ритъма си и начина на дейност на всеки седем години, а други - на всеки девет или на единадесет години. А има и такива, които работят с по-кратки цикли, и месеци изтощителна работа са последвани от месеци привидно бездействие. А има и хора, които са устроени толкова чувствително, че наред работата, събитията и обстоятелствата се нагласяват по такъв начин, че ги принуждават временно да отдъхнат, и

през това време те усвояват научените през предходния работен период уроци. (4-514)

(5) Растежът е един дълъг период на изграждане, за да се унищожи след това, на построяване, за да се разбърка след това, на развитие на определени ритмични процеси, които след това ще бъдат разстроени и старият ритъм ще бъде принуден да отстъпи място на новия. (2-82)

(6) Следователно цикличната проява ръководи лъчите, както и природните царства и съдържаните в тях форми. Превъплъщението, или цикличната активност, стои в основата на всички осезаеми дейности и прояви. То е аспект на пулсиращия живот на Божеството. Това е издишването и вдишването на процеса на божественото съществуване и изява. (14-266/7)

(7) Пътят на аспиранта понякога достига до кулминационна точка и може да се опише като поредица от цикли на постоянен напредък, в които сами премахват едно след друго ограниченията. Всички ограничения трябва да се отстранят. (5-598)

(8) „Циклите на интерес“, онези периоди, в които Учителите обръщат голямо внимание на *качеството* на човечеството, също се ускоряват. Процесът на „оценка“ сега ще се извършва на всеки триста години, вместо на всеки хиляда, както е било до 1575 г. (6-335)

178. ЧЕТИРИТЕ СВОБОДИ

В бъдещето, което се стремим да осигурим, очакваме свят, основан на четири основни свободи на хората.

- Първата е свободата на речта и изразяването - навсякъде по света.

Втората е свободата на всеки човек да почита Бог по свой начин - навсякъде по света.

Третата е свободата от бедност - преведено на езика на света, това означава икономически споразумения, които ще осигурят на всяка държава здрав и мирен живот за нейното население - навсякъде по света.

Четвърта е свободата от страха - преведено на езика на света, това означава повсеместно намаляване на въоръженията, докато се достигне моментът, в който никоя държава няма да е в състояние да извърши физическа агресия над някой от съседите си - където й да е по света...

Франклин Д. Рузвелт (13-319)

179. ЧОВЕКЪТ КАТО ТВОРЕЦ И СТРОИТЕЛ

(1) В трите свята човекът, съзнателно или несъзнателно, повтаря накратко процеса на Логоса и става творец, действащ върху веществото посредством положителната си енергия. Той пожелава, мисли, говори и произлизат мисъл-форми. Към говорещия се привлича атомно вещество. Миниатюрните животи, изграждащи това вещество, са принудени (посредством енергията на мислещия) да заемат форми, които сами биват дейни, жизнени и притежават сила. Човек изгражда творение, което бива или ползотворно, или вредно, според желанието, подбудата или намерението, скрити в неговата основа.

... Безполезно е човек да изучава групите по-нис-ши строители, техните функции и имена, освен ако не осъзнава, че с много от тях той притежава лична връзка, като самият той е един от големите строители и творец в планетарната схема. Хората трябва да помнят, че посредством силата на своите мисли и на изречените от тях слова те определено пораждаат въздействие върху други хора, действащи в трите полета на човешката еволюция, и върху цялото животинско царство. Разделителните и злосторни човешки мисли до голяма степен са отговорни за свирепата същност на дивите зверове и за разрушителността на някои от природните процеси, включително и определени явления като чумата и бедствения глад. (3-888/9)

(2) Във връзка с хората, които не създават нищо, а само биват принуждавани от

обстоятелствата да действат (това е мнозинството от човешкия род), трябва да се посочи, че те са част от градивната дейност на някое по-велико и по-напреднало същество. С напредването на еволюцията в самоосъзнаването все повече хора ще станат творци и разумни работници по отношение на дева веществото. Следователно в първоначалните етапи на тяхното разграничаване от пасивната нагласа може да се открие бунт срещу реда и закона и отказ да бъдат управлявани и се забелязва способност да следват индивидуален план за сметка на групата, била тя малка или голяма. Този привиден недостатък ще бъде поправен от самата еволюция и от преживения опит. Когато съзнанието се съживи за по-висшите вибрации, човекът осъзнава целта и плана на Разума в своята група. Той ще се пробуди и ще забележи красотата на този план и ще започне да подчинява собствените си интереси на по-големите и разсъдливо да сътрудничи. Творческата сила, която дотогава е била разделителна, ще бъде дадена като доброволно жертвоприношение на по-голямата енергия и малките му планове и идеи ще се слоят с по-големите. Обаче той няма да бъде вече пасивна единица, подхвърляна на-сам-натам от енергията на неговата група, а ще се превърне в положителна, дейна, влиятелна сила, само-пожертвала се в резултат на разумното разбиране на по-големия план.

Той ще съзнае факта, че в природата съществуват живи сили. Когато по-голямата енергия затрепти в него, собствените му неизползвани възможности ще се пробудят. Той вижда и узнава дева силите и впоследствие може интелигентно да работи с тях. Някои от тях той ще контролира и използва, с други ще си сътрудничи, а на трети ще се подчини.

В разбирането на тези факти относно дева веществото, силата на звука, закона на вибрацията и способността да се пораждат форми съобразно закона може да се открие истинският магьосник. Тук също се крие една от разликите между магьосниците на Добрия Закон и тези от Лявата Пътека. Белият магьосник може да контролира и да използва дева веществото и той прави това, сътрудничейки разумно с по-големите строители. Поради чистотата и светостта на живота му и висотата на собствената му вибрация той може да се свърже с тях на някои от техните нива. Магьосникът, работещ в сенките, контролира и манипулира дева веществото на астралното и физическото поле и на по-ниските нива на менталното със силата на собствената си вибрация и знание, но не чрез сътрудничество с насочващите строители. Той не може да осъществи връзка с тях, тъй като поради себичността характерът му не е чист, а вибрацията му е прекалено слаба. По тази причина силата му е ограничена и разрушителна, но въпреки това е огромна в определени граници. (3-929/30)

(3) Човекът, който съзнателно се учи да гради... трябва първо да задържи тази идея достатъчно дълго, за да бъде тя достоверно отбелязана във физическия мозък. Често Егото ще „прокара“ до мозъка някой аспект, някаква частица от плана, но въпреки това ще трябва да повтаря този процес непрекъснато в продължение на дълъг период, преди да се получи физически отклик, който да увери слънчевия Ангел, че е разумно отбелязана и записана. Може би е необходимо да се каже, че целият процес се улеснява много, ако „сянката“, т. е. човекът, медитира редовно, изгражда навик за ежедневно и ежечасно припомняне на висшето Себе и преди нощния сън се стреми да „задържи мисълта“, при събуждането да възстанови колкото е възможно повече от всякакви влияния на егото. Когато се установи взаимодействие между тези два фактора, Егото и възприемащия физически мозък, когато взаимната връзка е реципрочна и те са настроени един към друг, се навлиза във втората фаза. Идеята бива формулирана. (3-970)

(4) Докато вниманието на създателя на някоя ми-съл-форма (била тя голяма или малка) е насочено към нея, магнетичната връзка продължава да съществува, на мисъл-формата се дава жизненост и работата ѝ бива извършвана. Когато дейността е приключена и мисъл-формата е изпълнила целта си, всеки създател, съзнателно или несъзнателно, насочва другаде вниманието си и мисъл-формата се разгражда. (3-974)

(5) Голяма част от неефикасността на хората се причинява от факта, че интересите им не са

съсредоточени, а са много разпилени и нищо не поглъща вниманието им. Те пилеят енергията си и се стараят да задоволят всяко преминаващо желание и да се намесват във всичко, което забележат. По тази причина никоя преминала през ума им мисъл никога не възприема правилна форма, нито се изпълва с енергия, както трябва. Затова те са заобиколени от гъст облак полу-оформени разпадащи се мисъл-форми и облаци от частично активирана материя в процес на разрушение. Окултно погледнато, това поражда едно състояние, подобно на разложението на физическата форма, и е също толкова неприятно и нездравословно. Това обяснява в голяма степен болестното състояние на човешкия род в сегашно време. (3-975)

(6) Друга причина за творческата неспособност се дължи на потоците, излъчвани от мнозинството хора, които са от толкова нисък порядък, че мисъл-формите никога не достигат до стадия на независими действия. (3-976)

Вж. също: „Мисъл-форми“.

180. ЧОВЕЧЕСТВО

(1) Светът е един и страданията му са едно. В действителност човечеството е единно, но мнозина все още не осъзнават това и цялостната насоченост на това учение е към пробуждането на човешкия род за тази истина, докато все още има време да се избегнат опасните обстоятелства. Греховете му също са едно. Целта му е една и трябва като едно голямо човешко семейство да навлезем в бъдещето. Подчертавам тази мисъл: *Като единно човечество - пречистено и дисциплинирано, просветлено и сплотено, трябва да навлезем в бъдещето.* Онези, които не схващат тази важна истина, независимо дали са сред т. нар. „воюващи“ или сред „неутралните“, дълбоко ще страдат в резултат на тяхното неучастие в съдбата на цялото... *Йерархията не е неутрална.* Тя е на страната на справедливия елемент във всяка страна и се противопоставя на всички разделящи, изолиращи и материалистични нагласи. Тези нагласи пречат на възприемането на истинските духовни стойности и възпрепятстват човешкото развитие. Отгъждествяване с всички и участие в световните обстоятелства - доброволно, а не насила - това днес е изходът за всички хора. Размишлявайте върху това. (9-65)

(2) Отдавна предопределената работа на човечеството... е да бъде разпределител на духовната енергия към трите царства, все още недостигнали човешко ниво. Това е основната задача за служене, която четвъртото царство е предприело да извърши посредством превъплъщаващите се души. Излъчването от четвъртото царство един ден ще е толкова силно и с важни последици, че въздействието му ще проникне до самите дълбини на сътворения осезаем свят, дори и до минералното царство. (9-124)

(3) Целта на новия обществен ред, на новата политика и на новата религия е да предизвика разгръщане на човешкото съзнание, да установи и да насочи вниманието на хората към висшите ценности и да сложи край на властта на материализма. Това в края на краищата е целта, която всички наистина знаещи и духовно ориентирани хора през вековете са си поставяли - да установят царството на Бога, контрола на душата, чиято природа е да обича, и да придвижат напред работата, началото на която е положил Христос - епохата на мир на Земята, на добра воля към хората. Това е посочено ясно от широко разпространеното наблягане на световния мир, както е изразено от големите политически лидери и за което работят църквите навсякъде.

От гледната точка на Онези, които се стремят да насочат човечеството към Новата Епоха, днес хората по света са разделени на четири групи. Това, разбира се, е широко обобщение и съществуват много преходни групи между четирите основни категории.

Първо, *невежите маси*: Поради бедност, безработица, неграмотност, глад, бедствия и липса на свободно време или на средства за културни придобивки те са в съкрушително състояние. Те са достатъчно развити едва за да могат да откликнат на умствения контрол и на

внушенията на малко по-напреднали хора. Те могат лесно да бъдат командвани, повлияни, уеднаквени и приведени в колективна дейност от лидерите на коя и да е от школите на мислене, която е достатъчно съобразителна и емоционална, за да се обърне към материалните им желания, към любовта им към родината и към омразата им към онези, които притежават повече от тях. Те могат да бъдат ръководени чрез страх и по този начин да бъдат подтикнати към действия чрез емоционални призови.

Непознаващи нищо по-добро и толкова страдащи, те лесно биват тласкани от пламъците на омразата и на фанатизма и по този начин те представляват една от най-големите и най-невинните опасности в настоящето. Те са играчки за по-сведущите и са безпомощни в ръцете на онези, които желаят да ги използват за каквато и да е цел. Те могат да бъдат повлияни най-лесно чрез емоционални апели и обещания, докато въздействието на идеите върху съзнанието им е малко, защото не са достатъчно развити, за да мислят самостоятелно. Мнозинството от тях са млади души, макар че, разбира се, има и изключения. Идеализмът на лидерите и на демагозите не ги впечатлява и не ги подтиква към действия (обикновено стихийни по природа), а желанието за отмъщение, копнежът да притежават материални облаги и решимостта да станат това, което на разговорен език се нарича „победител“. Те олицетворяват психологията, властта и стихийността на тълпата. Те са безпомощни, експлоатирани и понеже са немислеща и неразумна маса от хора, те представляват един съвсем истински проблем, както всички ние добре знаем и както всички правителства осъзнават. Сляпото, безразсъдно насилие досега е било укротявано чрез въоръжена сила. Такъв е случаят и днес. Масите се бият и умират, подтикнати от пламенни речи, и рядко разбират за какво става дума. Положението им *трябва* да се подобри, но не чрез кръвопролитие и експлоатация.

Второ, т. нар. *средна класа* с всичките ѝ прослойки. Те са основната част от нацията, буржоазията -интелигентни, трудолюбиви, любознателни, ограничени, религиозни по същество, въпреки че често отричат религиозните форми. Те са разкъсани и разорени от икономическите конфликти и без изключение са най-силният елемент във всяка страна поради способността им да четат, да разискват, да мислят, да изразходват пари, да вземат страна. Те са основната част от поддръжниците в света, от борещите се за някоя кауза и са организирани на големи групи - за или против тази, другата или третата партия. Те обичат да признаят и да изберат лидер и са готови да умрат за каузата и да извършват безкрайни саможертви за своите идеали, основани на идеите, представени им от избраните от тях водачи.

Не разграничавам т. нар. аристокрация в отделна група, тъй като това е изцяло класово диференциране, основаващо се предимно на наследственост и на капитал, а съвременното разпределение на държавите бързо ги претопява в голяма средна класа. Тук става дума за основни въпроси, за групирането, основано на главните нагласи, а не на различия, проявяващи се, когато вземаме предвид *материалните* средства. Буржоазният начин на мислене днес бавно и неотклонно завладява масите, пролетариата, а също така прониква и в онзи кръг, който досега бе наричан „висше общество“. Той може да се открие като състояние на съзнанието на аристокрацията във всяка страна и ги поглъща при сегашния процес на премахване на социалните различия. Поради този процес, който се извършва навсякъде, може да се появи духовната аристокрация - аристокрация, основаваща се на осъзнаването на божествения произход и цел, които не познават класови разграничения и разделящи разлики. По тази причина разглеждаме *човешки категории*, а не *класови различия*.

Тази втора група е най-плодоносното поле, от което се привличат нови лидери и организатори. Те представляват междинна група, свързваща мислителите на света, интелигенцията и човешките маси. В последна сметка те са определящият фактор в световните дела. Масите страдат поради обстоятелствата в света и от ситуации, породени от дейността на тази втора група, откликваща по един или друг начин на новите влияния, на новите идеали и на новите фактори, управляващи съвременния свят. Тази голяма втора група

сама страда в ръцете на онези, които се стремят да наложат нови мерки на хората - политическите групи, религиозните идеалисти и фанатици и защитниците на новия обществен ред и на икономическите режими (както са им представени, по правилен или погрешен начин, от техните лидери).

Поради своята интелигентност, в резултат на подобряващите се възможности за образование, на способността да четат и на въздействието на новите методи за пропаганда, радиото и телевизията, те стават най-силната група в света във всяка страна и към тях апелират лидерите и се стремят да получат тяхната подкрепа и поддръжка, защото тя означава успех за всеки ръководител. Те притежават решителния глас за вътрешните работи на държавата. Днес те са понесени от несигурността, съмненията, дълбоко вкоренения страх и от желанието за справедливост и за установяване на нов ред. Преди всичко те желаят мир, стабилна икономика и уреден свят. За това те са готови да се борят и днес правят това във всяка партия, във всяка група и за всякакви политически, национални, религиозни, икономически и обществени идеали. Ако не се борят, в буквалния смисъл на думата, физически, то те правят това с думи, речи и книги.

Трето, *мислещите по света*: Те са интелигентни и високо образовани мъже и жени, които усещат идеите и ги формулират в идеали. Тези хора изричат думите, пишат статиите и книгите и използват всички познати методи, за да достигнат и образават широката публика и по този начин подтикват буржоазията към дейност и чрез нея пробуждат масите. Тяхната функция и ролята, която играят, са от огромно значение. От техните редици произхождат онези, които неотклонно влияят на тенденцията на световните събития - понякога за добро, а понякога - преследвайки себични цели. Те боравят с човешкия ум, както музикантът свири на своя инструмент, и мощта на пресата, на радиото и на обществените трибуни е в ръцете им. Тяхната отговорност е огромна. Някои от тях, а може би повече на брой, отколкото изглежда на пръв поглед, работят безкористно, вдъхновени от новата ера. Те са се посветили на облекчаване на условията за хората и на подобряване на световните събития в определени насоки, които им изглеждат (с което може да са прави или да бъркат) като съдържащи надежда за бъдещето и извисяващи човечеството. Тези хора могат да бъдат открити във всяко правителство, партия, общество и организация, а също така и във всяка църква и религиозна група. Днес те представляват най-влиятелната категория, защото чрез тях голямата средна класа бива достигната, повлияна и организирана за политически, религиозни и обществени цели. Техните идеи и слова проникват през висшето общество и средната класа и накрая достигат до ушите на по-напредналите от неразвитите маси.

Четвърто, *Новата Група Световни Служители*: Това са хората, които започват да създават новия обществен ред в света. Те не се пристрастени привърженици на никоя партия или правителство. Признават всички партии, всички вероизповедания, всички обществени и икономически организации и всички правителства.

Могат да бъдат открити във всички страни и във всички религиозни организации и се занимават с излагането на новия обществен ред. От чисто физическа гледна точка те не се борят нито за най-доброто от стария ред, нито за подобряване на условията в света.

Те смятат, че старите методи на сражение, на фанатична подкрепа, на нападение и древните техники на партийни борби напълно са се провалили и досега използваните средства от всички страни, от всички партии и групи (битки, ревностна поддръжка на лидер или кауза, нападки срещу хора, чиито идеи или начин на живот се смятат за вредни за човечеството) са остарели, доказали са своята негодност и са неподходящи за предизвикване на желаното състояние на мир, изобилие в икономиката и разбирателство. Те са заети със задачата за слагане на началото на нов световен ред, като организират из целия свят (във всяка държава и във всеки град) група от хора, които не участват в никоя партия, не вземат страна „за“ или „против“, но които притежават ясна и точна програма, която същевременно е и практична, както програмата на която и да е друга партия днес по света. Тяхната основна позиция е, че

човек е божествен, а програмата им е изградена върху добрата воля, тъй като това е основна характерна черта на хората. По тази причина понастоящем те организират хората с добра воля из целия свят, очертавайки пред тях определена програма и издигайки платформа, върху която могат да се срещнат хората с добра воля.

Те твърдят и вярват, че първоначалният им призив е от такова естество, че имайки подкрепата на обучените умове, които принадлежат в третата горепосочена група, и необходимата финансова помощ за извършване на нужната образователна дейност и пропагандата на добрата воля, те могат така да променят света (единствено посредством хората с добра воля), че без да се води война, без да се възбужда омраза между хората и без да се напада някоя кауза или да се поддържа фанатично друга, новият ред да може стабилно да се установи на земята. (15-632/7)

(4) Навсякъде съзнанието на човечеството е пробудено. Най-малко развитите раси са в процес на образование, който неизбежно включва откриването на ума; разбира се необходимостта от добрата воля за разгръщането на света и хората откриват, че „никой не живее сам за себе си“, което се отнася и за държавите; схваща се истината, че е просто смислено и благоразумно да се подобрят условията за всички хора навсякъде. Това е един нов начин на мислене и представлява свеж и обнадеждаващ подход. Хората се опознават и научават да се разбират взаимно; държавите осъществяват по-близки връзки една с друга; държавниците от всички страни заедно се борят с проблема за подобряването на условията за живот на хората; навсякъде съществува мисълта, оценката и борбата за свобода и за по-истински ценности. Какво друго е това освен усилието на душата на човечеството да унищожи болестите, да възстанови здравето на болните зони и да отстрани точките на триене? Не е ли това, което болният духовен човек се стреми да направи за собственото си тяло и което лечителят се старае да му помогне да осъществи? (17-610/1)

(5) Човечеството е болно и очаква лечение. Изцелението ще пристигне посредством Новата Група Световни Служители и чрез хората с добра воля, подпомогнати от Йерархията, от чийто планетарен център ще бъдат привлечени лечителните енергии... Болестта на човечеството като цяло, възникнала в резултат на епохи неправилен начин на живот, корисни цели и алчност, е породила цял куп физически страдания. Днес милиони деца се раждат или явно болни, или със скрита в тях болест. (17-663)

(6) Човечеството *като цяло* сега е застанало на самия вход на Пътеката на Последователите. Погледът на човешкия род е насочен към това виждане, независимо дали става дума за виждането на душата, виждането на подобрения живот, на по-благоприятната икономическа ситуация или на възобновените междурасови взаимоотношения. Вярно е за съжаление, че това виждане често бива изопачено, материално насочено или само частично забелязано, но в една или друга форма днес е налице рдващо схващане от страна на масите на „новото и желаното“, което досега е било непознато. В миналото интелигенцията или избраните са били привилегирани да притежават това виждане. Днес вече става дума за широките маси. По тази причина човечеството като цяло е готово за всеобщ процес на настройка и това е *духовната* причина, предизвикала световната война. „Острите ножици на скръбта трябва да разделят истинското от недействителното; болезненият камшичен удар трябва да пробуди сънливата душа за прелестния живот; трябва да се премине през изтръгването на корените на живота от почвата на корисното желание и тогава човек става свободен“. Така гласи една от по-мистичните строфи на „*Стария коментар*“. (18-498/9)

181. ЧОВЕШКИ РАСИ

(1) По въпроса за междурасовите бракове най-добрите и благоразумни мислители и от бялата, и от черната раса понастоящем не одобряват смесения брак. Те не носят щастие на никоя от страните. Когато се разисква тази тема, трябва да се помни обаче, че смесените бракове между белите хора и жълтите раси (китайската и японската) са също толкова неудачни и (с много редки изключения) рядко са успешни и никога не носят сполука, що се

отнася до децата от тези връзки. (7-113/4)

(2) Политическите режими по света трябва да се ориентират един към друг. Божественият план никога не е гласял всички нации и раси да следват някаква стандартна политическа идеология или да се сведат до еднородна всеобща форма на управление. Нациите се различават - те притежават различни култури и традиции; могат да съществуват задоволително при различни и характерни правителства; въпреки това те все пак могат да постигнат единна цел, основана на истинското желание за действително благоденствие и прогрес на всички хора навсякъде. (6-232)

(3) Смесените бракове между нации и раси, смесването на кръв в продължение на стотици години (поради миграция, пътешествия, образование и умствено единство) е довело до липсата на наистина чисти раси днес. Това е така в много по-голяма степен, отколкото си мислят и най-просветените, ако се вземе предвид продължителната история на човечеството. Половите връзки не познават непреодолими бариери и днес хората притежават в себе си всички черти и кръвта на всички раси и това (в резултат на световната война 1941-1945 г.) ще се извършва все повече. Такова развитие определено е част от божествения план, независимо колко нежелателно може да изглежда в очите на онези, които идеализират чистотата на връзките, или колко безжалостно се извършва то понастоящем. Осъществява се нещо предначертано и то не може да се избегне. Подтикът за полово общуване особено се засилва, когато хората са отдалечени от познатата им обстановка и изживяват необичайната за тях пълна самотност, когато нормалните ограничения и обичаи, наложени им от семейството и националните норми, са премахнати, когато непрекъснато са изправени пред опасността от смъртта и по-големите ценности потискат по-малките и обикновените общоприети отношения и когато физическият организъм чрез научни методи и изобилно хранене е подготвен и доведен до върха на физическите способности. Тук говоря за физическа годност, а не за умствена, която може да върви успоредно с физическата, но може и да не я следва. (17-222) (4) ... Казвайки това, аз се старая да обясня явлението, което може да се забележи винаги, когато се води война, и което в случай на световна война е още по-осезаемо. Армиите на държавите по света са навсякъде и са разположени из всички страни; расовото преселение е всеобщ фактор - и от гледна точка на военните нужди, и поради участието на цивилното население, което се оказва на пътя на армиите. Това придвижване на милиони хора навсякъде е един от най-важните фактори, който ще обуслови новата цивилизация. Неговото значение се основава на факта, че в срок от двадесет и пет години хората ще са хибридна раса, като родителите им ще бъдат от всякакви възможни нации; бели бащи ще са имали физически връзки с жени от всякакъв азиатски и африкански произход, създавайки по този начин смесване на кръвта, което (ако се разпознае и правилно и с подходящо разбиране се третира и усъвършенства, от гледището на образованието) ще прояви в зародиш същността на шестата коренна раса. Това всъщност ще бъде ЧОВЕЧЕСТВОТО, без никакви расови и национални бариери, без т. нар. чиста кръв и ексклузивни касти, притежаващо ново и енергично усещане за живота поради примесването на по-силните раси с по-слабите и изтощените и на новите расови подвидове със старите и по-развитите. Не подкрепям начина, по който това се е осъществявало. То би могло да се извърши и без война, чрез убеждението, че всички хора са равни, и смесването на расите би разрешило много проблеми. Войната обаче ускори процеса и войниците от всички армии по света са имали физически връзки с жени от всички раси с всякакъв цвят на кожата. Независимо дали смятаме това за правилно или за погрешно (според общоприетите норми и моралните принципи на наблюдателя), то предизвиква една съвсем нова ситуация, с която бъдещият свят ще трябва да се справи. Ще бъде необходимо да се премахнат националните предразсъдъци и расовите бариери, като в началото първото ще има по-голямо влияние от второто. Неизменно по време на промените през следващите сто години ще се появи едно по-хомогенно човечество. Ще изчезнат много господстващи днес нагласи и обичайни реакции и ще излязат наяве в широк мащаб видове, качества и характеристики, за които все още не съществува прецедент.

Дали консервативните и т. нар. строго „морални“ хора ще одобряват това всеобщо събитие, не е от значение. То се е извършвало и продължава да се извършва всекидневно и материално ще предизвика промени с важни последици. Тези междурасови и смесени връзки винаги досега са ставали в малък мащаб, индивидуално, а сега те са в големи мащаби. За следстви-ята от това трябва да се извърши съответната подготовка. (17-223/4)

(5) *Възникването на новия расов тип.* Вече ясно могат да се забележат субективните контури на този тип. Така сме заслепени от формената страна, че днес съществуват много претенции, че новата раса може да се открие в Америка. Новата раса се създава във всяка страна, но предимно в онези земи, където може да бъде открита петата, кавказката раса...

Нека тук направя едно категорично изявление, което може да предизвика известна изненада. Петото природно царство, духовното, ще се появи от петата коренна раса. Такъв е езотеричният Закон за Съответствията. (12-118)

(6) Новият расов тип е по-скоро *състояние на съзнание*, отколкото физическа форма; то е по-скоро умствено състояние, а не тяло, проектирано по особен начин. С течение на времето обаче всяко достигнато състояние на съзнание неизменно обуславя и определя същността на тялото и накрая поражда определени физически характеристики. (12-119)

(7) Поради големия еволюционен процес хората и расите се различават по умственото си развитие, физическата сила и издръжливост, творческите способности, разбирането, възприемчивостта и относителното си положение в развитието на цивилизацията. Това обаче е временно, защото във всеки един от нас без изключение съществува един и същ потенциал, който рано или късно ще се прояви. Тези разграничения, които в миналото до такава степен са разделяли хората и расите, бързо отмират с разпространението на образованието, с обединителните открития на науката, които така ни сближават, и със способността да мислим, да четем и да планираме. (7-90)

182. ЧУВСТВИТЕЛНОСТ

(1) Посочвал съм ви, че основните качества, които трябва да търсим, са чувствителността, безпристрастието, психическите способности и умствената поляризация... Какво точно означава „чувствителност“? Това не значи преди всичко да бъдете „чувствителна душа“, което загатва за лесно уязвим и егоцентричен човек, който винаги заема отбранителна позиция! По-скоро имам предвид способността, която ви позволява да разширявате съзнанието си по такъв начин, че да осъзнавате все по-обширен обхват от контакти. Имам предвид способността да сме будни, внимателни, да имаме желание да разпознаваме връзките, бързо да откликваме на нуждата, да бъдем ментално, емоционално и физически нащрек за живота и бързо да развиваме уменията да наблюдаваме едновременно и трите полета на трите свята... Чувствителността, която искам да видя развита, е будността за душевния контакт, възприемчивостта към „гласа на Учителя“, вниманието, насочено към въздействието на новите идеи и към финеса на интуитивната отзивчивост. Това винаги е било отличителният белег на истинския последовател. Духовната чувствителност е тази, която трябва да бъде развита. (5-47)

(2) Трудно е да се разбере това усъвършенстване на чувствителността. Членовете на групата на някой Учител и на неговия Ашрам трябва да стават все по-чувствителни - към Учителя и към обвързаните с Него работници. Чувствителността не може да се увеличи чрез някакъв процес или чрез система на обучение. Хората са чувствителни, само че те не знаят това, тъй като са заангажирани до голяма степен с други въпроси, с живота на формите и с обективните неща. Нека се изразя по следния начин: Това, което казвате на себе си и на другите (посредством своите думи и чрез живота, който водите), поражда толкова шум, че не е лесно да бъдете това, което сте, и да бъдете признати за духовни същества. Учителят се ръководи от онова, което Той е узнал за вас през мълчаливите ви Моменти на стремление, от това, което в продължение на години сте проявявали като устойчива тенденция в своя живот,

и от начина, по който реагирате в моменти на криза или напрежение. Задачата на Учителя е да насърчи последователя по всяко време да бъде такъв, какъвто Той го познава в най-добрите моменти... Мнозина са достигнали до момента, когато могат да станат чувствителни, ако гръмките твърдения на личността избледнеят и се позволи светлината на душата да проникне. Тогава Учителят може да бъде познат и да се осъществи връзка с Него. Когато можете да се отделите от себе си и от личните си реакции, от собствените си интерпретации и от личните си изисквания, сами ще откриете как и по какъв начин Учителят се стреми да повлияе на вас и на групата, с която може да сте свързани. Ще придобиете чувствителност към това влияние. (5-710/1)

183. ЧУВСТВО ЗА ХУМОР

(1) Мога ли съвсем сериозно да ви предложа парадоксалния съвет да работите съвършено сериозно, но същевременно да отказвате да работите с такава сериозност и да не се приемате толкова сериозно? Тези, които се намират от вътрешната страна и които разглеждат внимателно дейността на аспирантите в света днес, виждат достойно за съжаление състояние на индивидуални недостатъци, постоянни и напрегнати усилия от тяхна страна да „станат такива, каквито трябва“, съпроводени с печална липса на мярка и никакво чувство за хумор. Моля ви настойчиво да развиете тези две качества. Не се приемайте толкова сериозно и ще откриете, че се освобождавате за по-непринудена и по-ефикасна дейност. Приемете сериозно Плана и призова към служене, но не си губете времето в постоянни самоанализи. (4-635)

(2) Братко, има две неща, които всеки последовател трябва някой ден да научи. Едното е да развие способността да „седи леко в седлото“ (нека използвам една стара поговорка), а другото е да развие чувство за хумор, истинска (а не наложена) способност да се смее *на себе си* и *със* света. Това е една от компенсациите, която получават онези, които успяват на ментално поле да работят в светлината. (5-414)

184. ШАМБАЛА

(1) Шамбала, мястото, където Те (Санат Кумара и Неговите Ученици) живеят, съществува във физическата материя, както съществуват и Кумарите, но тук става дума за по-високите етери на физическото поле и само когато човек развие етерното зрение, може да му се разкрие мистерията, намираща се отвъд Хималаите. (3-753)

(2) Въпреки че се говори, че Шамбала съществува във физическа материя и заема определено място в пространството, физическата материя, за която става въпрос, е етерна, а Повелителят на Света и Неговите помощници от по-висок ранг обитават в тела, образувани от етерна материя.

Преди около седемнадесет милиона години е било решено (идването на Йерархията и учредяването на Шамбала са били преди осемнадесет и половина милиона години) на плътното физическо поле да има организация и център за мистериите и да има група от Адепти и Чохани, които ще действат в плътни физически тела и по този начин ще задоволят потребностите на бързо пробуждащото се човечество. (4-378)

(3) Първият преден пост на Братството Шамбала бил най-ранният храм на Ибез и се намирал в централната част на Южна Америка. Един от неговите филиали (в един много по-късен период) се намирал в институциите на древните май... Втори филиал бил учреден по-късно в Азия и адептите от Хималаите и от Южна Индия са негови представители, въпреки че работата се е променила материално. В бъдеще ще бъдат намерени находки, разкриващи реалността на старата форма на дейност на Йерархията. Ще бъдат открити документи и паметници от древността, някои от които над земната повърхност, а други - в подземни крепости. С разкриването на мистериите на Централна Азия в земите, простиращи се от Халдея и Вавилон през Туркистан до Манджурия, включително и пустинята Гоби, е предвидено да бъде разбулена голяма част от ранната история на работниците от Ибез. (4-379)

(4) Най-очевидната и мощна сила в света днес е тази на *първия Лъч на Волята и Силата*... Това е силата, която навлиза в света от основния център на света, *Шамбала*. Малко се знае за Шамбала... Само два пъти досега в историята на човечеството енергията от тази Шамбала е била усещана посредством огромните промени, които били предизвикани:

1. Когато настъпила първата голяма криза на човечеството по времето на индивидуализацията на хората в древна Лемурия.
2. По времето на големите борби в Атлантида между „Повелителите на Светлината и Повелителите на Материалната Проява“.

Сега тази малко позната божествена енергия протича от Свещения Център. Тя възплъщава в себе си енергията, стояща в основата на сегашната световна криза. *Волята* на Бога изисква пораждането на определени радикални и много важни промени в съзнанието на човечеството, които напълно ще преустроят отношението на хората към живота и схващането им за неговата духовна, езотерична и субективна същност. Тази сила (заедно със силата на втория лъч) ще предизвика огромната криза, *посвещението* на човечеството в Мистерията на Вечността, в онова, което е било скрито още от началото. (9-12/3)

(5) Също искам да ви напомня, че употребата на енергията на първия лъч в началните етапи неизменно означава унищожение, но по-нататък и в окончателните резултати води до сливане и съединение. Ако от тази гледна точка разгледате внимателно държавите в света в сегашния момент, ще забележите тази енергия на волята от Шамбала да работи влиятелно посредством определени велики изтъкнати личности. В този момент на спешна нужда Повелителят на Шамбала, поради любов към аспекта на живота, вследствие на познаването на Плана, както и заради любовта към човечеството изпраща тази динамична енергия. Тя унищожават форми и носи смърт на онези материални форми и организирани тела, които възпрепятстват свободната изява на Божествения живот, защото отричат новата култура и лишават от жизненост зародишите на идващата цивилизация.

Лекомисленото човечество се отдръпва със страх и не харесва тази проява на енергия. Когато са изпълнени с лична омраза и своеволие, хората често се стремят да насочат тази енергия към собствените си користни цели. Ако те (дори и най-добрите сред тях) не бяха така неразвити и толкова повърхностни в преценките и виждането си, те биха проумели ставащото в основните страни на света и биха видели постепенната поява на нови и подобрени условия и отмирането на обичаните, но бавно загиващи форми. Енергията на Шамбала обаче е толкова нова и непозната, че за хората е трудно да я познаят в истинския ѝ вид - проява на Волята на Бога в нова и влиятелна жизненост.

... Проблемът на Йерархията сега е да предизвика разумно и подходящо сливане на енергиите на Шамбала и на Йерархията и по този начин да смекчи унищожението и да изведе на преден план градивния дух, привеждайки в действие конструктивните и възстановителните сили на енергията на втория лъч. Енергията на Шамбала проправя пътя за енергията на Йерархията. Така е било от самото начало на времето, но циклите на Йерархията, въпреки че са относително често повтарящи се, не са съвпаднали с тези на Шамбала, които са редки. С течение на времето силата на Шамбала ще въздейства по-често, понеже хората ще развият способността да я понасят и издържат. Досега това бе прекалено опасна енергия, за да се приложи спрямо човечеството, и резултатите са били унищожителни с изключение на случая с първата голяма криза в Лемурия. По тази причина работата ѝ почти изцяло е ограничена в Йерархията, Чийто Членове са подготвени, за да се справят с нея и да я възприемат правилно, а също и да я използват в полза на човечеството. Сега се провежда опит и се дава възможност на хората да я получат заедно с динамичното ѝ въздействие без посредничество от страна на Йерархията. Това може да се окаже преждевременно и несполучливо усилие, но следствията все още не са определени и Повелителят на Шамбала, Неговите помощници и наблюдаващите Членове на Йерархията не са обезсърчени от първоначалните резултати. Човечеството откликва неочаквано добре. В тази насока има

големи успехи, но резултатите не са ясни за интелигентните хора, защото те отказват да видят друго, освен унищожителния аспект и изчезването на формите, към които досега те са насочвали своите емоции, желания и умствени разбирания. Засега те не успяват да забележат неопровержимите доказателства за градивната дейност и за истинската съзидателна работа. Храмът на човечеството през Новата Епоха се издига бързо, но очертанията му не се виждат, защото хората са ангажирани изцяло със своята индивидуална или национална користна гледна точка и с личните и националните си инстинкти или импулси.

Отличителни черти на по-голямата част от отклика спрямо дейността на Шамбала са страхът и ужасът, чувствителността и печално развитите реакции към силите на омразата и изолацията. Само малцина, тук-таме, действително схващат виждането за бъдещето и осъзнават какво става, виждат истински красотата на очертаващия се план. С тези малко на брой хора Членовете на Йерархията могат да работят, защото те (въпреки че им липсва разбиране) не носят в себе си омраза и лоши чувства към другите. Любовта е велик обединител и тълкувател. (9-17/20)

(6) Човечеството е резултат на всички недостигна-ли все още човешкото ниво форми на изява и на дейността на свръхчовешки Същества. Тези свръхчовешки Същества са възникнали вследствие на минали еволюционни системи и представляват общия сбор на великата Божествена Саможертва, фокусирала Себе Си върху планетарния ни живот. Преминали през всички предишни фази на съществуване и усъвършенствали аспекта на съзнанието в Себе Си чрез човешки опитности, Те са надминали всичко, което човек може да узнае, и всички състояния на съзнание, с които той е запознат или може да опознае в бъдеще, и сега изявяват такъв етап на божествеността, за който той не може да узнае нищо. Те ЖИВЕЯТ. Те са самата енергия и в Тяхната целокупност Те образуват „яръкия център, намиращ се далеч напред". (Шамбала) (18-78/9)

Вж. също: (6-404, 519/20).

185. ШКОЛИ НА МИСЪЛТА[16]

(1) Когато се признае, че работата на доктора и на хирурга по отношение на физическото тяло е важна и полезна, когато анализите и заключенията на психолозите допълват тяхната дейност и когато силата на правилното мислене също съдейства, тогава и само тогава ще навлезем в нова ера на благоденствие...

Понастоящем е малко съгласуваната и обща работа, извършвана *координирано* от следните четири групи:

1. Лекарите и хирурзите - практикуващи и теоретици.
2. Психолози, невролози и психиатри.
3. Умствени лечители, работници от групите „Нова Мисъл", заедно с мислители от „Единство" и членове на „Християнска Наука".
4. Обучени последователи и онези, които работят с душите на хората.

Когато се осъществи тясно сътрудничество между тези четири групи и те започнат да работят заедно за изобавлението на човечеството от болести, ще достигнем до разбиране на истинското чудо, наречено „човек". Един ден ще има болници, в които тези четири фази на единната медицинска и лечебна дейност ще се осъществяват успоредно, изцяло сътрудничейки си. Никоя група не може да свърши цялостната работа без помощта на другите. Всички те са взаимно зависими.

Неспособността на тези групи да признаят ползата от другите, които се стремят да допринесат за физическото благоденствие на човечеството, прави почти невъзможно за мен да дам определено обучение и пряко да говоря по тези въпроси. Имате ли някаква представа за стената от враждебни мисли и думи, която една нова и оригинална идея трябва да преодо-

лява? Вземали ли сте някога предвид натрупаните и кристализирани мисъл-форми, с които такива идеи (а мога да ги нарека и „предложения на Йерархията“) трябва да се справят? Оценявате ли бремето на предубежденията и древните схващания, които трябва да се изместят, преди Йерархията да може да прокара нова и необходима концепция в съзнанието на обикновените мислещи (а може би трябва да кажа „немислещи“) маси? Областта на медицината е най-трудната област за работа, защото темата е толкова лична и страхът навлиза толкова влиятелно в реакциите на онези, които трябва да бъдат убедени. Необходимо е пропагандата между старото и установеното, от една страна, и новото и духовно необходимото от друга, постепенно и внимателно да се преодолява. Колкото и да е странно, голяма част от затрудненията се поощряват от новите школи на мисълта. Общоприетата медицина възприема бавно, и то с право, новите техники и методи. Понякога тя е прекалено бавна, но новите начини на лечение и диагноза трябва точно да бъдат доказани и статистически проверени, преди да могат да бъдат включени в медицинските програми и методи. Рисковете за пациента са големи и добрият лекар няма да накара своя пациент да става обект на експерименти. През последните няколко десетилетия обаче медицината напредва с ускорени темпове, способите на електрическата и светлинната терапия, както и много други съвременни техники и методи са прибавени към различни други науки, от които медицината се възползва. Изискванията на неуловимото и лечението на неизясненото (ако мога да използвам тези особени термини) се оценяват все повече и играят общоприета и призната роля в новите подходи към болестите.

Подходът на умствените школи и култове, както те погрешно се наричат, не е ефикасен. Това до голяма степен е тяхна грешка. Школи на мисълта като „Умствена Наука“, „Нова Мисъл“, „Единство“, „Християнска Наука“, Хиропрактиката, усилията на Натуропатите и много други вредят на своята кауза поради големите претенции, които издигат, и поради непрестанните им атаки срещу общоприетата медицина, срещу другите методи, доказали полезността си, и срещу знанията (придобити в течение на векове експерименти) на теоретичните школи на медицината и хирургията. Те забравят, че голяма част от претенциите им за успех (често те са неопровержими) могат да бъдат класифицирани под общото заглавие „лечение чрез вяра“, а това може да бъде извършено и правилно, и неправилно. Такова лечение отдавна е познато на теоретика и той знае, че те са истина. Тези култове, които всъщност са пазители на необходими истини, трябва преди всичко да променят своя подход и да научат духовната природа на компромиса в това време на еволюционно разгръщане. Идеите им не могат да се възприемат цялостно, както те желаят, отделно от даденото вече от Бога знание, което медицината е натрупала през вековете. Необходимо е също те да регистрират и многобройните си неуспехи, а не само сполуките, които те така шумно тръбят. Тук ще посоча, че тези сполуки в никакъв случай не са толкова многобройни, както тези на общоприетата медицина и на благотворителната дейност, извършена от клиниките в нашите болници, които (въпреки неуспехите и често срещаните очевидни нелепости) в голяма степен облекчават болките и страданията на човешките маси. Тези култове пропускат да посочат, а често дори и да оценят, че в случаите на крайно тежки болести и злополуки пациентът физически е неспособен да поиска и да се възползва от божествено лечение и е зависим от работата на някой лечител, който не притежава никакви знания за неговата карма. Много от техните т. нар. лечения (а това е валидно и за общоприетата медицина) имат успех, защото все още не е настъпил последният час на пациента и той би се възстановил при всички случаи, въпреки че с помощта на лекарствените средства, дадени от обучен лекар, това често става по-бързо.

В случаите на сериозни злополуки, когато от наранения тече кръв, привърженикът на някой култ (независимо как се нарича този култ) по необходимост ще се възползва от методите на общоприетата медицина -той например ще употреби турникет^[17] и ще вземе мерките, препоръчвани от конвенционалната медицина, вместо да не предприема нищо и да гледа как раненият умира, защото тези средства не са били използвани. Когато е изправен пред

смъртта, той често се обръща към изпитаните и доказали своята годност прийоми за помощ и обикновено ще повика лекар, вместо да бъде съден за убийство.

Гореказаното не е предназначено да подцени, а е опит да се докаже, че многото школи на мисълта -общоприета, теоретична, древна, материална или духовна, нова, ментална - са взаимно зависими. Те трябва да се обединят в една велика наука за лечението. Това ще бъде наука, лекуваща цялостния човек и възползваща се от всички средства - физически, емоционални, мен-тални и духовни, - които човечеството притежава. Общоприетата медицина е по-склонна за сътрудничество с новите култове, отколкото новопокръстените в науката на умствения контрол на болестите са готови да сторят това. Тя обаче не може да допусне пациентите да се превърнат в опитни зайчета (братко, нали това е терминът, който се използва в тези случаи?), за да удовлетвори проходящия привърженик на култовете и да докаже неговите теории, независимо колко правилни са те, когато се прилагат заедно с дотогава доказаното. Средният път на компромиси и взаимно сътрудничество винаги е бил най-разумният и това е урок, който днес е много необходим във всяка област на човешката мисъл. (17-253/7)

(2) Всеки въпрос, който засягам, може да стане изходна точка за продължителни разисквания, но (в този трактат) това не е възможно, защото искам само да посоча бъдещи възможности. Стремя се също да предизвикам недоверие към сегашния подход на мета-физичния свят към този въпрос за болестите и тяхното лечение и да разклатя основите (ако мога да използвам този силен израз) на вярата на хората в т. нар. способности на лечение на Новата Епоха, в методите на привържениците на „Християнската Наука“, на „Умствената Наука“ и на всички тези школи на мисълта, които засягат лечението от гледището на утвържденията - утвърждения на божествената същност на човека и твърдението, че тази присъща и вродена божественост гарантира неговото лечение. Тази претенция е заслепение и заблуда, както често съм се стремял да покажа. (17-558)

(3) „Умствената Наука“ е права с оценката си, че емоциите на хората (както те се проявяват в онази немощна имитация на действителността, която хората наричат „мисъл“) са отговорни за голяма част от болестите. Привържениците ѝ са прави, що се касае за полаганите от тях усилия да накарат пациента да промени емоционалните си нагласи и да реагира по различен начин спрямо живота, обстоятелствата и хората. Но отчайващо бъркат, смятайки, че това е достатъчно. Пренебрегвайки всички научни похвати, свързани с етерното тяло, те не разполагат с нищо, което да свърже емоционалната природа с физическия носител и по тази причина в разсъжденията им съществува пропуск и като следствие от това - грешка в техния метод. Това прави дейността им напразна освен от гледната точка на характера. Когато те постигнат излекуване, то е защото така или иначе на пациента е било предопределено да се възстанови. Те изпълняват полезна работа, като поправят недостатък на характера, с което той е бил в постоянна опасност от заболяване. Те не предизвикват лечение и претендирайки, че правят това, заблуждават и себе си, и пациента. Всички форми на заблуда са опасни и спъващи. (17-560/1)

(4) Понастоящем в съвременния свят не съществува истинска система на духовно лечение, която да се преподава на бъдещи лечители. Вместо това има усилия да се постави цялата процедура и използваните техники на основата на чисто менталните нива, на системи за утвърждение, начини за молитва, насърчаване на волята за живот на пациента, а понякога се използват също и магнетични и хипнотични движения по отношение на етерното тяло. Преподават се различни форми на приложно субективно мислене, но не и истинска формулировка на разумно и очаквано лечение, само неопределената вяра на лечителя и на пациента и сляпо самовнушение относно това, което приемането и потвърждаването на божествеността трябва да породи. (17-644)

(5) Представителите на втория лъч започнаха своята подготовка около 1825 г., а от 1860 г. това вече се извършва масово. Оттогава насам велики идеи, нови разбирания, съвременни

идеологии и доводи „за“ и „против“ различни аспекти на истината характеризират съвременната мисъл и пораждаат съществуващия в момента умствен хаос и многото противоречаси си школи и идеологии, заедно с придружаващите ги движения и организации. От всичко това ще възникнат редът, истината и новата цивилизация. (13-678/9)

(6) Не е необходимо да се отъждествявате с някоя специална школа. Всяка от тях олицетворява усилието на човешкия ум да разбере, субективно и обективно, същността и целта на човешката еволюция. Всички те отчасти са прави в изводите си и в голяма степен бъркат. Всички те са само подготвителни за новата бъдеща школа на психологията, която ще бъде отличителният начин на мислене в Нх>вата Епоха. (5-644/5)

Вж. също: (17-279/81)

186. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

(1) Приключвам с апел към всички четящи тези указания да сплотят силите си, да възобновят обета си за преданост към служенето на човечеството, да подчинят собствените си идеи и желания на доброто за групата, да снемат очи от себе си и да ги насочат още веднъж към виждането, да съдържат езика си да не говори напразно и да не критикува, да не разпространява клюки и да не прави злонамерени намеци, да четат и да учат, за да може работата разумно да се придвижва напред. Нека всички ученици решат в този момент на неотложна нужда и на бързо разгръщаща се възможност да пожертват всичко, което притежават, за да помогнат на човечеството. Сега има нужда и се изисква съдействие. Работата е неотложна и призовавам всички вас, на които се стремя да помогна, да се присъедините към напрегнатите усилия на Великите. Те работят денонощно, за да облекчат човечеството и да неутрализират онези злини и бедствия, които са присъщи на настоящата ситуация. Предлагам ви тази възможност и ви казвам, че сте необходими, дори и най-малкият от вас. Уверявам ви, че групи от ученици, работейки заедно и с дълбока и непоколебима любов един към друг, могат да постигнат значителни резултати.

Да може всеки от вас да работи така и всеки от вас да е способен да загуби от поглед личното в името на потребното на света е искрената молитва и най-съкровеното желание на вашия брат, ТИБЕТЕЦА. (4-639/40)

(2) Не е лесно да се преодолее продължаващото епохи отъждествяване с формената страна на живота и предстоящата задача за последователя е дългосрочна и тежка, но в края на краищата тя обещава успех, при условие че има ясно мислене, искрени цели и научно планирана работа. (10-265)

(3) От тях (последователите и аспирантите) се разгръща ПЪТЯТ и за тях идва съзнателното възприемане на светлината. Потребността от служещи мъже и жени, освободени от илюзията и заслепението, никога не е била толкова голяма, колкото днес, и за тези потенциални служители на крайната необходимост пиша сега.

Да можете да усетите близостта на Ангела на ПРИСЪСТВИЕТО и Той да ви вдъхнови смело да преминете през огъня на горящата земя е моята искрена молитва. Да можете да усетите *истината* за ПРИСЪСТВИЕТО, която да ви отведе към по-усилена дейност, щом преминете горящата земя, е най-съкровеното ми пожелание за вас. Да може светлината да огрява вашия път и да доведе до сигурен и уверен завършек усиления труд, характерен за вашия начин на живот, е моето сърдечно желание за вас. Към по-активна и постоянна предприемчивост ви зова. ТИБЕТЕЦЪТ. (10-271/2)

(4) Тази написана от мен поредица от учебници за окултизма и за окултните сили е предназначена да играе ролята на пътепоказател и на маяк по пътя ви към познанието. Те съдържат съвети и предложения, но трябва да се тълкуват от всеки ученик според светлината, която се намира в него. Нека той изучава какво става около него в светлината на Плана и според даденото тук знание и нека се стреми сам да открие появата на инстинктивната

психическа природа на Божеството в събитията по света и в собствения си живот, защото това се извършва непрекъснато. Трябва винаги да помни, че той сам притежава психична същност, която е част от по-голямо цяло и по тази причина е предразположен към получаване на впечатления от божествени източници. Нека той развие в себе си тенденцията към синтез. Нека направи думите: „Няма да бъде разделящ в своето съзнание" една от основните мисли във всекидневния си живот. (15-234/5)

(5) Сега няма да казвам повече. Стремях се да покажа онова, което би трябвало да е възможно. Ако се следват съветите ми и ако работата се извършва усърдно, налице са всички признаци, че дейността на Йерархията и на Христос ще бъде неимоверно ускорена. Потребността и даваната възможност изискват правилно разбиране, а също така и радостно съдействие и жертва от ваша страна на времето и парите ви, опитвайки се да допринесете за нашата дейност.

Повече няма да апелирам за вашата помощ. Стараех се да ви подготвя за новите идеали и за работата на Новата Група Световни Служители. Отговорността за правилните действия и за усилията да се достигне до широката публика е на работещите за света аспиранти и последователи, които четат тези слова. Няма нищо, което аз лично да мога да направя. От вашето *време* (всички вие без изключение можете да отделите известно време) се нуждаят днес Христос и човечеството. Изискваме вашата дейност и умения за достигане до онези, до които можете. Вашите пари са необходими, за да получим възможността да достигнем до интересуващите се. Вашата медитация и усилено вътрешно съдействие ще изградят канала, по който може да действа духът на мира и да навлязат силите на Светлината. *Йерархията чака*. Тя е направила всичко, което е възможно от Нейна страна. Христос търпеливо мълчи, внимателно следящ усилията, които ще позволят на дейността Му да се материализира на Земята и ще му позволи да доведе докрай работата, извършена от Него преди две хиляди години в Палестина. Буда се носи над планетата, готов да изиграе Своята роля, ако човечеството Му предостави тази възможност. Моля ви да обърнете внимание на казаното от мен тук. Всичко сега зависи от правилните действия на хората с добра воля. (15-750/1)

(6) Знаем, че това е часът на най-голямата възможност за човечеството и ако хората могат да преминат успешно през това и (посредством силата на собствените си души) да надделеят над съществуващото зло, тогава еволюцията на човечеството ще се ускори повече, отколкото е било считано за възможно. Това ще представлява освобождаване, постигнато и предприето самостоятелно. Това означава също толкова за живота на човечеството, колкото и за живота на отделния последовател. Този шанс и тази възможност *не* бива да се отнемат от хората. Придобитите духовни и вечни ценности са с много по-голямо значение от временната му агония.

Макар слабо да осъзнавате това, когато си мислите за НАС в Нашите т. нар. безопасни убежища, способността за отъждествяване с всичко, което е свързано с болките на света днес, и чувствителността на Онези, които са свързани с Йерархията, към злочестото състояние на човечеството, прави задачата Им да стоят като наблюдатели на една върховна духовна агония. Те разбират корените на реакциите на човечеството. Те проумяват и разбират, защото *Те са единни с всички хора*. Това означава далеч по-голямо разбиране, отколкото сте способни да схванете. То може да се изрази по подходящ начин само с думата „отъждествяване". На тях Им е необходима твърдата подкрепа на всички Техни последователи, непоколебимата любов, лоялното отношение, безрезервният отклик към потребностите на хората, което може да Им позволи да носят по-лесно бремето, което човешката карма им е наложила и *което Те носят доброволно*.

Ще дадете ли това? Ще помогнете ли на Нашата работа по всякакъв възможен начин - като личности, отдадени на служенето, и като души, вървящи по осветения Път? Потребността на човечеството от любов и от светлина, нуждата на Йерархията от проводници и от хора, които ще работят на земята под Нейно ръководство, могат да призват всичко, което имате да

дадете, и да пробудят силата и любовта на душата ви (единственото възнаграждение, към което се стреми последователят). Това ще се случи и с вас, ако забравите малкото си себе. (5-101)

(7) И така последователят се придвижва от етап към етап, преминавайки от светлина към светлина, от възприятие към възприятие, от сила към енергия, от фокусиране върху личността към сливане с душата, а след това от душата към духа и от формата към живота. Той е изследвал всички форми на познание; спуснал се е в дълбините, в ада и в долините; изкачил се е на планинския връх на посвещението и оттам се е устремил отвъд пространството и времето; загубил е всякакъв интерес към себе си и представлява фокусирана мисловна точка в ума на Бог. Мога ли да кажа повече от това? Мисля, че не, братя мои. По този начин слагам край на тази поредица от напътствия и с това приключва отговорността ми в това отношение. Сега започва вашата. (5-773)

(8) Мога да се надявам и да се моля само за това вашата индивидуална воля да се слее в божествената воля, откровението все повече да е с вас и с още по-голяма непоколебимост да вървите по Пътеката, водеща от тъмнината към светлината и от смъртта към безсмъртието. (18-718)

(9) Нека светлината, любовта и силата огряват вашите пътища и нека, когато му дойде времето и с колкото е възможно по-малко забавяне, застанете пред Посвещаващия и да се присъедините към редиците на Онези, Които, действено и съзнателно, обичат своите събрата, работят като възстановителни и възраждащи Енергии и завинаги - СЛУЖАТ.

Подписвам се... като Учителят *Джуал Кхул*.

ТИБЕТЕЦЪТ. (18-738)

[1] Когато Джуал Кхул използва думата „его“, става дума за душата. (Бел. прев.)

[2] Катехизис (църк.) - кратък курс във формата на въпроси и отговори. (Бел. прев.)

[3] Алис А. Бейли (Бел. прев.).

[4] Предзаглавната страница на съответното съчинение. (Бел. прев.)

[5] „Затова, ако твоето око бъде чисто, и цялото твоє тяло ще бъде светло.“ (Мат. 6/22) (Бел. прев.)

[6] Чела (санскр.) - ученик. (Бел. прев.)

[7] Цитатите от Библията са от изданието на Светия синод от 1941 г

[8] (Quartenary) - окултен термин, означаващ четворната нисша природа - физическа, етерна, астрална и ментална. (Бел. прев.)

[9] Изразът „wish life“ е преведен като „живот на исканията“, а „desire life“ - като „живот на желанията“. (Бел. прев.)

[10] Impressions - впечатления и въздействия, идващи от по-висши източници. (Бел. прев.)

[11] (Бит. 3/19). (Бел. прев.)

[12] Става дума за указания, получени от „отвъдната страна“. (Бел. прев.)

[13] Английската дума „negative“ е използвана в смисъл на „пасивен, възприемащ“, за разлика от „positive“ - „деен, въздействащ“. В превода са използвани технически термини „негативен“ и „позитивен“, за да се запази вложеният от автора смисъл за съответствието на тези

състояния с явленията, свързани с електричеството. Това е важно да се разбере, тъй като на езика на езотериката електрическият огън е духът. (Бел. прев.)

[14] Става дума за центъра в междувеждието и за сърдечния център. (Бел. прев.)

[15] (Йоан 3/3). (Бел. прев.)

[16] (School of Thought) - става дума за различни школи, основани на различни начини на мислене, в областта на медицината -общоприети и алтернативни. (Бел. прев.)

[17] Турникет (фр.) - инструмент за прищипване на кръвоносни съдове при операции и пр., за да се спре кръвоизтичането. (Бел. прев.)